

Giới thiệu Yêu Chủ Nợ Của Chồng

Một người phụ nữ có nhan sắc và mặn mà như Nhung, lại có một người chồng "lam lũ, khổ rách áo ôm" như mọi người nhận xét. Một bộ quần áo giản dị cũng không che lấp được nét đẹp căng tràn và đặc trưng nữ tính của chị.

Lâm không kìm được, đưa tay xé toang chiếc áo sơ mi của Nhung. Chiếc áo dường như đã quá cũ, cứ xé như vậy mà đã rách toạc ra. Đôi bầu ngực căng tròn, ẩn sau chiếc áo lót đơn giản càng trở nên gợi cảm, mê người hơn. Chỉ nhìn thôi mà đã khiến Lâm không thể nhịn được suy nghĩ, "làn da căng bóng mịn màng như vậy, vùng ngực càng đẹp hơn, tên chồng của cô ta thật sự là có phúc mà không biết hưởng"... Và chiếc quần âu của chị cũng không thoát khỏi số phận bị lâm xé rách, rồi trượt xuống đất

Trên người chị chỉ còn bộ đồ lót, càng kêu gọi hơn, dụ dỗ người hơn.

Nhất thời chị Nhung đơ ra mấy giây, ko hiểu nổi hành động bá đạo lúc này của Lâm. Có chút kháng cự lúc đầu bị kéo vào đây... song hiện tại, cảm giác được 1 người đàn ông giỏi làm tình đang si mê ngắm nhìn cơ thể chị... chị thấy rất ư thỏa mãn. Ánh mắt đó của anh ta rà soát khắp nơi trên cơ thể chị, ko chừa điểm nào. Mặt chị khẽ nóng ran lên, đầu thâm nghĩ: đây là lần thứ 2. ***

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Trời sắp mưa, chị Nhung hai tay hai cái chôi ra sức quét thật nhanh sân thóc mới thu hoạch từ chiều hôm qua. Hai cánh tay làm nhanh thoăn thoắt, gương mặt chị lấm tấm những giọt mồ hôi. Từ ngày lấy anh Hậu, những việc nặng nhọc nào hầu như cũng đến tay chị làm. Nhà nghèo mà anh chỉ thích uống rượu. Anh Hậu còn trẻ nhưng chỉ thích uống rượu và đàn đúm với mấy ông làng bên, ko chịu làm lụng kiếm tiền gì cả, toàn bộ gánh nặng cuộc sống đè lên vai chị Nhung.

Vừa làm chị vừa thấy bức bối trong người, bởi lẽ một mình chị làm vất vả nhưng cứ đến bữa là anh Hậu lại mò về ăn cơm xong lại đi, ko đỡ đàn đc cho chị cái gì... thế nên chị bức anh lắm. Lắm lúc chị nghĩ... lấy chồng mà khổ thế này... hay là... chị bỏ quách đi cho xong... Phụ nữ lấy chồng là để nhờ chồng, đáng này chị vừa làm vợ lại vừa làm chồng, bao nhiêu lo toan cuộc sống chị phải đảm nhận hết.

Nhung rồi chị ko dám. Bởi lẽ, anh chị mới lấy nhau được hơn năm, giờ mà bỏ nhau làng trên xóm dưới người ta dị nghị, nói này nói nọ. Dù biết mười mười sự việc anh chồng chị đồ đốn thế nào nhưng nếu chia tay, mọi lời trách móc đều đổ dồn lên đầu những người phụ nữ mà thôi. Không nói đâu xa, mới tháng trước, ở đầu làng, có cặp vợ chồng nhà kia cũng thế.

Anh chồng gái gú sa đoạ, chị vợ ko chịu đc bèn dất nhau ra tòa ly hôn. Làng trên xóm dưới người ta bu lại nói chị ấy ko nhẫn nhịn, chị ấy cũng ko phải loại vừa, chắc cũng kiểu ông ăn chả bà ăn nem đấy thôi.... loại phụ nữ bỏ chồng thì coi như vứt.... đáng lòng!! Chị nghĩ đến chuyện này mà lại phải lảng xuống, ko dám tính chuyện ly hôn nữa. Chị chán chồng 1 thì chị sợ mồm miệng thiên hạ 10, thật đáng sợ!

Cưới nhau hơn 1 năm nhưng chị vẫn chưa có con. Ngày ấy do người mai mối nên chị bằng lòng lấy anh Hậu, ai ngờ đc lấy nhau về anh lại đồ đốn ra như vậy. Nói cách khác, trước khi lấy nhau anh Hậu đã thế này rồi nhưng bà mai bà mối họ nói hay nói đẹp để chị tin. Đêm tân hôn anh Hậu say như chết, lấy nhau 30 ngày thì 29 ngày anh Hậu say ko tỉnh. Đêm đêm chị nằm ôm chân quay vào tường mà khóc.

Thỉnh thoảng cũng có hôm anh Hậu uống ít, có hơi men vào, bản năng đàn ông của anh cũng trỗi dậy, về nhà anh vật ngửa chị ra để thỏa mãn. Nhưng hồi ôi, anh say suốt nên thân thể chẳng đc bao nhiêu sức lực. Vừa mới trèo lên người chị hi hục 1 lúc, cái đó cũng cứng cũng to lên nhưng chưa kịp dứt sâu vào bên trong thì anh đã phóng đạn. Chị còn chưa kịp hưởng thụ cái gì gọi là sung sướng thì anh đã ngã nhào xuống ngủ 1 mạch cho đến sáng hôm sau. Chị tui thân lắm. Nhiều lần nữa như vậy nhưng có khi vào đúng thời điểm trứng chị ko rụng nên chị không đậu thai được. Chị buồn.

Chị Nhung đang quét quét dọn dọn lúa vào những bì lớn để đem cất vào nhà, vì trưa nay trời nắng khá to, lúa đc nắng nên khô giòn. Chị chắc chắn, nhiều đây thóc thôi cũng đủ cho hai vợ chồng ăn đủ đến vụ thu hoạch mùa sau. Đang chăm chú làm thì tự nhiên ở đâu có chiếc ô tô xịn sò chạy đến phanh kít 1 cái trước ngõ nhà chị. Làng chị nghèo, mấy khi có khách ô tô nào vào làng đâu nên chị cũng tò mò đứng dậy thong thả nhìn xem ai. Trời nóng, chị mãi làm quá nên hai má ửng hồng lên vì mệt, những giọt mồ hôi rơi lã chã từ trên trán xuống cằm.

Công nhận nhìn chị đẹp. Dù có vất vả nhưng vẫn ko làm lu mờ đi vẻ mặn mà của chị. Từ trong chiếc xe ô tô xịn sò, người đàn ông đeo kính khề ra lệnh, lập tức từ trong xe bước ra 2 thanh niên sẫm mặt hừng hực bước vào sân nhà chị.

Thằng Hậu đâu?

1 tên quá lớn.

Chị thấy vậy thì hơi sợ hãi, giật lùi lại mấy bước, miệng lắp bắp:

Các anh tìm ai ạ?

Mày điếc à?

Tao hỏi thằng Hậu đâu? Nó có nhà không, gọi nó ra cho ông đây gặp!

Dạ, chồng em không có nhà, các anh tìm chồng em có việc gì không ạ?

Dáng vẻ chị khúm núm sợ sệt.

Chồng mày không có nhà thì mang bìa đồ nhà mày ra đây, ông mày ko cầm nhiều lời!

Các anh là ai tại sao lại đòi lấy bìa đồ nhà em?

Chồng mày đánh bạc ko có tiền, ký tên điểm chỉ để lấy tiền chơi bạc. Giờ nó thua bạc ko có tiền trả, giờ mày có chịu trả tiền cho nó không?

Không trả ông đây đốt nhà.

Tôi ko quen các anh. Chồng tôi ko có nhà, các anh tìm chồng tôi mà đòi?

Chị cãi lý!

Bốp!!!!

Tên sấm trở thẳng tay tát vào mặt chị 1 cái đau như trời giáng. Chị bị đánh bất ngờ chân tay loạng choạng. Đánh chị xong hắn sai tên đẩy tở vào lục tung căn nhà chị lên, tìm thứ mà chúng cần. Nhưng tìm mãi cũng ko thấy, có lẽ bìa đồ của căn nhà cấp 4 đơn sơ này anh Hậu cũng đã mang đi thế chấp từ lâu để chơi bạc rồi!

Hai tên kia hung hăng tìm kiếm, đập phá rồi chửi bới cũng ko thấy gì cả, bực tức ra ngoài quát tháo.

Mẹ khi thật. Nhà cửa chả có cái mẹ gì đáng giá cả!

Từ đầu đến cuối người đàn ông đeo kính ngồi trên xe vẫn quan sát nãy giờ. Anh ta ko quan tâm lắm có tìm dc bìa đồ hay không, bởi lẽ trường hợp này anh ta đã gặp nhiều rồi, những tay nghiện bạc thì làm sao còn giữ nổi thứ gì quý giá trong nhà? Thứ anh quan tâm chính là anh đã động lòng trước vẻ đẹp của người phụ nữ kia, mọi gian truân, vất vả dường như vẫn ko che giấu dc vẻ đẹp của người phụ nữ đó. Vẻ mặt đáng thương, sợ sệt của chị khiến anh ta động lòng. Đang lúc 2 tên kia đang định vung tay vung chân thì bất ngờ cửa kính xe ô tô hạ xuống, anh ta ra lệnh gì đó, hai người kia lập tức chạy đến nghe lệnh.

Sau khi nghe xong, 1 tên thắc mắc:

Đại ca, như này liệu có ổn không ạ?

Mang con đàn bà này về làm gì?

Nhà mình có phải chủ chứa đâu?

Câm mồm!

Ko dc phép nói bừa. Ý ta đã quyết!

Dạ, dạ.. đại ca nói phải ạ.

Rồi sạ đó hai tên kia đi đến gần chị. Chị ngờ ngác ko hiểu chuyện gì thì bất ngờ hai tên đó vác bổng chị lên cao. Chị giãy giụa, phản kháng, chúng muốn bắt chị vì nợ của anh Hậu sao?

Ngoan ngoan đi.

Chồng mày ko trả dc nợ thì mày đi trả nợ cho chồng mày.

Khôn hồn thì hợp tác đi.

1 tên sấm trở quát như hét vào tai chị.

Ng đàn ông đeo kính lại cất lời:

Ko dc hỗn! Ở đây đến lượt mày nói chưa?

Dạ. Dạ. Em xin lỗi đại ca.

Kể từ lúc ngồi lên chiếc xe xịn sò, hai tên kia ko nói nhiều nữa, im lặng nghe chỉ huy. Tuy nhiên tay chân chị bị trói lại, miệng bị nhét 1 miếng giẻ nên chị ko thể nói 1 câu gì. Hai mắt chị đỏ rực vì tức giận, vô duyên vô cớ anh Hậu lại đẩy chị vào bước đường cùng này. Biết làm sao để thoát khỏi tay của bọn chúng đây?

Chiếc xe phẳng phai mùi thơm rất quyến rũ, chị chưa từng ngồi thấy bao giờ. Chị nói ko đc, cựa quậy ko đc. Xe bật mấy bản nhạc gì đó du dương, chạy êm êm, lại có cả máy lạnh nữa. Khác hẳn với bầu ko khí ngột ngạt ngoài trời. Ngồi 1 lúc chị ngủ thiếp đi vì mệt. Chị đã làm suốt buổi chiều ko nghỉ rồi, ko gian dễ chịu thế này ngủ 1 giấc thì ngon. Đồi chị đã khổ nhiều rồi, giờ tiếp theo đây có làm nô lệ thế nào nữa chị cũng ko thấy sợ. Thôi thì chân đưa tới đâu thì bước tới đó, suy cho cùng chị khổ cũng là do lấy anh Hậu. Bây giờ có thế này cũng vì anh Hậu mà ra...

Nhưng mà... bầu ko khí này, âm thanh này, cả mùi hương dễ chịu này nữa... nếu như ko bị trói chân tay, ko bị nhét giẻ thì có lẽ sẽ hoàn hảo lắm. Cả đời chị đây là lần đầu tiên đc ngồi lên chiếc xe sang trọng thế này! Chị ko biết xe chạy bao lâu, cho đến khi giật mình tỉnh dậy thì miệng ko còn ngậm giẻ khô, tay chân ko bị trói nữa và chị đang nằm trong 1 căn phòng có cửa sổ lộng gió.

Ánh sáng đèn mờ mờ, chị dụi mắt mấy cái rồi ngồi dậy, chị là dân lao động nên ngủ dậy 1 giấc thấy người khỏe khoắn hơn. Chỉ có điều bụng thấy hơi đói rồi. Đây là 1 căn nhà nằm ngay cửa biển, khá to và hiện đại, những ô cửa sổ to và thoáng mát. Đẹp quá! Chị thầm nghĩ. Nhưng biết tìm cái gì để ăn giờ này?

Chị đi vào phía trong thấy có phòng tắm và nhà vệ sinh hiện đại, bốn bức tường đều gắn gương lớn. Thôi thì cũng đã đến bước này, tắm 1 cái cho dễ chịu đã. Khô thì cũng khô rồi. Nghĩ vậy chị đi vào nhà tắm, nó đẹp và hiện đại đến mức chị ko biết sử dụng. Ở quê, chị quen mức nước dưới giềng lên và dội ào ào lên người.

Trong căn phòng này nào là bồn tắm, vòi hoa sen, cả những loại sữa tắm. Dầu gội hảo hạng nữa, chị chưa dùng đến lần nào. Chị quê mùa, đến vòi sen cũng ko biết sử dụng, thế là đành xả đầy nước vào bồn tắm và mức ra dội lên người giống như ở quê. Công nhận nước ở đây trong và mát thật, khi đánh răng chị còn nếm nếm xem có vị gì nữa, không ngờ còn ngọt hơn nước mưa chị hứng từ mái nhà những hôm trời mưa nữa. Thật tuyệt!

Tắm xong chị mới chợt nghĩ ra là chị ko có quần áo để thay! Ở quê, khi tắm, chị vẫn mặc nguyên bộ đồ trên người, dội nước lên rồi cho tay vào trong kỳ cọ. Hôm nay chị cũng thế! Phòng tắm sáng đèn quá, chị sợ có người nhìn thấy chị ko mặc quần áo khi tắm nên cũng mặc cả bộ quần áo khi đến đây và tắm.

Ko thể mặc quần áo ướt thế này đc, loay hoay mãi chị đánh liều cởi bỏ quần áo ra, vớt vào bồn tắm, cho sữa tắm vào và giặt sạch quần áo đó. Chị quần tạm cái khăn tắm màu trắng to dùng lên người, loay hoay giặt giặt, vắt vắt cho khô. Sau đó đem bộ quần áo ra ngoài cửa sổ hướng gió để phơi cho khô, mai có cái mà mặc. Dù gì bây giờ cũng là trời tối.

Chị đói bụng nhưng ko dám ra khỏi phòng, sợ có ng nhìn thấy chị ko mặc quần áo. Nên dù đói vẫn cố uống tạm cốc nước lọc trên bàn và ngồi ngắm trời đêm. Lần đầu tiên xa nhà, xa anh Hậu chị cũng thấy nhớ nhớ anh. Ko biết anh về nhà ko thấy chị thì sẽ thế nào? Nhưng cảm giác nhớ nhưng đó cũng vội thay thế bằng cảm giác hận anh. Vì anh mà chị bị bắt đi, chị bị bỏ đói, ko có cơm ăn, ko quần áo mặc. Nghĩ vậy chị giận anh lắm! Ko có chị thì anh cũng khô thôi, chẳng có ai com nước hầu sẵn chờ anh về ăn cả.

Chị ko biết rằng, mọi hành động của chị trong căn phòng này đều đc thu vào tầm mắt của người đàn ông đeo kính lúc chiều. Bởi trong phòng có gắn camera, anh ta thấy chị mang quần áo treo lên cửa sổ thì hơi ngạc nhiên, nhưng anh lại thấy thích, để xem chị làm gì khi quần áo chưa khô. Từ căn phòng bên cạnh, anh gọi người chuẩn bị 1 phần com và anh đích thân mang sang cho chị. Chính anh cũng thấy mình nực cười, quan tâm đến vợ của con nọ???? Lần đầu tiên như thế!!!!

Cánh cửa mở ra, chị đang quần chiếc khăn ngồi bên cửa sổ, thấy anh chị lúng túng bước lên giường đắp chăn lại vì ngại. Bởi lẽ hai ng ko quen biết. Chị mặc thế này là có chỗ ko tự nhiên rồi.

Dậy ăn com đi. Chắc cũng đói rồi!

Anh cắt lời.

Tôi ko đói. Anh đi ra đi.

Chị từ chối nhưng mùi thơm của món ăn đã đánh gục chị, nằm quay vào bên trong bụng chị reo ầm ĩ.

Không ăn thì tôi vẫn ở lại.

Nói xong anh ngồi xuống giường, kéo tung chăn của chị ra, thuận tay giặt phẳng chiếc khăn tắm chị đang mặc. Chị xấu hổ, ngoài anh Hậu ra chưa có ai nhìn thấy cơ thể của chị. Cả cơ thể phô trơn trước mắt, anh ta thậm nuốt nước bọt, tại sao chị vát và như vậy mà thân thể vẫn đẹp nuốt nà như thế? Gái đã có chồng mà ngực vẫn căng mịn, cái bụng eo thon đang hô hấp 1 cách ngại ngùng.

Tôi... tôi... anh ra đi.

Chị xấu hổ ko biết lấy gì để che đây tắm thân lại, bí quá đành nằm sấp xuống, vì dù sao cũng ko thấy ngực và chỗ nhạy cảm kia nữa. Tóc chị còn ướt rũ xuống hai bờ vai run rẩy. Anh động lòng thực sự, cảm giác với người phụ nữ đẹp, mà lạ lắm càng khiến anh thấy kích thích!

Với số tiền chồng cô nợ tôi, thì với tôi, bao nhiêu phụ nữ tôi muốn là được!

Nói xong anh đưa tay lên sờ mông chị, công nhận mông chị căng, tròn và mịn thật, ko giống mấy bộ mông độn silicon mà anh từng thấy. Chị run rẩy vì

bàn tay anh đang sờ soạn. Không hiểu là chị đang sợ hay đang thích nữa? Đến 1 lần lên đỉnh chị còn chưa thấy, cảm giác mềm mại trơn trượt này anh Hậu chưa bao giờ đem đến cho chị. Cánh tay anh lại đưa lên vuốt lưng chị, luồn luồn xuống bóp ngực chị. Người chị cứng đờ ko phản kháng. Anh vỗ nhẹ mông chị 1 cái rồi lật chị nằm ngửa lại, anh vòng tay bầu vào hai bầu ngực chị. Rõ ràng chị đã có chồng, tại sao mông ngực vẫn còn căng nảy và hồng hào như thế?

Anh đang bị kích thích lắm, anh muốn làm gì đó với chị ngay lúc này. Chị nằm im cho anh bầu, anh nắn, thân dưới chị hơi co lại. Có lẽ là vì thích!

Ngoan ngoan, không phải sợ. Cũng giống như hằng đêm chồng cô dày vò cô thôi!

À mà có thể cô sẽ thích hơn đó!

Nghe vậy chị ko biết nên vui hay buồn?

Dứt lời anh chồm lên người chị, vùi đầu vào giữa hai chân chị, lưỡi anh liếm láp giữa đám cỏ rậm rạp, hai chân chị gác lên cổ anh, hai tay anh vẫn đang bóp ngực chị, thỉnh thoảng anh bóp mạnh làm chị ngáy dại. Cảm giác này... cũng là lần đầu tiên chị đc hưởng thụ. Lưỡi anh cọ sát vào hai mép chị đầy kích thích, chị cảm giác chỗ đó đang căng mọng hơn bao giờ hết, phía sâu thẳm cũng đang tiết dịch bôi trơn ra bên ngoài, chờ đón nhận sự xâm nhập của anh.

Cũng dâm đảo đề!

Liếm láp 1 hồi anh dừng lại và nói với chị. Anh bò chồm lên trên cao, tìm môi chị và hôn, tay ko ngừng cời quần áo trên người, cuối cùng anh cũng trần truồng nằm lên người chị. Cái đó của anh cứng ngắt đang cọ cọ vào giữa hai chân chị. Rồi anh ngồi dậy, chĩa của nọ to đùng về phía mặt chị, về mặt vô cùng thỏa mãn:

Ngâm lấy đi!

Ý anh là muốn được chị ngâm và mút thứ đàn ông đó của mình. Lúc này chị hoàn toàn đã quên đi mình là ai, quên đi mọi thứ chỉ nghĩ đến việc 1 ng đàn ông và 1 người đàn bà đang ở cạnh nhau. Và hai người chuẩn bị làm cái trò "Người lớn" đó. Chị phải công nhận rằng cơ thể của anh rất tuyệt, săn chắc, cao ráo và rất đàn ông. Dù chưa ngâm của ck bao giờ nhưng trước lời đề nghị của anh, chị khẽ tròn môi và ngâm lấy. Nó cứng và to quá!

Khi môi và lưỡi chị vừa chạm phải, mọi dây thần kinh sung sướng của anh bùng nổ. Thích quá, thật sự rất thích. Cảm giác đc ngâm và mút thế này rất tuyệt vời. Anh khẽ nhắm mắt và ôm lấy đầu chị ấn sâu vào bên trong để đc sung sướng hơn.

Thôi... thôi... ko anh xuất mất...

Rồi anh lật chị nằm sấp xuống, kéo chân chị rộng ra hai bên, đỡ cho mông chị cong lên, anh cầm Chiiim và tìm chỗ đó của chị, cọ cọ mấy cái bên ngoài sao cho thật trơn và ướt thì anh đút vào. Của chị thật chặt và khít, chỗ ấy cứ ngâm chặt lấy Chiiim của anh làm anh thích lắm, hai tay đỡ mông chị cao lên, anh lấy đà đứng quỳ gối và đút sâu vào trong người chị từ phía sau.

Chị cũng sung sướng lắm. Quả thực hôm nay chị mới hiểu lên đỉnh là thế nào, chồng chị vừa cho vào 1 tí là đã phóng đạn,. Anh thì khác... anh rất dẻo dai và bền bỉ, cứ đập mạnh, rút ra thật dài rồi lại cắm vào thật sâu bên trong làm chị mê hồn. Nước nổi lại vãi ra tràn trề. Anh sung sướng lắm, cả chị cũng vậy. Chị khẽ rên rĩ trong cổ họng, thân dưới cọ sát hưng phấn vô cùng.

Rồi anh lật chị nằm ngửa ra, hai chân chị gác lên cổ anh, tay bóp ngực chị, day day hai núm vú, chiiim lại đút vào sâu bên trong và cuộc truy hoan lại kéo dài. Anh đút vào rút ra liên tiếp, chính anh cũng ko hiểu sao hôm nay lại chịu dc dai sức như vậy. Anh cứ làm chị sung sướng mãi ko thôi.

Chị nghĩ, thà sướng 1 lần trong đời còn hơn cả đời ko biết nếm mùi sung sướng là gì? Cuộc sống có mấy nỗi đau? Thế rồi chị bầu vào người anh, đu theo anh, ườn ẹo và rên rĩ mỗi lúc anh đi sâu vào người mình, nước nổi cũng vì thế mà mỗi lúc lại thêm ướt át.

Em sướng... em sướng...

Chị thều thào.

Anh sẽ cho em sướng!

Anh đáp lại chị.

Rồi anh lại đập thật mạnh, da thịt chạm vào nhau kêu táp táp...

Bốn chân giương rung lên bần bật. Chị ko ngại nữa, chị bật ra tiếng rên thỏa mãn "Áhh áhh.. áhh... umm... áhh áhh... " cho đến khi anh trút hết tinh lực vào người chị, cả hai đều mệt nhoài vì sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau chị Nhung tỉnh giấc thì trời đã sáng, người đàn ông đêm qua đã bỏ đi từ khi nào? Bụng chị đói cồn cào, chị nhớ lại, tối qua chị rất đói bụng, người đàn ông đó mang vào 1 khay thức ăn thơm phức... nhưng chưa kịp ăn miếng nào đã bị anh ta dày vò cho đến khi mệt là người và chị ngủ thiếp đi. Không biết người đó đã đi từ bao giờ, nhìn xuống người chị Nhung tá hỏa vì phát hiện ra cơ thể chị đang ko mặc quần áo gì cả... trên song cửa sổ, bộ quần áo chị phơi hầy còn đó, có vẻ như chúng đã khô rồi... gió ngoài trời rất lớn nên qua 1 đêm khô cũng là dễ hiểu.

Chị Nhung uể oải ngồi dậy và từ từ đứng lên, buổi tối qua ko ăn gì vào người, ngủ nguyên 1 đêm khiến đầu óc chị choáng váng, hai mắt tối sầm lại. Vịn vào giường chị cố sức đứng vững để lấy quần áo mặc lại... bất giác ở giữa hai chân 1 dòng nước ấm ấm chảy nhẹ xuống hai bên đùi chị. Mặt chị nóng ran lên vì nghĩ đến đêm qua, người đàn ông kia đã thậm thụt trong người chị, chị còn biết anh ấy đã phóng thích rất nhiều tinh lực đàn ông vào bên trong nữa... cho nên, cái thứ nước nóng ấm đang chảy ra từ người chị... chính là từ người đó mà ra.

Đi qua bộ salon, trên bàn vẫn còn khay thức ăn ở đó, chị Nhung mừng thầm:

May quá, nó vẫn còn ở đây!

Chị thao tác thật nhanh, gỡ bộ quần áo từ cửa sổ xuống và mặc nghiêm chỉnh vào, ko cần biết đồ ăn qua 1 đêm có hỏng ko... chị ko quan tâm điều này, vì ở quê, nhà chị nghèo, đâu biết đến tủ lạnh bảo quản thức ăn là gì đâu... chị vẫn hay để thức ăn qua đêm như thế suốt, cũng may bụng dạ tốt nên chẳng đau bụng bao giờ. Quá đói nên ăn 1 mạch đã xong khay cơm, lúc này mới nhớ ra ngủ dậy chị chưa rửa mặt gì cả.

Đi vào trong nhà tắm hiện đại, chị vệ sinh cá nhân nhanh chóng rồi bung khay cơm ra ngoài. Lần đầu đến đây, chị chưa biết gì về nơi này cả, chị muốn tìm hiểu về ngôi nhà này... cũng như ông chủ của nó. Mở cửa phòng bước ra, đây hành lang ko 1 bóng người, dưới tầng trệt có tiếng dao thớt và người nói..

May quá! Vẫn có người ở đây, ban nãy ở trong phòng yên tĩnh quá nên chị thấy bất an. Mon men đi cầu thang xuống tầng 1, mọi người ai nấy đều đang chăm chú làm công việc của mình. Nhìn vào gian bếp, thấy mấy cô đang nhặt rau, xào nấu thơm phức chị đoán chỗ đó có thể rửa bát dc.

Hoi e ngại, chị Nhung bước đến và chào hỏi mọi người:

Xin lỗi... cho tôi hỏi, tôi muốn rửa bát đĩa thì rửa ở đâu ạ?

Tất cả mọi người đều ngược nhìn người phụ nữ vừa cất lời. Chiếc quần âu màu đen, cái áo vải gụ đã sờn cả tà, riêng khuôn mặt sáng sủa và dáng người chắc chắn là điểm nổi bật ở người phụ nữ đó. Một trong số họ cất tiếng trả lời:

Cô cứ bỏ vào chậu rửa kia, có cả nước rửa bát và khăn giẻ ở đó. Vặn nước ở vòi bên trái, phải đều dc!

Mà này, có phải cô là người mới đến đây tối qua không?

Dạ. Sao chị biết ạ?

Còn phải hỏi nữa à?

Cô là người chứ có phải là ma đâu mà chúng tôi không nhìn ra được??

Mà cũng đáng để gớm nhì? Mới đến lần đầu mà tối qua đã được ông chủ chú ý rồi!!!

Chị Nhung đỏ mặt, đứng chết trân ở đó vì chị đang nghi hoặc, ko hiểu tại sao mọi người lại biết ông chủ chú ý cô.

Cô chợt dạ... ko lẽ... đêm qua lúc cô cùng người đàn ông đó ở trên giường... mọi người nhìn trộm được sao???

Thấy vẻ bối rối. 1 người khác lại nói:

Đúng là quá ngây thơ rồi cô em ơi, ở đây tương đối ít nhà cửa, lại xa đường lớn cảnh vật ban đêm yên tĩnh lắm... Cô em đêm qua rên rĩ thỏa mãn thể cơ mà... thử hỏi ở đây có ai mà ko nghe thấy?

Ngay cả ông bảo vệ ngoài kia còn nghe thấy tiếng ông chủ Thở dốc..

Lý nào... lý nào

Chị ta ngập ngừng ko nói tiếp.

Chị Nhung sốt ruột hỏi lại:

Lý nào là thế nào ạ?

Lý nào chúng tôi lại ko nghe thấy gì??

Đành rằng là đêm tối ko nhìn đc hai người trai trên gái dưới... nhưng mà tai bọn tôi có điếc đâu... nghe mà chúng tôi thèm đc như cô lắm đấy!!!

Mất chị ta vừa nói vừa biểu cảm hành động rất gian manh, tất cả đám người có mặt ở đó đều ồ lên cười, vang cả tầng 1.

Nhưng biết mình bị trêu nên cô ko hỏi nữa, lặng lẽ đem khay cơm đến chậu rửa và rửa sạch sẽ, trong đầu cô thầm nghĩ:

Có khi họ nói đúng thật... vì đêm qua thực sự cô rất thỏa mãn, lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận đc sự sung sướng và thích thú đến như vậy khi tiếp xúc với đàn ông. Có lẽ... vì thế mà cô đã ko kiểm soát đc âm thanh phát ra từ cổ họng lúc đó..

Nhưng mà... dù sao cũng đã xảy ra rồi, có ngại ngần thì cũng ko thể bịt kín đc cái miệng của cô tối qua, ko ngăn chặn đc cái thân thể cường tráng cùng thân dưới hùng hục của người đàn ông đó nữa...

Rửa bát xong, chị Nhung quay ra hỏi mọi người:

Các chị có việc gì không, cho tôi làm cùng với?

Cô mới đến đây, chưa thấy ông chủ nói cô phải làm gì. Ông ấy đi ra ngoài từ sáng sớm rồi, ko biết khi nào mới về.

Nếu ko có việc gì làm thì cô cứ ngồi nhặt rau và phụ bếp với chúng tôi cho vui cũng đc.

Dạ. Mà các chị ơi, ở đây nhiều người ăn uống lắm à các chị?

Sao phải chuẩn bị nhiều rau củ thế này?

Ở đây thì có mấy người như chúng ta, thỉnh thoảng ông chủ về dùng bữa. Còn lại là nấu ăn cho mấy bác làm ở dưới trang trại chăn nuôi kia kìa.. lát tôi chỉ cho.

Dạ. Mà ông chủ làm nghề gì vậy các chị? Sao lại có cả trang trại nữa, chắc giàu lắm nhỉ??

Cô còn phải hỏi nữa à? Đêm qua được thưởng thức mùi nước hoa xịn thế mà ko đoán ra đc ông chủ rất giàu có sao??

Em... em... nhà quê, có biết nước hoa xịn với ko xịn nó như nào đâu ạ!

Ừ thì dần dần sẽ biết!!

...

Mọi người ai nấy đều làm việc rất nhanh tay, họ sôi việc lắm, giống như là được đào tạo lâu ngày vậy. Khi bữa trưa đc chuẩn bị xong xuôi, họ sắp sẵn vào từng hộp riêng và giao cho 1 chị cũng trẻ tuổi chị Nhung đem com xuống trang trại. Vì lạ lắm với nơi này nên chị Nhung xin đi cùng để biết chỗ đó ra sao. Mọi người đồng ý. Riêng ông bảo vệ có dặn thêm chị kia:

Nhớ trông chừng con bé này, nó mới đến, cẩn thận kẻo nó bỏ trốn thì về chết với ông chủ!

Chị kia vâng dạ, chị Nhung thì hơi buồn vì mình bị mất quyền tự do. Từ sáng đến giờ chị quên phết mất chuyện mình bị bắt cóc đến đây, nghe lời của ông bảo vệ, bất giác nổi chua xót lại trào dâng lên ngực chị, nước mắt trực chảy ra trên hai làn mi cong vút. Chị buồn, chị hận anh Hậu, vì anh mà giờ chị mất tự do, đi đâu làm gì cũng bị người ta quản thúc.

Đi theo chị gái kia suốt quãng đường ko dài, chị Nhung ko còn tâm trạng gì ngắm cảnh vật xem nơi đây nó ra làm sao... vì nước mắt khiến hai mắt nhòe đi, đầu toàn nghĩ đến chuyện ko vui lúc trước. Chị đi cùng liền an ủi:

Bình tĩnh đi em ơi, mới đến đây nó thế! Sau rồi sẽ quen thôi mà!

Mà em tên gì?

Em tên Nhung chị ạ.

Ừ. Tên đẹp nhưng buồn quá.

Thế chị tên gì? Để em tiện xưng hô ạ?

Chị Ngân. Năm nay chị 28 tuổi.

Vậy chị hơn em 3 tuổi. Em năm nay mới 25.

Thế à... đúng là chị em phụ nữ chúng mình ở quê, lấy chồng rồi lao động vất vả nên trông già dặn hơn so với tuổi em ạ.

Vâng. Mà sao chị lại ở đây?

Em chưa nghe qua danh tiếng của ông chủ à?

Ông ta chuyên cho vay nặng lãi, bóc lột, còn nhiều mánh tãi khác nhưng chúng mình ko biết được đâu. Đây, ở ngay gần đây là 1 trang trại chăn nuôi và trồng các loại thực phẩm sạch, phục vụ nhu cầu hàng ngày của ông chủ và người làm đây này. Toàn bộ đều là thực phẩm sạch hết. Rộng lắm!

Khiếp! Lắm tiền nhiều của thế hả chị.

Ừ. Ngu muội như chị ko thể tính ra dc con số là bao nhiêu luôn. Cứ đi đi, lát nữa em sẽ biết nó rộng lớn và hoành tráng thế nào...

Hèn gì chuẩn bị nhiều com thể này... chắc đông người làm à chị.

Ừ đông. Đa phần là phụ nữ thôi... mà ko hiểu sao ông này toàn chọn phụ nữ vào đây làm. đàn ông ít lắm.

Họa khi có việc gì quan trọng chị em phụ nữ ko giải quyết dc ông ấy mới dẫn mấy tay đàn ông về giải quyết xong lại đưa đi ngay thôi.

Mà cô làm thế nào lại bị bắt đến đây?

Em cũng chẳng biết nữa. Hôm qua tự nhiên ông ta cùng 2 thanh niên sắm trở đến nhà tìm chồng em, nói là đòi nợ gì đó.

Chồng em ko có nhà, mà tiền bạc em chả có... thế rồi họ ra lệnh bắt em đến đây.

Nghĩ mà tiếc chị ạ, chỗ em đang vụ thu hoạch lúa, hôm qua em còn đang dọn sân lúa phơi sắn gòn rồi... chưa kịp cất vào nhà đã bị bắt đi. Ko biết chồng em có biết lối đem vào nhà ko nữa... xót của quá chị ạ.

Khổ!

Chị Ngần than vãn khi nghe Nhung kể chuyện, hóa ra số nó cũng ko sướng hơn mình là bao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nói chuyện mãi Nhung cảm thấy thân quen với chị Ngần hơn. Dường như những người phụ nữ sống dưới sự quản lý của người đàn ông đêm qua, ạ cũng có số phận bất hạnh cả. Họ đến đây là vì bất đắc dĩ, là do những con nợ là những người chồng cờ bạc, những người đàn ông khôn nạn... đã xô đẩy họ tới đây. Ban đầu họ đến thì cũng đau khổ và buồn rười. Song, dần dần cuộc sống làm cả ngày, ăn ba bữa sung sướng, chả phải lo toan điều gì... hơn cả lại ko phải nhìn thấy mặt những người chồng bê tha hàng ngày nữa nên họ quen, thậm chí không muốn về nhà nữa.

Về làm chi khi một tháng 30 ngày thì 29 ngày có người đến nhà đòi nợ, đe dọa chém giết? Cuộc sống tù túng khổ sở, lúc nào cũng nom nớp lo âu. Ừ thì ở đây làm công trả nợ cho chồng... so với ở nhà làm dc đồng nào cũng bị chồng lấy trộm đem đi trả nợ.. thì có gì khác nhau đâu? Như thế thì ở đây chẳng sướng hơn à? Cũng là lao động nhưng tâm hồn dc thanh thản... duy chỉ có 1 điều, chị em phụ nữ đã có chồng, nhiều khi đêm đến họ cũng khao khát dc yêu thương, khao khát những cái ôm đến cháy bỏng... mà chẳng có được.

Nghe chị Ngần nói thì coi như chị Nhung số hưởng, bởi ko phải người phụ nữ nào bị ông chủ bắt về cũng được ông ấy gần gũi như chị Nhung đêm qua đâu. Có khi ông ấy còn chẳng nhìn mặt lấy 1 lần, cứ đi đi về về, ăn uống rồi làm việc riêng của mình, chưa bao giờ nói chuyện với người làm cả... Vậy ra, chị Nhung hôm qua là ngoại lệ rồi, tại sao vậy nhỉ? Điều này chính chị Nhung cũng ko thể hiểu dc.

Người làm lâu ngày ở đây còn ko hiểu dc ông chủ, huống chi chị mới đến đây chưa tròn 24h, những điều bí ẩn ấy làm sao chị đã kịp tìm hiểu chứ???

Trang trại của người đàn ông đêm qua hiện ngay trước mắt, rộng bạt ngàn, phải đến mấy hecta đất canh tác, rộng rãi vô cùng. Chị Nhung cảm tưởng nó rộng bằng cả cánh đồng lúa phía sau nhà của chị.

Trang trại được phân làm nhiều khu khác nhau, 1 bên chuyên chăn nuôi gia súc gia cầm, 1 bên trồng cấy các loại rau củ và trái cây sạch. Chị Nhung theo chị Ngần đem com vào khi nghỉ ngơi của người làm rồi tranh thủ theo chị Ngần đi tham quan nơi đây, nghe chị ấy giới thiệu tí mĩ... làm Nhung thấy thích thú.

Những luống cà chua bi chín đỏ mọng, trái sai trĩu, những luống rau riếp, rau muống... những luống dâu tây... trời ơi trong cuộc đời làm nông của chị chưa khi nào chị nhìn thấy những loại rau xanh non và đẹp mắt đến thế. Thấy chị Nhung có vẻ choáng ngợp, chị Ngần vội nói:

Ngạc nhiên đúng không? Hihi.

Lần đầu chị đến đây cũng giống như em thôi.

Mà này, nhìn nó ko chỉ đẹp mắt đâu em nhé.. thậm chí còn rất sạch nữa. Em ko tin thì hái thử 1 quả mà ăn, ngọt và mát lịm luôn...

Ăn 1 quả có bị phát hiện ko chị?

Nhưng sợ sệt ngó nghiêng xung quanh rồi hỏi chị Ngân.

Ko sợ. Người làm ăn vô tư, chỉ sợ ko có sức mà ăn... nhưng tuyệt đối ko đc mang về!

Dạ. Em ăn thử..

Ăn đi.

Chị Nhung hái 1 quả dâu tây đưa vào miệng, nó giòn và thanh mát làm sao, cảm giác rất tuyệt.

Chị ơi, ko cần rửa à chị. Em quên mất, trót ăn vào bụng rồi mới nhớ ra là chưa rửa.

Ko cần đâu em

Em xem những thứ này đi.

Nhưng nhìn theo tay chị Ngân, đó là hệ thống đường ống nước và vòi phun nước tự động rất quy mô và tinh tế. Lần đầu chị được tận mắt thấy.

Đó. Em thấy chưa, nước ở đây còn sạch hơn nước mưa mà ở quê chúng mình vẫn hay uống đấy em ạ. Nên em yên tâm đi, trái cây hay rau củ đều rất sạch và tươi ngon...

Ra thế. Rộng thế này thì biết bao nhiêu người làm cho vừa hả chị.

Cũng bình thường thôi em, vì trang trại xây dựng có hệ thống, quy mô, nước tưới tiêu hiện đại... ko cần nhiều đến sức lao động nên cũng đỡ...

Thật kinh khủng. Như này em nghĩ tiền của ông ta chất thành đồng mất! Có nằm mơ em cũng ko nghĩ ông ta lại nhiều tiền như vậy...

Nhưng bày tỏ sự ngạc nhiên của mình.

Mà công nhận, đúng như chị nói, ở đây yên bình và tốt như vậy... làm em bỗng nhiên chẳng muốn về căn nhà rách nát và khổ sở ấy nữa chị ạ.

Ừ. Nghĩ thoáng ra em, đời người mấy nổi đầu, cứ ăn no ngủ kỹ, ko lo tháng ngày cho sướng cái thân..

Mà biết đâu cơ hội tốt lại đến với mày thì sao?

Cơ hội gì hả chị?

Đêm qua mày và ông chủ ABC các thứ đúng không?

Nhưng đó mất.

Sao chị biết.

Thì ai mà ko biết nữa?

Như vậy là ông ta nhắm trúng cô rồi đấy cô em ơi, chị mày ở đây BíM mọc rêu rồi mà chưa 1 lần ông chủ ngó ngang đến đấy.

Mày mà ngon có khi lại dc làm vợ bé, chả phải làm lụng gì vất... sướng đời!!!

Làm gì có chuyện đấy hả chị. Em có chồng rồi, đời nào người ta lấy em làm vợ bé?

Có khi... có khi...

Nhưng ngập ngừng ko dám nói ra phán đoán của mình.

Có khi thế nào? Mày nói đi, chị sốt ruột quá!

Có khi đêm qua em may mắn dc gần gũi với ông ấy là bởi lâu rồi ông ấy ko quan hệ vs phụ nữ nên thế thôi.

Chị nhìn xem, em quê mùa mộc mạc thế này... làm gì có ai hứng thú?

Tắt đèn thì nhà ngói cũng như nhà tranh cô em ạ, mà còn do hứng thú của ông ta nữa... nói chung ai sướng thì người ấy dc hưởng thôi...

Mà hôm qua mày quan hệ có dùng bao ko?

Em ko. Em làm gì biết bao bùng là gì đâu chị?

Ôi gọi cái con này. Chồng con rồi mà ko biết cái Bao nó làm sao à?

Vâng. Em toàn ấy... trực tiếp vậy thôi.

Thế có con cái gì chưa?

Em chưa!

Ô. Ko dùng gì mà ko có thai à?

Dạ. Vậy mày cẩn thận, đêm qua hùng hục thế, chưa thì bỏ mệ mày...

Nghĩ vậy chị Nhung lại lo lắng, nếu có thai thật thì phải làm sao?

Thân chị còn chưa lo được, mà chị với anh Hậu vẫn là vợ chồng, sau này quay lại... anh ấy có chấp nhận người phụ nữ có con với người khác như chị không? Sợ quá.. nghĩ thôi đã khiến chị xanh mặt rồi.

Chị Ngân vội an ủi:

Gớm. Mày ngủ với chồng mày tí lượt còn chẳng dính.

Mới có tí ti đêm qua thì thấm vào đâu?

Thôi vui vẻ lên...

Dạ...

...

Cả ngày hôm đó chị Nhung cùng mọi người dọn dẹp căn nhà to lớn, chuẩn bị cơm nước cho buổi tối, cùng mọi người ăn uống và sinh hoạt... chị cũng thấy quen hơn. Tuy nhiên, đêm đó chị ko lên phòng hôm trước ngủ với ông chủ nữa, chị sợ chuyện đó tái diễn chị có thai thật thì nguy hiểm lắm. Nghĩ thế chị bèn xin chị Ngân:

Chị ơi, hay là chị cho em ở chung phòng với chị. Ở trên kia rộng quá mà 1 mình em nên em ko quen.

Mà chị có dư quần áo ko, chị cho em mượn 1 bộ để tắm rửa, hôm đến đây em ko kịp mang thứ gì... chỉ có mỗi bộ quần áo trên người...

Ừ đây chị có. Lấy mà mặc, ko phải mượn đâu. Ở chung với chị cũng được. Có người bầu bạn cũng vui hơn.

Đêm đó khi mọi người đã yên giấc đâu ra đấy thì ông chủ về nhà. Nhưng cả ngày lao động và đi lại nhiều nên khá mệt, ngả lưng là thiếp đi ngay. Ông chủ về nhà, lên phòng của mình tắm gội 1 lượt, ăn tối qua loa, như chợt nhớ ra điều gì, anh ta đi xuống căn phòng tối qua chị Nhung ở đó và tìm kiếm. Nhưng lạ thay, phòng vẫn vậy nhưng chị Nhung ko có ở đó, thoáng chốc anh nghĩ hay cô ta bỏ trốn rồi?

Lòng tự ái trời dấy, ko lẽ có người đàn bà nào bị anh ta đưa về đây lại to gan đến thế?

Dám tự ý rời khỏi đây???

Anh mở điện thoại bấm gọi ông bảo vệ;

Ông chủ có việc gì cần dặn ạ?

Đầu dây bên kia vang lên giọng sợ sệt.

Người đàn bà tối qua tôi đưa về nhà đâu?

Anh ta nói với ngữ khí hùng hồn.

Dạ. Chắc cô ấy ở đâu đó, trong phòng nào đó ở căn nhà thôi ông chủ ạ. Cả ngày cô ấy còn ở đây mà.

Hai hàng lông mày anh ta giãn ra 1 chút, thì ra cô ta ngủ ở 1 phòng khác, thế mà anh cứ tưởng... người phụ nữ này dám to gan bỏ đi khỏi căn nhà của anh. Ko phải tự nhiên mà anh lại sốt sắng tìm kiếm như vậy, bởi lẽ đêm qua là lần đầu tiên sau rất nhiều thời gian anh tìm đc cảm giác hòa hợp thể xác với phụ nữ. Ở người phụ nữ đó đem lại cho anh cảm giác rất lạ lùng, mặc dù hàng ngày các cô em chân dài, mặt xinh diện nước đầy đủ vây quanh... nhưng sao ở bên cô ấy 1 lần lại khiến anh say đắm khó quên vậy.

Nghĩ tới việc cô ấy bỏ đi khỏi đây làm cho anh tiếc nuối nên nhất thời nóng giận...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Một tuần sau kể từ ngày đến nơi này, chị đã quen với cuộc sống ở đây, khá thân thiết với mọi người. Vẫn cùng mọi người làm việc vì ông chủ cứ đi miết ko thấy sai bảo việc gì cụ thể cả.. Rồi đến tối hôm đó, khoảng 9h tiếng chiếc xe ô tô chạy rì rì dưới đường trước nhà, báo hiệu ông chủ sắp về, mấy con chó dữ ở trước cổng sủa nặng lên vì mừng quýnh.

Chị Nhung và mọi người đã ngủ say, ở quê giờ này người ta ngủ hết rồi nên mọi người ở đây ai nấy đều ngủ sớm như vậy cả. Hôm nay ông chủ về nhà, theo sau là 1 cô gái chân dài, mặc chiếc váy ngắn che đủ chiếc quần si líp mỏng, đôi guốc cao gót khiến mỗi bước đi của cô ta làm cho nền nhà vang lên tiếng cộp cộp. Cô ấy bám riết lấy tay ông chủ, khuôn mặt đầy son phấn nũng nịu:

Anh... em ko biết đâu nhớ!

Hôm nay anh phải bù cho em đi. Cả nửa tháng nay chẳng ngó ngang gì đến người ta cả... hức hức...

Vừa nói cô ta vừa dẩu môi lên ra vẻ hờn dỗi.

Ok. Hôm nay chiều em. Chẳng phải đã đưa em về đây rồi sao?

Nay anh uống say quá!

Ừ chịu luôn... say cũng phải chiều em 1 tí... ko em ngứa ngáy phát điên lên đây này...

Kèm theo câu nói là hành động vô cùng gọi tình của cô gái, cô ta khẽ ưỡn người lên, đưa tay xuống đùi và vuốt ve. Thình thoảng lại kéo cao chiếc váy ngắn đó làm cho chiếc mu cao đầy gọi mời nhô hẳn ra ngoài.

Anh ta nhìn ra đc mắt liếc liếc ko nói gì vội kéo tay cô gái vào phòng và đóng cửa lại.

Sau khi cửa phòng đóng lại, không còn nghe thấy tiếng người nói chuyện nữa, im lặng hồi lâu thì căn nhà bắt đầu trở nên ồn ào hơn. Lý do là ông chủ hôm nay đưa gái về nhà, và bây giờ cả hai đang làm chuyện đó. Đêm khuya yên tĩnh, ai nấy đều giật mình bởi tiếng la lên thất thanh:

Áhh. Áhhh.. umm

Úhh.. á á.. óhh óhh..

Aa. Mạnh lên đi anh. Mạnh lên.

Thế.. đúng rồim..á. á...

Chị Nhung bị thứ âm thanh đó làm cho tỉnh giấc, nghĩ lại đêm hôm trước chị cùng anh ta làm thế này... nhưng chắc chắn chị ko kêu to như cô ta. Nhưng mà... tiếng rên rì này khiến người ta chua xót quá, căn nhà toàn phụ nữ thế này.... cô gái kia thật là sướng vì đc thậm thụt ra trò thế này...

Khẽ cựa mình, chị Ngân nói:

Bố sư nhà nó... đêm hôm rồi còn ko để người ta ngủ yên. Cứ á á thế này thì ai mà chịu nổi chứ. Ngày mai đến trang trại chị mày phải hái mấy củ cà rốt mới đc.

Mẹ khi...

Ko ngờ chị Ngân lại nói ra câu ấy khi bị làm phiền lúc đang ngủ... nhưng mà... cũng đúng thôi, vì những người phụ nữ ở đây dù được ăn no, mặc ấm nhưng họ cũng là đàn bà, họ cũng khao khát đc yêu thương, khao khát được hưởng thụ những giây phút thăng hoa như cô gái ở trên kia. Họ hoàn toàn có thể đc như vậy... nhưng cuộc đời xô đẩy... Ai nói họ sinh ra đã làm nông dân chân lấm tay bùn chứ? Đến ngó nhìn ông chủ còn ko liếc 1 cái... thì rên rì như thế kia là quá xa vời rồi.

Ông chủ có hay đưa người yêu về như thế này ko chị Ngân?

Nhưng thắc mắc.

Có tháng thì về liên tục, có tháng thì 1 vài lần... nói chung còn tùy vào thái độ và cảm xúc của ông ấy nữa.

Chị Ngân thở dài đáp.

À... mà sao ông chủ còn trẻ thế mà ai cũng xưng hô là ông vậy chị?

Chị biết anh ta bao nhiêu tuổi ko?

Khoảng 35 tuổi gì đấy...

À mà biết tên ông ta là gì không?

Em quên chưa hỏi mọi người, ai cũng gọi ông chủ cả nên em quên mất, ko tò mò về tên gọi của anh ta.

Mày sợ là đúng. Ở đây ai chả sợ lão, ko 1 ai dám gọi tên thật luôn, về nhà lão ta lạnh lùng lắm..

Khiếp.. trẻ vậy mà cứ ông với lão... nghe ghê quá chị ơi..

Chứ mày bảo phải gọi làm sao? Vì lão ta quá nhiều tiền nên phải gọi vậy mới thấy uy nghi.

Vậy tên thật của anh ta là gì ạ?

Mà em nói thật, 35 tuổi mà trông trẻ quá chị ạ, chồng em chưa đến 30 mà già hơn thế này nhiều... chắc tại đói khổ, cả rượu chè hỏng hết người nên nhìn chán lắm

Mày nói như thật. Có tiền thì thế nào chẳng đc. À tên thật ấy à?

Nói thì biết vậy thôi, mày đừng buột miệng mà gọi tên ông ta kéo lại ăn chửi.

Chị xem, anh ta đi suốt ngày như thế, nhìn chị em mình 1 cái còn khó, có cơ hội mà gọi tên anh ta sao?

Ừ nhì. Cũng đúng. Tên lão là Lâm

Tên Lâm..

À mà này giờ mới nói chuyện, hình như trên ấy xong xuôi rồi thì phải nhì? May thế...

Thôi bọn mình ngủ đi, mai còn dậy sớm. Nay ông chủ dẫn gái về ngày mai bọn mình lại bận rộn đấy em ạ.

Sao lại bận hả chị?

Cô ta ở lại 1, 2 ngày mới đi. Mà ở lại thì hay hoạch học này nọ, khó chiều đấy!

Thôi, có nói cô cũng chẳng hiểu đc đâu. Cứ ngủ đi mai sẽ được nếm mùi.

Chị Nhung ko hiểu đc lời chị Ngân nói quan trọng thế nào, bây giờ cũng đã muộn rồi nên ngủ thôi. Sáng hôm sau mọi người tỉnh giấc và làm công việc của mình, ông chủ và cô gái tới qua về muộn, đã thế lại còn làm việc đêm khuya nên tận 9h sáng mới dậy. Cả hai đi xuống tầng trệt để ăn sáng dưới đó. Cô gái kia ăn vận y như tối qua mới đến, vừa ngủ dậy nhưng cô ta đã trát đầy những phấn son trên mặt, nhìn rất... gì đó mà chị Nhung ko biết miêu tả thế nào. Hắt hằm với đám người làm, cô ta nói bằng giọng kênh kiệu:

Cho tôi 1 ly sữa nóng, nhớ là ko đc nóng quá, khoảng 37- 40° độ thôi, nghe rõ chưa?

Dạ. Thưa cô. 1 số chị đáp lại với vẻ khúm núm sợ sệt trước cô ta.

Đặc ý, cô ta khoác vai Lâm, nói với giọng ngọt ngào mà nghe chói tai ko chịu nổi:

Anhhhh... Bây giờ em muốn ăn mì bò rau cải... nhưng là sợi mì tươi ấy, tự tay nhào bột rồi chế biến chứ ko phải mấy cái mì ăn liền đâu. Ăn cái đó dễ béo và nổi mụn lắm..

Em muốn ăn gì thì bảo đầu bếp họ làm cho, cái này có khó gì đâu?

Lâm đáp lại lời cô ta nhưng tuyệt nhiên mắt chỉ dán vào màn hình Ipad.

Cô gái quay ra nói lớn:

Làm nhanh 1 tô mì bò tươi rau cải, nhanh lên nhé!

Dạ.

Người trong bếp nói vọng ra.

Thế anh ăn gì?

Như em đi.

À. 2 tô nhé!

Dạ.

Sữa nóng đc chuẩn bị. Chị Nhung cho vào khay cẩn thận rồi bung ra bàn nơi ông chủ Lâm và cô gái kénh kiệu kia đang ngồi.

Dạ... mời cô uống sữa ạ!

Đề đẩy cho tôi.

Nói xong cô gái kia bắt đầu quan sát chị Nhung, có vẻ như thấy lạ. Như là lần đầu gặp mặt, cô ta hỏi Lâm:

Anh. Nhà anh lại có thêm người làm à?

Nghe cô ta hỏi, lúc này Lâm mới ngược mắt nhìn lên, đúng lúc ấy chị Nhung cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của anh ta. Tim chị đập thình thịch, hai tai khẽ đỏ lên vì sự chăm chú ấy. Lâm có chút nhớ ra chuyện gì đó... à đúng rồi. Chính là người phụ nữ vợ của con nợ mà bữa trước anh đã đưa về nhà... Là cô ta, chính cô ấy đã đem lại cho Lâm 1 cảm giác mới mẻ khi quan hệ tình dục. Ko nhớ là đã đưa về bao lâu rồi vì anh bận rộn công việc quá nên quên phăng đi.

Ừ. Cũng lâu rồi, nhưng em ít đến nên không biết đẩy thôi.

Cô gái kia thấy ánh mắt Lâm ko rời khỏi Nhung thì đâm bực tức, nó chỉ là con ờ thôi, có gì mà nhìn nó lâu đến thế chứ hả? Ghen tuông, bực bội, cô ta bung ly sữa lên miệng giả vờ uống 1 ngụm nhỏ rồi hắt văng ra đổ về phía người Nhung, hét toáng lên:

Aaaa!!! Cái đồ nhà quê, mày chuẩn bị sữa kiểu gì thế hả?

Nóng thế này muốn tao bỏng lười mà chết à?

Huhu anh ơi, em đã dặn nó sữa chỉ hơi ấm thôi, nóng bỏng lười em rồi...

Ánh mắt cô ta giả bộ đáng thương nhìn Lâm, Lâm quay lại rồi nói:

Vào thay đồ rồi chuẩn bị ly khác đi, chú ý vào chứ!

Nếu như người làm khác có lẽ đã bị Lâm cho 1 trận té tát rồi, nhưng ko hiểu sao giây phút nhìn vào ánh mắt người đàn bà đó Lâm lại không nổi giận dc. Cô gái kia thì đâm ra bực bội hơn, rõ ràng trước đây cô là bảo bối của Lâm, chỉ cần cô khóc nhẹ anh đã rối rít phạt người làm. ko ngờ hôm nay anh chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng như vậy... Máu nóng càng làm cho cô ta phát điên lên!

Chị Nhung lúc này mới thấm câu nói của chị Ngần tối qua, đúng là gặp lửa bỏ tay người mà. Sao trên đời lại có loại người đàn bà như thế cơ chứ? Rõ ràng lúc sữa bị hắt đổ vào người chị, chị ko hề thấy nóng như cô ta nói chút nào hết. Tất cả là cô ta tự bày trò ra mà thôi, đúng là... kiếp con ờ, ko sai mà cũng chả biết thanh minh thế nào?

Mọi người ở trong bếp ai nấy đều sợ hãi vì họ ko còn lạ gì kiểu mấy cô gái ông chủ dẫn về ai cũng muốn tỏ vẻ này nọ.... Chính vì họ sợ nên hôm nay mới để Chị Nhung mang đồ lên thay, ko ngờ mới lần đầu chị Nhung đã đen đủi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bực tức mà chẳng thể giải quyết được việc gì, Chị Nhung bỏ vào trong và thay quần áo. Khốn nạn thay, mùi sữa nó ám vào người cộng thêm mồ hôi khi chị làm việc càng khiến cho mùi nó kinh khủng hơn. Không còn cách nào khác là phải tắm gội thật sạch và giặt sạch sẽ bộ quần áo đó. Nếu không... mùi sữa nó ám vào người rất ghê!!

Xong xuôi đâu đấy chị Nhung đi ra, lần này chị khúm núm ko dám ngẩng cao đầu lên nữa, lùi thui đi vào trong bếp làm tiếp công việc của mình. May cho chị, Lâm và cô gái kia ăn xong thì lái xe đi đâu mất, à ko phải chỉ mình cô mà tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm vì cái gai trong mắt họ đã đi khỏi đây rồi. Không khí yên bình lại trở về như vốn có. Nhưng lòng chị Nhung ngổn ngang tâm sự, chị buồn, ai rơi vào trường hợp vừa rồi mà ko suy nghĩ gì thì đúng là người quá vô tư.

Chị cảm thấy nhục nhã, ko ngờ người có tiền thì hô mưa gọi gió thế nào cũng dc, nói trắng thành đen... và vô lý đến như thế. Từ giây phút ấy, Nhung cắn dận bản thân phải dè dặt và chú ý hơn đến mọi thứ xung quanh. Nhất là, nếu như cô gái kia có quay trở lại sẽ cố gắng hạn chế ko tiếp xúc nữa tránh mang họa vào thân.

Chị Ngần nhìn bộ dạng thất thần của Nhung như đoán dc tâm trạng của chị lúc này, Ngần nói:

Đừng nghĩ nhiều quá em ạ, chuyện như này ko phải mới lần đầu diễn ra.

Biết rõ là mình ko sai, nhưng thân con ở thì có thể làm dc gì ngoài hai chữ im lặng...

Dạ, em ko sao đâu chị ơi, nhưng mà vẫn có chút ức chế ở trong lòng..

Ừ. Ở đây ai cũng nể mặt vị như em lúc sáng rồi, ko còn lạ gì nữa, ông chủ đưa về nhiều cô thế này rồi...

Qua đêm với ông ấy mấy lần thì cứ nghĩ mình là bà hoàng nên thái độ lắm.

Vừa nói chị Ngần vừa chau mày lại vẻ khó chịu khi nhắc đến những người phụ nữ ông chủ đưa về.

Thôi làm việc đi chị ơi, nếu như đây là chuyện xảy ra như cơm bữa thì em cũng cảm thấy bớt ức chế hơn rồi chị ạ.

Nhung nhắc nhở chị Ngần tập trung làm việc.

Tối hôm đó Lâm có về nhà nhưng ko dắt theo cô gái tối qua nữa, tâm trạng anh có vẻ không được vui, về nhà là to tiếng khiến ai cũng sợ anh ta Giận cá chém thớt. Quả ko sai, vào phòng khách ngồi, Lâm yêu cầu người làm chuẩn bị cho anh 1 ly trà nóng và một chút đồ ăn kèm. Nhung bắt buộc phải là chị Nhung chuẩn bị. Nhung nghĩ mình hôm nay đúng là tới số rồi, mới hồi sáng bị cô tình nhân của anh ta sỉ nhục, giờ đến lượt anh ta yêu cầu mình chuẩn bị đồ... ko vừa ý thì sẽ thế nào đây?

Biết tính Lâm nên ko ai dám ra làm cùng với chị Nhung cả, Nhung sợ hãi nhưng tuyệt nhiên vẫn tỏ vẻ phục tùng mệnh lệnh. Loại trà hảo hạng thế này chị chưa từng dc nghe nhìn qua trong đời, cứ pha liều đi và chuẩn bị chút điểm tâm có sẵn trong phòng bếp mang ra.

Lâm đang có chút bực tức trong người nên hôm nay ko đưa cô gái đêm qua về đây nữa, có cô ta chỉ thêm phiền phức vì cô ấy rất nhiều chuyện, đặc biệt là thỉnh thoảng hay can thiệp vào chuyện của anh nên anh ko thích lắm. Cô ta bám lấy anh vì tiền chứ thực chất cũng chẳng có chút tình cảm gì, sau lưng anh lại nịnh hót và bỏ đi những thằng đàn ông có tiền khác để vùi vỉnh mà thôi. Nói chung kiểu tình cảm trao đổi thế này đôi bên cùng có lợi, anh thỏa mãn dục tính cô ta có tiền tiêu sài thế thôi!!!

Lâm yêu cầu chị Nhung chuẩn bị trà và điểm tâm vì nếu ko xảy ra chuyện sáng nay, chính anh cũng suýt quên đi sự có mặt của người phụ nữ này. Ánh mắt chứa bao nỗi oan ức lúc ban sáng của Nhung khi bị cô tình nhân dằn vò khiến anh có chút áy náy... anh nhớ lại cái đêm anh đưa cô về và đã phủ phục lên người cô hăng say như thế nào...

Nhìn Nhung cúi mặt khẽ bụng khay trà và điểm tâm đặt lên bàn khiến anh ko kìm nén dc cơn tò mò mà cất tiếng hỏi:

Sợ tôi lắm hay sao mà cứ cúi gầm mặt thế kia? Tôi có phải cộp đầu?

Nhung cũng ko vừa, chị đáp lại ngay:

Gần như thế ạ. Trong nhà này có ai mà ko sợ ông... à anh chứ?

Lâm có chút bất ngờ vì câu nói của chị, nếu như người khác có lẽ sẽ quỳ xuống mà van xin: xin lỗi ông chủ rồi thanh minh các thứ... nhưng cô thì khác, cô dám nói thật.. à mà... cô ấy gọi Lâm bằng anh. Chả có ai gọi Lâm như thế khi ở nhà cả, tất cả đều xưng ông chủ hết.

Cô vừa gọi tôi là gì???

Anh!!!

Sao cô dám gọi thế?

Lâm thích thú hỏi lại, anh lần đầu gặp người phụ nữ ko biết sợ mình nên khá hứng thú.

Thì anh còn trẻ như vậy, gọi anh là đúng rồi.

Gọi bằng ông nghe già quá... mà tôi nghe mọi người nói sợ ông chủ nên ko dám gọi kiểu khác...

Thế cô ko sợ à?

Anh nhiều tiền thật, giàu có thật, nhưng thế thì sao? Còn trẻ thì vẫn cứ là anh, khi nào anh già... tôi sẽ gọi bằng ông..

Lâm phá lên cười khi nghe người giúp việc nói hồn nhiên. Anh cảm thấy cô rất thú vị, quan sát 1 lượt, đúng là bộ quần áo có hơi quê mùa... song điều đó

ko làm lu mờ đi vẻ đẹp mặn mà của cô. Áo sơ mi cũ xê tà làm tôn dáng eo thon và bộ ngực căng đầy của Nhung. Lâm khẽ nuốt nước bọt vào trong vì quả thực anh đã thưởng thức 1 lần rồi, rất mềm mại và thực tế... khác xa những cô mặt hoa da phấn mà anh vẫn ôm ấp mỗi ngày.

Thôi cô lui xuống đi... à lát nữa lên phòng tôi có chút việc.

Tưởng được yên rồi, ai ngờ về sau lại bảo cô lên phòng riêng... Nhung có chút lo lắng nhưng cũng vẫn lui đi. Lát sau Lâm dùng trà và điểm tâm xong liền gọi Nhung lên phòng cùng mình. Ko biết anh có ý gì... nhưng mệnh lệnh cô nào dám trái ý.

Bước vào căn phòng này là lần đầu tiên Nhung giật mình bởi hai bức tranh nữ nhân khỏa thân.. à chỗ bên dưới có quần 1 lớp vải mỏng... Bức tranh rất lớn, nhìn mà Nhung nóng hết mặt. Từng đường nét trên cơ thể của nữ nhân trong tranh đẹp hoàn hảo, làn da trắng muốt, ánh mắt gọi mời... nói chung ko thể quyến rũ hơn đc nữa.

Nhung đứng chết trân ở giữa cửa khi ánh mắt bất gặp hai bức tranh ấy. Thấy cô ngạc nhiên như vậy, Lâm ngạc nhiên hỏi:

Sao thế? Chưa nhìn thấy bao giờ à?

Nhung gật đầu.

Lâm mỉm cười:

Cũng giống của cô thôi, có khác gì đâu? Nhìn của người khác mà cũng ngẩn ngơ thế à???

Anh... sao lại nói vậy? Họ đẹp như thế...

Đẹp thì cũng chỉ để... ấy thôi...

Quan trọng là cảm xúc cơ mà...

Vậy anh treo nó làm gì...

Vì tôi thích.

Biến thái!!!

Cô là người đầu tiên dám nói tôi như vậy đấy!

Lâm nói bằng giọng nghiêm túc.

Nhung chợt nhớ lại chuyện cũ, cô muốn hỏi vì sao anh lại bắt cô đến đây.

Tại sao anh lại bắt tôi đến đây, chồng tôi nợ tiền của anh sao??

Đúng vậy. Nợ rất nhiều.

Nếu vậy, người anh cần bắt là chồng tôi chứ ko phải là tôi, tại sao anh lại bắt tôi phải ở đây chịu cảnh con ỏ thế này???

Nói đến đây chị lại rung rung hai khóa mí, chị đang tủi thân sao?

Loại người vô dụng như chồng cô mang về tôi chỉ tốn thêm cơm gạo thôi!

Thế mà anh còn cho anh ta nợ tiền?

Thì anh ta đến sòng bạc của tôi chơi, háo thắng ký nợ hết ván này đến ván khác... nói thua sẽ giao sổ đỏ nhà đất.. mà cô biết đấy, làm ăn như chúng tôi.. cái gì có lợi là tôi làm.

Các anh thật là ko có lương tâm. Anh có biết bao nhiêu gia đình tan cửa nát nhà vì cò bạc không???

Cái này ko phải lỗi của tôi. Đó là do những ông chồng của các chị, chúng tôi có đến nhà mời các ông ấy lên xe và chở đến để chơi không?

Họ hoàn toàn tự đến tự đi và làm chủ hành động của mình... tôi ko ép buộc họ làm gì cả....

Nhưng anh làm nghề này thì đúng là ko có lương tâm rồi!!!

Nhưng vừa nói vừa nhìn Lâm đầy căng thẳng. Dáng vẻ ấy tại sao lại ko khiến cho anh nổi giận đc nhỉ?

Chưa có ai trong nhà này dám nói với tôi nhiều như cô đâu.

Lâm nhắc nhở.

Vậy giờ tôi không nói nữa. Anh có gì cần dặn thì cứ nói. Tôi sẽ làm theo.

Lâm dễ tính với cô, ko ngờ cô ko phải người thực dụng. Vì quả thực, đàn bà đã ngủ với anh ai cũng có điều kiện cả, đêm trước đó anh đề Nhung ra, cô biết rõ ràng anh là chủ nợ của chồng cô nhưng cô lại ko hề van xin điều gì. Ít nhất là đòi hỏi thứ gì đó...

Tại sao tôi cho cô ở căn phòng tốt như thế cô ko ở, lại đi xuống tầng trệt với đám người kia?

Tôi khổ quen rồi. Ở nơi sang trọng quá tôi cảm thấy ko chịu được...

Mà anh có gì sai bảo làm ơn nói luôn để tôi làm.

Muộn rồi ngày mai tôi phải dậy sớm!

Dậy sớm làm gì?

Lâm hỏi lại.

Người ở ko dậy sớm làm việc thì bao giờ mới trả hết nợ cho chồng tôi? Anh tưởng tôi muốn ở lại đây lắm sao?

Từ mai cô ko phải dậy sớm nữa!

Lâm dứt khoát.

Anh đùa à?

Tôi ko đùa. Chỉ cần ban đêm cô hầu hạ tôi, ngoài ra việc gì cũng không cần làm nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trước đề nghị của Lâm, Nhung ko khỏi ngỡ ngàng, như ko tin vào tai mình, Nhung hỏi lại:

Anh nói cái gì???

Lâm nhìn cô rồi chậm rãi nói:

Chỉ cần hằng đêm cô ở chung với tôi, mọi thứ khác cô đều không cần làm!!

Anh đùa hay sao?

Tôi là người như thế nào chứ?

Cô là người như thế nào?

Ít ra tôi ko bán thân để trả nợ cho chồng.

Hahaha... Lâm bật lên cười sáng khoái.

Nhung mà... bằng chứng là tôi đã ngủ với cô rồi, giờ có làm thêm nữa thì cũng có sao đâu?

Cô vừa đc sướng lại vừa nhàn thân... cô nghĩ đi.

Câu nói của Lâm như thức tỉnh chị... đúng vậy, chị đã ngủ với anh ta ngay đêm đầu tiên đặt chân tới ngôi nhà này. Bây giờ cô còn ra vẻ thanh cao gì chứ??? Nhung mà... Chị quyết ko đồng ý yêu cầu của anh ta, làm vậy chẳng phải mọi người dưới kia sẽ ghét cô, chị Ngân sẽ giận cô sao? Họ cũng đáng thương như cô cả...

Tôi ko đồng ý... tôi nghĩ chuyện này anh đừng nhắc đến nữa thì tốt hơn đấy!

Cô ko đồng ý à?

Cô tưởng cô còn quyền lựa chọn sao?

Cô ko muốn cũng phải phục tùng mệnh lệnh, bây giờ cô ở nhà tôi, cô phải nghe lời tôi!!!

Ở đâu ra cái lý lẽ ko giống ai như thế chứ? Chị Nhung cảm thấy bất bình.

Đi vào tắm đi, bắt đầu từ hôm nay cô phải ngủ ở đây... còn nữa tắm xong đừng mặc bộ ấy nữa, mặc áo ngủ treo sẵn trong tủ kia đi.

Ai nói tôi sẽ nghe lời anh?

Tôi đã tắm rồi, ko cần phải tắm lại nữa.

Mà anh muốn tôi ngủ lại, ok tôi ngủ. Nhưng chuyện đó tôi sẽ ko làm...

Tôi mặc thế này quen rồi, mặc áo ngủ làm gì mất công giặt...

Ngang bướng!!!

Lâm buông lời nói dành cho chị.

Tôi vốn như thế... bây giờ anh biết cũng chưa muộn đâu.

Lời nói của Nhung như thách thức Lâm, anh ko chịu nhường người phụ nữ này nữa, sẵn cái Ipad trong tay, Lâm đặt tùy ý xuống sofa rồi quay ra cầm tay chị Nhung thật chặt. Ánh mắt nghiêm nghị khó hiểu, Nhung ko biết lúc này anh ta định làm gì?

Anh buông tay tôi ra... anh định làm gì thế hả?

Tôi sẽ hét lên đấy!!!

Cô hét đi. Xem ai dám cứu cô?

À hét thế nào được nhỉ?

Cứu tôi với làng nước ơi? Bớ làng nước ơi, tôi sợ đến chết mất... anh ấy đe tôi ra khiến tôi sợ sắp chết đi được... ối...

Lâm nói một hơi dài, chị Nhung sợ quá vội lấy tay bịt miệng anh ta lại:

Anh điên à. Đêm khuya rồi anh còn to mồm thế???

Thì tôi kêu hộ cô, xem có ai đến cứu không.

Thế nào? Tôi gào to thế mà chẳng có lấy 1 người nào thương xót cô cả, thế giới loài người thật đáng sợ!!!

Nói xong Lâm nở nụ cười sung sướng, cuối cùng cũng chọc giận được cô. Anh hả hê lắm. Chị Nhung tức đến nổi hai mắt đỏ gay lên, môi mím chặt nhưng không thể làm gì được với con người bá đạo này. Bất thành linh Lâm lôi tay Nhung đi vào trong phòng tắm.

Anh định làm gì nữa?

Tôi có chân tôi tự đi được.

Yên lần đi, bây giờ mồm cô nói còn to hơn cả tôi đấy... cô có biết đêm khuya giọng phụ nữ rất vang không?

Dưới kia có biết bao trái tim đang thổn thức mong được như cô đấy...

Ai thèm chứ???

Cô nói ko muốn tắm... nhưng tôi muốn cô phải tắm... thì tôi mới thích.

Cô ko tắm đc thì để tôi tắm cho cô.

Tôi ko muốn!

Xấu hổ à???

Dứt lời Lâm dùng sức xé toạc chiếc áo sơ mi Nhung đang mặc trên người ra. Chiếc áo lâu ngày nên có vẻ đàn hồi kém, chỉ dùng chút sức đã làm cho nó rách toạc ra rồi. Hai hàng cúc thì nhau bung ra khỏi chiếc áo và lăn xuống nền nhà kêu ting ting... Hai bầu ngực chị lấp ló căng tròn bên trong chiếc áo lót màu trắng giản dị. Nhìn vào đấy khiến Lâm nín thở, sự căng tròn và mềm mịn tự nhiên đến thế....

Da thịt người phụ nữ này cũng trơn láng đảo đẽ,... sao làm vợ của cái thằng khố rách áo ôm, lam lũ vậy mà cô ta lại mặn mà như thế? Thằng cha kia thật là có số hưởng mà ko biết hưởng. Nghĩ thế, Lâm kéo nốt chiếc quần âu của chị xuống, một lần nữa chiếc quần lại bị xé rách toạc ra, từ từ chảy xuống dưới đất. Còn duy nhất chiếc quần lót và áo lót trên người chị...

Nhất thời chị Nhung đơ ra mấy giây, ko hiểu nổi hành động bá đạo lúc này của Lâm. Có chút kháng cự lúc đầu bị kéo vào đây... song hiện tại, cảm giác được 1 người đàn ông giỏi làm tình đang si mê ngắm nhìn cơ thể chị... chị thấy rất ư thỏa mãn. Ánh mắt đỏ của anh ta rà soát khắp nơi trên cơ thể chị, ko chừa điểm nào. Mặt chị khê nóng ran lên, đầu thâm nghĩ: đây là lần thứ 2.

Thú thật, chị Nhung cứ mạnh mẽ thế chứ chị cũng khao khát đc thỏa mãn thú vui thể xác lắm. Cái đêm Lâm ngủ cùng với cô gái kia khiến chị nghe mà thêm thường biết bao. Dục vọng trào dâng trong người chị đêm đó khiến cho chị bứt rứt ngủ ko ngon... Bây giờ... anh ta đang ở trước mắt, còn ngần ngại gì mà ko chiếm lấy cơ hội này chứ?

Bao nhiêu người phụ nữ dưới kia đang khao khát có được cơ hội như thế này... tại sao chị lại ko tận dụng nhỉ? Khổ mãi rồi còn gì... nghĩ thế chị Nhung ko phản kháng nữa, mặc cho anh ta đứng ngay người ra quan sát và ngắm nghía cơ thể chị.

Quay ra phía sau đi tôi xem nào.

Lâm nói nhỏ.

Chị ngoan ngoãn đứng quay lưng lại với Lâm, thấy chị hợp tác, anh ta hài lòng hơn, Đưa tay lên cởi mắc cài áo ngực của Nhung, chiếc áo đc gỡ bỏ ra khỏi người chị. Tầm lưng trần trọi trước mắt, Lâm khê vuốt ve dọc sống lưng chị bằng hai ngón tay giữa... đến vòng 3 căng tròn, anh đẩy nốt chiếc quần lót xuống dưới. Cặp mông tròn lẳn nhô cao gọi mời, anh dùng cả hai tay và ôm chặt mông chị.

Có bàn tay đàn ông tiếp xúc. Chị Nhung khê run rẩy, cơ thể đang thả lỏng hết sức để đón nhận những va chạm đầy thích thú ấy. Lâm với lấy vòi sen trên tường xả nước ấm lên người chị, khê massage cơ thể chị bằng 1 dòng sữa tắm dịu mùi... chị Nhung quên đi việc mình đã phản kháng như thế nào....

Lần đầu tiên tôi tắm cho phụ nữ đấy...

Có thấy thích không??

Lời nói của Lâm như đánh thức chị, chị khê lấy tay che ngực mình lại, về bối rồi...

Tôi.. tôi...

Không phải nói gì cả... cứ im lặng sẽ tốt hơn đấy.

Tắm cho chị xong, Lâm quần 1 chiếc khăn lên người chị rồi dẫn chị ra giường, đèn sáng được tắt hết, chỉ còn lại ánh sáng của bầu trời đêm hắt qua khung cửa kính. Không khí dễ chịu, giường đệm êm ái, chị Nhung thật cứ nghĩ như mình đang mơ, chuẩn bị được tân hôn.

Trời tối hẳn chị đỡ ngượng ngùng hơn, Lâm cởi quần áo trên người mình ra và nhanh chóng chồm lên người chị. Cái đó của anh cứng ngắc từ bao giờ nó đang chĩa vào khu vực giữa hai chân chị và tìm kiếm đối phương. Phía trên, mặt anh hít hà khuôn ngực đầy đặn và nhào nặn trên đó, phía dưới thỉnh thoảng lại rà soát lên xuống từ bên ngoài khiến chị Nhung thích thú... dần dần chỗ đó ẩm ướt hơn.

Lạ thật! Đêm qua anh vừa mới hùng hục với cô gái lẳng lơ kia xong. Đêm nay ở cạnh chị anh lại thấy sung sức ngay được... Miệng anh ngâm và bú ngực chị chụt chụt, bên dưới thì dùng cái của nợ cứng ngắc và cọ ko ngừng vào chỗ nhạy cảm của chị. Rõ là đã tìm đc lối vào, anh cũng ấn vào đó 1 chút thấy chị rướn người lên đón nhận... anh rất vui nhưng ko dứt vào ngay mà cứ làm trò mèo vờn chuột. Đến nỗi hai môi lớn của chị ướt nhẹp, làm cậu nhỏ trơn trượt, chị Nhung theo quán tính dạng rộng chân ra hai bên, rướn thân mình lên cao...

Được đà trơn trượt, của nợ cứng nóng đó chui vào trong cái bót!!! MÊ người, anh ko nhịn đc nữa mà nháp liên tục vào trong người chị. Chiếc mu nhô cao đầy đặn va chạm vào người anh mỗi lúc anh tiến vào sâu, hai cơ thể tiếp xúc ở khoảng cách ko thể chặt chẽ và gần gũi hơn được nữa. Chị Nhung ngây dại bám vào người anh trong vô thức, sự sung sướng phát ra khe khê bằng tiếng rên rỉ trong cổ họng.

Chị sợ ở dưới nhà mọi người mất ngủ nên cố gắng kìm chế âm thanh của mình, nhưng... ở phía dưới anh cứ nháp phạch phạch... bót bót... sợ là ko giấu giếm nổi. Mỗi lần anh đẩy vào sâu là chị lại cắn chặt môi, kéo tay anh đưa lên bầu ngực mình và bắt anh xoa nắn đầy mãn nguyện. Đến khi anh trút hết tinh lực vào trong người chị thì cả hai đều mệt mỏi, lúc này chủ tớ không phân biệt nữa. Cứ thế nằm ôm nhau ngủ thật ngon...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Buổi sáng của ngày hôm sau như thế nào chị Nhung thật ko dám nghĩ đến. Điều này có lẽ chị Ngần rõ nhất vì hai người ở chung phòng với nhau. Đêm qua Nhung bị ông chủ gọi ra ngoài và không quay trở lại phòng ngủ nữa... dù ko có tiếng rên la, song cuộc trò chuyện của Lâm và Nhung khiến người ta

nghe được ít nhiều. Cả lúc Lâm đề Nhung ra nữa, tiếng da thịt tiếp xúc với nhau vang lên mồn một là chị Ngân đã hiểu à... khẩu vị của ông chủ cũng thật lạ! Thích ngủ với con ở. Chị Ngân thầm nghĩ, cái con bé này số hưởng, nó mới đến đã được ông chủ nhìn trúng, chị ở đây bao lâu có thấy ông liếc 1 cái bao giờ đâu?

Buổi sáng ngủ dậy chị Nhung ko dám xuống giường nữa. Là vì.... quần áo của chị đem qua bị Lâm hung hăng xé toạc ra rồi... bây giờ làm thế nào để xuống dưới nhà lấy quần áo khác mặc đây?? Ko lẽ cứ trần truồng như thế mà xuống à? Khác nào tự khai với mọi người chứ? Ôi đến điên đầu lên mất... thấy Nhung đã tỉnh nhưng chưa chịu dậy, Lâm hỏi nhỏ nhưng hai mắt anh vẫn nhắm nghiền:

Sao? Sao còn chưa chịu dậy?

Anh còn hỏi nữa à? Quần áo của tôi đem qua bị anh làm hỏng cả, bây giờ tôi biết mặc cái gì đây???

Thì đừng mặc nữa... cô mặc cái thứ đó lên người làm gì? Ko mặc có lẽ còn đẹp hơn đấy!!!

Trong câu nói của Lâm có đến 90% ẩn ý xấu xa.

Bất đền anh đấy, giờ tôi biết xuống dưới kiểu gì.. xuống muộn mọi người lại trách bảo tôi lười.

Ai bảo cô lười?

Thì cùng làm công việc như nhau, bây giờ tôi còn chưa xuống.... thế nào cũng có người nói cạnh khóe!

Từ bây giờ cô không cần làm mấy việc đó nữa... nhiệm vụ của cô khác rồi. Ai dám nói cứ bảo tôi!

Mà quần áo trong phòng dưới tầng 3 có đủ cả, tầng ấy ko có ai đâu, cô quần khăn vào rồi xuống đó tùy ý chọn đồ mình thích.

Nhưng... đó đâu phải của tôi.

Là của cô. Tôi chuẩn bị rồi, là căn phòng lần đầu tiên cô đến đây, cứ xuống đi ko có ai nhìn thấy cô đâu...

Nhưng.. nhưng...

Nhưng ngập ngừng định nói gì đó.

Nếu cô không xuống thì xác định ở trong này cả ngày đi... còn nữa vứt hết mấy bộ đồ cũ kỹ kia đi. Người cô đẹp như thế mặc vậy ưong lảm...

Anh ta khen cơ thể mình đẹp sao?

Chị Nhung nghe vậy thấy thích lắm, ánh mắt hiện rõ ý cười, nhưng điều này chị ko thể hiện ra cho Lâm biết. Không còn cách nào khác, Chị Nhung đi xuống tầng 3, nhìn ngó nghiêng xem có ai không chị mới rón rén bước vào phòng thật nhanh rồi đóng cửa lại. Trong tủ có rất nhiều quần áo đẹp và đắt tiền. Ướm thử lên người cái nào cũng thấy vừa ý.. nhưng hình như bộ nào cũng hơi sexy thì phải. Chị quen kiểu kín cổng cao tường rồi, giờ ăn mặc như này lại thấy không quen. Nhung thôi. Ko mặc thì ở trường à? Chọn 1 bộ màu xanh nhạt chị mặc vào rồi đi xuống dưới.

Quả không ngoài dự đoán của chị. Khi thấy bóng chị xuất hiện, 1 người cổ tình nói to lên, trong lời nói có ý ghen, chảnh và gì đó khiến Chị bỗng nhiên thấy ngượng ngùng hơn mọi ngày:

Hôm nay có người dậy muộn kìa chị em ơi, số sướng thế không biết nữa?

Ước gì mình cũng được dậy muộn thế!

Chắc đem qua phải mệt lắm nên nay mới không dậy được....

Không ai nói thêm câu nào vì phía sau Lâm đang đi theo chị xuống, cô gái vừa nãy buông câu nói đó giờ cúi gầm mặt xuống, ko dám hé răng thêm lời nào... Cái uy của anh khiến cho tất cả mọi người đều sợ dù anh chẳng nói năng gì. Thấy chị Nhung ngần ngại ko dám bước tiếp, anh nói:

Xuống đi. Có gì mà phải ngại mấy người đó?

Ở đây ai có quyền?

Xuống cùng ăn sáng với tôi đi.

Tôi ko ăn đâu. Lát tôi ăn sau, tôi đi làm việc đây.

Nhưng chạy thật nhanh xuống ra phía sau nhà và quét dọn, chị Ngân đang ở đó, chị Nhung lúng túng vì ánh mắt chị ta nhìn chằm chằm vào mình...

Em... em ngủ hơi muộn nên dậy muộn.

Chị đã ăn sáng chưa?

Nhưng chào hỏi trước.

Chị ăn rồi.

Thái độ của chị Ngần khác hẳn, không còn chị em em thân thiết như thường ngày nữa. Chị ấy nói 1 câu vậy rồi lặng lẽ làm công việc của mình? Như thế là sao nhỉ? Ko lẽ chuyện đêm qua mọi người đều biết ư? Vì ông chủ chọn Nhung để qua đêm nên họ ghen ghét và không ưa chị, thay đổi thái độ chóng mặt chỉ sau 1 đêm như thế ư???

Biết thái độ của mọi người nên chị ko nói gì thêm nữa, chị cũng là bất đắc dĩ được Lâm nhìn trộm chứ đâu phải chị bày trò gì câu dụ người ta đâu? Bây giờ trong mắt mọi người, có lẽ chị xấu xa lắm, họ nghĩ chị bày mưu để được lên giường với ông chủ, hy vọng có thể đổi đời được đây?? Nghĩ mà chị thấy chán nản, nếu như người ghét chị là nhân tình của Lâm có lẽ chị ko thấy khó chịu thế này... đáng này, mọi người ở đây ai cũng có hoàn cảnh tương tự như cô. Giờ bỗng nhiên chị đc ưu ái, họ ghen ghét chị... tất cả quay lưng với chị khiến chị khó xử thật sự.

Lâm đã nói là chị không cần phải làm gì ngoài việc hằng đêm phải có mặt trong phòng ngủ của anh. Tuy nhiên, những lúc anh vắng nhà, ko có việc gì làm chị vẫn làm việc như mọi người, bởi chị vốn là dân lao động chân tay, ăn không ngồi rồi chị thấy không quen lắm. Không hiểu sao chị lại ngoan ngoãn nghe lời Lâm như vậy, ban đầu rõ ràng chị phản kháng, cự tuyệt ko muốn chấp nhận yêu cầu đó. Song hàng ngày, chuyện đó lại diễn ra như 1 thói quen, khiến chị cảm thấy nó như 1 phần thiết yếu của cuộc sống vậy... thậm chí 1 số ngày Lâm không về nhà, chị còn thấy khó ngủ nữa. Kỳ lạ thật!!

Lúc trước sống với anh Hậu, chị quan hệ mãi không có thai, cũng là do chưa mang thai bao giờ nên chị Nhung chủ quan, lần nào quan hệ với Lâm anh cũng trút hết vào người chị. Và những lúc như vậy lúc nào chị cũng thấy sung sướng.. không nghĩ đến 1 ngày mình có thai. Mà những thay đổi đầu tiên trong cơ thể chị cũng ko chú ý gì... chỉ có những người phụ nữ từng trải trong căn nhà này mới nhìn ra được. Biết chắc chắn là Nhung đã có thai với ông chủ vì lâu nay chỉ có chị ngủ cùng ông ấy, hơn nữa ăn cơm có món nào chưa chưa 1 chút Nhung luôn giành phần ăn hết. Thỉnh thoảng còn thấy chị nôn khan nữa, nhưng vì ghen tị và có phần ghét Nhung vì chị số sướng nên ko ai tâm sự với chị điều này cả. Thậm chí có người còn rắp tâm hãm hại chị.

Không ai khác. Người đó chính là chị Ngần. Từ khi nghe mọi người đoán già, đoán non rồi khẳng định chắc chắn Nhung có thai, cô ta đã lên 1 kế hoạch hoàn hảo, bởi cô biết, nếu Nhung có thai thì sẽ 1 bước lên tiên rồi, con ông chủ đâu phải chuyện đùa? Nhung nếu cái thai ko còn thì cũng có ngày Lâm chán Nhung, và quay về cảnh con ở như mọi người. Tâm lý của chị Ngần có thể hiểu đc, nếu đã khổ thì cùng khổ cả, nếu 1 người trong số đó may mắn hơn ít sẽ bị ghen ghét...

Chị Ngần cũng mong mỗi 1 ngày nào đó đc ông chủ chú ý đến mình lắm, dù không ra được bên ngoài, song ở đây cũng lâu nên chị quen biết đc nhiều người ở trang trại dưới kia. Ở đó họ ko phải làm công trả nợ như các chị nên hết giờ họ có thể về nhà. Bởi vậy trong những lần mang cơm xuống đó, chị luôn cố ý nhét thêm đồ ăn ngon, thức ăn xịn của chủ cho mấy chị ở dưới đó. Hôm 1 ngày nào đó có thể nhờ và được.

Cái thai của Nhung ngày 1 lớn, chính chị đã bắt đầu phát hiện ra sự thay đổi này, song chị không dám chắc chắn và chưa có cơ hội để nói với Lâm. Nếu nói liệu anh có vui không? Hoặc anh có ghét bỏ chị không? Chị có bầu thì anh ko cần chị hầu hạ nữa... hoặc anh quay ra mắng chị vì dám đẻ lại hậu quả... nghĩ ra muôn vạn lý do nên chị ko dám nói. Chờ 1 cơ hội nào đó thích hợp...

Một hôm Ngần lau cầu thang từ trên tầng 3 xuống, chị ta cố tình cho rất nhiều nước lau sàn xuống các bậc thềm. Vừa lau vừa gọi to:

Nhung ơi. Cho chị xin cốc nước, sáng ăn mì hơi mặn nên chị khát nước quá!

Đã lâu rồi chị Ngần ko thân thiết với Nhung như vậy, Chị Nhung nghe xong liền đáp:

Dạ. Em mang lên ngay đây, chị chờ em chút.

Nhung rót 1 ly nước đầy đem lên cầu thang. Dù đã đi dép cẩn thận, song nước lau sàn quá trơn nên không may chị bị trượt chân và ngã nhào xuống cầu thang. Lăn mười mấy vòng lặn. Chị bất ngờ ngã nên có kêu lên:

Á á... á... cứu em với. Cứu em...

Ngần từ bên trên nhìn xuống rất hả hê, cuối cùng cái gai trong mắt cô cũng được nhổ đi. Khi Nhung nằm xuống tầng trệt, giữa hai chân chị 1 dòng nước ấm đang chảy ra. Lúc này chị đã ngất xỉu, mọi người chạy đến xem thì máu chảy không ngừng ở phía thân dưới ra. Ai cũng đoán đc kết quả thế nào. Cái thai đã hỏng. Ko chỉ Ngần mà mấy người phụ nữ còn lại ai cũng muốn thấy kết cục hôm nay của chị Nhung. Tại sao cùng làm như nhau, nó lại sướng hơn mọi người? Vậy nên có bị như thế cũng đáng.

Lòng dạ đàn bà thật đáng sợ!

Lúc này chị Ngần ở trên mới hốt hoảng kêu lên:

Nhung. Em bị sao thế?

Em ấy bị sao vậy mọi người ơi?

Nó trượt chân ngã xuống ngất xỉu rồi đây này!!!

1 lời nói vô tâm đáp lại.

Khô. Tại em nhờ nó rót cho cốc nước...

Vừa nói Ngần vừa lau dọn chỗ nước lau sàn đi rồi bước xuống xem tình hình thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bằng ấy con người vô tâm đứng đó nói một vài lời tỏ vẻ thương xót cho Nhung. Ra điều không may bị ngã đau... nhưng tuyệt nhiên không có một ai đi đỡ chị ngồi dậy hay xem xét xem chân tay, người ngòm có bị gì nghiêm trọng không. Bác bảo vệ ở ngoài cổng thấy mọi người đứng tùm nãm tùm ba lại 1 chỗ nên tò mò đi vào xem, đến nơi ông hốt hoảng khi thấy Nhung nằm vật ra nền nhà. Máu đang chảy xung quanh người chị.

Ông bảo vệ sợ hãi. Chạy vội ra ngoài bấm điện cho ông chủ:

A a.. Lô..

Ông... ô.. ông chủ đây à?

Giọng bác bảo vệ lắp bắp, nói ko tròn câu.

Gi thế? Sao lại ấp úng như vậy?

Lâm ở đầu dây bên kia hỏi lại.

Cô Nhung... cô... cô Nhung..

Nhung làm sao? Sao ông cứ lắp ba lắp bắp thế? Nói mau xem nào? Cô ta có gan bỏ trốn sao?

Cô... cô... Nhung... Nhung... bị ngã cầu thang, đang... đang... ngất xỉu... chảy nhiều máu... máu.. lắm..

Cái gì? Sao ông không nói sớm?

Bây giờ cô ấy sao rồi??

Vẫn đang nằm đó...

Quả thực bác bảo vệ quá sợ hãi vì ông chưa bao giờ nhìn thấy máu nhiều như vậy, bộ quần áo sáng màu chị Nhung mặc hôm nay càng làm cho màu máu thêm nổi bật. Hai mắt chị nhắm nghiền, môi mặt tím tái đi vì mất nhiều máu. Giây phút ấy bác bảo vệ sợ quá nên nhất thời bị lú lờ, phản xạ kém hẳn đi.

Nghe tin sốc, Lâm đang bận công việc cũng gạt cả đi rồi phi xe thật nhanh về nhà. Lòng anh nóng như lửa đốt, người phụ nữ anh ôm ấp hằng đêm... dù không nói ra song ít nhiều anh cũng đã có tình cảm với cô ấy. Mức độ sâu nặng hay nhẹ chẳng chỉ mình anh biết rõ. Ôm vô lăng, Lâm thầm trách: đi đứng kiểu gì không biết? Lớn rồi còn bị ngã cầu thang là sao? Không bằng đứa trẻ!

Xe đi rất nhanh, chỉ một lát sau anh đã có mặt ở nhà, thấy mọi người đứng đó xúm quanh lấy Nhung, Lâm bực tức quát:

Tránh ra xem nào??

Đứng như vậy người ta còn không khí đâu mà thờ ờ nữa?

Nghe vậy mọi người ai nấy đều kinh sợ nhường lối sang hai bên để Lâm đi vào. Nhưng không ngờ, chính vào giây phút đó anh cũng ngạc nhiên ko kém. Máu đang ngấm dần ướt gần hết bộ quần áo Nhung đang mặc, mặt cô tái mét đi. Nhìn rất đáng thương. Lâm gào lên:

Tại sao cô ấy lại bị như thế này?

Mà lâu chưa?

Một người trong số họ nói lý nhí:

Dạ gần 1 h đồng hồ rồi ạ!

Cái gì?

Lâm quát lên, gương mặt anh vô cùng đáng sợ, hai mắt nổi lên những tia đỏ như máu, hai thái dương khê héch lên... bộ dạng ấy làm cho mọi người bị một phen kinh hãi.

Tại sao gần 1 h đồng hồ mà không có ai nói gì với tôi?

Các người bị câm hết à?

Nuôi các người để các người thế này sao? Điện thoại sinh ra để làm gì???

Hả... hả...

Lâm tiếp tục lớn tiếng.

Còn cô nữa.

Lâm chỉ tay vào Ngân.

Tôi tưởng cô và Nhung là chị em tốt của nhau, sao giờ cô ấy bất tỉnh mà đến cô cũng bỏ mặc cô ấy nằm dưới đất như thee này? Cô có còn lương tâm nữa không???

Tránh ra... cút hết đi. Cút!!!

Nói xong Lâm hi hục bế Nhung trên tay, người cô ướt đầm đìa, máu từ người cô ngấm sang người anh, nhưng anh mặc kệ. Giây phút này mạng người mới quan trọng. Anh đặt cô nằm vào xe và chạy như bay đến bệnh viện gần nhất để kịp thời chữa chạy... Nhìn Nhung nằm đó, gương mặt trắng bệch vì mất nhiều máu, bỗng nhiên anh thấy đau nhói ở trong lòng. Một cảm giác đau thương đến khó tả.

Nhung được đưa vào phòng cấp cứu, khoảng hơn nửa giờ đồng hồ sau thì bác sĩ ra. Nhìn thấy duy nhất 1 người đàn ông người đầy máu me đang đứng đó vẻ mặt thất thần, bác sĩ đoán ngay anh có thể là người thân hoặc chồng của bệnh nhân. Lâm vội vàng chạy đến chưa kịp mở lời thì bác sĩ nói trước:

Anh là gì của bệnh nhân Nhung?

Tôi.. tôi... là chồng cô ấy.

Anh đi theo tôi.

Nói đoạn ông bác sĩ bỏ đi trước, Lâm ko biết đã xảy ra chuyện gì, song muốn biết bệnh tình của Nhung ra sao nên anh lại lật đật chạy theo, lòng hồi hộp lo lắng ko tả được.

Bác sĩ... bác sĩ ơi..

Vợ.. vợ tôi cô ấy thế nào rồi ạ... bác sĩ?

Anh vào trong đây rồi nói chuyện.

Lâm nghe lời ngồi xuống đối diện ông bác sĩ, vẻ mặt nhìn rất sốt sắng.

Tôi phải nói với anh điều này, anh bình tĩnh trước đã.

Dạ.

Chị nhà đã bị sảy thai, thai được gần 3 tháng tuổi. Nhưng do bị ngã và va đập mạnh nên mất rất nhiều máu, cô ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê, có thể chưa tỉnh ngay được đâu...

Hơn nữa,, khi ngã từ cầu thang xuống đầu cô ấy cũng bị va đập nên chờ cô ấy hồi sức trở lại chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra lại đầu, chụp hộp sọ xem có tổn thương gì không...

[] Lâm nghe xong mà chân tay rụng rời. Anh không ngạc nhiên khi bác sĩ nói cô hôn mê 1 thời gian, cũng không ngạc nhiên hộp sọ hay não có vấn đề. Mà là... Chuyện Nhung có thai đã gần 3 tháng... anh ko hề hay biết. Cô ở bên anh cũng đã mấy tháng qua, ngôi nhà này ngoài anh ra làm gì còn người đàn ông nào khác dám làm chuyện đó với Nhung chứ?? Vậy... cái thai chính là của anh rồi. Trời ơi, Nhung ơi, em đã mang thai đứa con của tôi sao? Lâm tự chất vấn mình một cách đau khổ??

[]

Anh bình tĩnh lại đi.

Bác sĩ trấn an Lâm

Chờ cho sức khỏe của cô ấy bình phục lại hai người vẫn còn khả năng để sinh những đứa bé tiếp theo. Nhưng tôi nghĩ, qua mấy ngày nữa sức khỏe của

cô ấy sẽ khá lên thôi...

Anh đừng lo lắng quá.

Lâm thất thần cảm ơn bác sĩ rồi đi ra ngoài, lòng anh bộn bề trăm mối, hết lo lắng rồi lại đến ngạc nhiên. Có biết bao chuyện mà chính anh cũng ko hiểu được hết... anh cũng vô tâm quá rồi, hằng đêm gần gũi với Nhung, anh đâu có sử dụng biện pháp tránh thai nào... cứ thế phóng thích vào trong. Làm như vậy không có thai mới là chuyện lạ đấy... Lâm thấy mình thật ngốc!

Bỏ hết công việc còn dang dở tại sòng bạc, những mối nợ còn chưa giải quyết xong, Lâm cứ túc trực bên chị 24/24h ở bệnh viện. Người ngoài ko biết còn tưởng anh là chồng chị thật, tự anh chạy đi chạy lại lo mọi thứ, anh không mượn bất cứ một ai đến chăm sóc chị cả. Quần áo mới có mấy ngày đã lòi thối, luộm thuộm... râu không cạo nhìn lởm chồm. Nhung hôn mê 1 ngày 1 đêm thì tỉnh, nhưng rất may, không nghiêm trọng như bác sĩ nói, Nhung tỉnh dậy vẫn hoàn toàn tỉnh táo và nhận thức được mọi việc... chứ ko đến mức mất trí nhớ vì va đập mạnh. Điều này khiến Lâm rất mừng, cơ thể chị còn rất yếu, không thấy Nhung hỏi chuyện cái thai nên anh cũng lờ đi không nhắc gì đến. Chỉ sợ chị đau buồn quá ảnh hưởng đến sức khỏe.

Nhung vẫn nhớ như in cảnh tượng buổi sáng ngày hôm đó khi Lâm vừa mới đi khỏi nhà chưa được bao lâu, chị mang nước lên cầu thang cho chị Ngần, lúc ấy tâm trạng chị rất tốt bởi cũng lâu rồi chị Ngần không chủ động nhờ vả hay nói chuyện với chị. Những tưởng cốc nước mát lạnh ấy sẽ hàn gắn được khoảng cách giữa Nhung và Ngần... nhưng thật trớ trêu. Giây phút chị trượt chân ngã xuống và lăn lộn ở cầu thang. Ở phía bụng dưới chị bỗng nhiên đau thất lại, rất đau rất rất đau... giây phút ấy chị đã biết đứa bé trong bụng đã không còn giữ được nữa rồi. Chị đau đớn kêu cứu nhưng vô ích. Ko có ai đến và giúp đỡ chị cả...

Nghĩ đến đây nước mắt chị lại không ngừng rơi xuống như mưa, chị thấy thương con, thương bản thân mình, số mình nó khổ quá mà... những giọt nước mắt ấy Lâm nhìn ko hiểu được chị đang khóc vì cái gì. Anh vốn không phải người khéo léo ăn nói, bởi vậy giây phút ấy anh không biết phải an ủi chị ra sao. Lâm nắm chặt tay Nhung, thì thầm vào tai chị:

Không sao... không sao...

Mọi chuyện đã qua rồi.

Có tôi ở đây, cô đừng lo. Cô sẽ khỏe lại thôi...

Nhung biết trong lúc chị hôn mê, hàng ngày luôn nghe thấy giọng của Lâm nói chuyện với chị, những lời trách móc nói chị ngốc, lớn rồi còn ngã, ko biết tự bảo vệ bản thân... và cả chuyện cái thai của hai người không còn nữa. Anh tưởng chị hôn mê không biết gì nên anh tâm sự đủ điều, thực ra cô có thể hiểu được. Nghe được, nhưng đối diện với thực tại đau khổ ấy chị không muốn tỉnh lại chút nào, đành im lặng và lắng nghe tất cả...

Đối diện với Nhung không còn là Lâm lạnh lùng bá đạo thường ngày nữa. Bây giờ anh đã gạt bỏ sĩ diện sang 1 bên, đối xử và chăm sóc chị như 1 người đàn ông bình thường, khi anh không ăn mặc chỉnh chu như thế này chị thấy rất gần gũi. Sự quan tâm và chăm sóc chị mấy ngày qua đã khiến chị cảm động, dù đứa bé không còn. Nhưng chị lại thấy được sự chân thành mà Lâm dành cho mình. Phần nào chị cũng thấy nhẹ nhõm hơn... ít ra trong số những con người vô tâm kia vẫn còn 1 người chịu vì chị mà buông bỏ mọi thứ để ở bên chị...vào lúc chị thấy yếu lòng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chị Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhung phải nằm viện nửa tháng để sức khỏe được phục hồi, vì cô không chỉ mất nhiều máu khi sảy thai, mà lúc ngã xuống đầu cô bị va đập nên vẫn cần theo dõi thêm tình trạng não bộ và hộp sọ. Nếu không có gì thay đổi thì nửa tháng là có thể về nhà. Lâm không thể ở mãi đó mà chăm sóc chị được, anh còn rất nhiều công việc mà đích thân anh đi giải quyết mới được. Để chị ở đây một mình thì anh không yên tâm, mà gọi người làm ở nhà đến anh còn lo lắng hơn. Bởi sự lạnh lùng và vô tâm đến đáng sợ của đáng người đó khiến anh rùng mình.

Lâm quyết định rời khỏi bệnh viện và đi làm việc của mình. Tuy nhiên xong việc và buổi tối đều quay trở lại ở bên chị cho chị đỡ buồn, mọi thứ ở bệnh viện anh đều lựa chọn cho chị những thứ tốt nhất từ phòng bệnh đến y tá chăm sóc hàng ngày. Anh đặc biệt thuê 2 nhân viên y tá hằng ngày thay anh chăm sóc, lo cơm nước và trò chuyện với chị. Anh tốt quá!

Nhung thầm cảm thán, mình có là gì đâu, tại sao anh ấy lại đối xử với mình tốt như vậy? Sự quan tâm anh dành cho chị khiến chị động lòng. Không đơn thuần là sự gắn kết thể xác trước đây nữa, giờ đây thứ tình cảm chị dành cho anh đã ở một mức độ khác.

Lâm rất không ưa đám người giúp việc ở nhà, tuy nhiên họ làm việc ở đây đã lâu, mọi thứ đã đi theo quỹ đạo. Nề nếp khá tốt. Hơn nữa họ còn là đội ngũ phục vụ ăn uống cho những người làm ở dưới trang trại. Anh rất yên tâm... nếu như bây giờ mà thay mới toàn bộ sẽ ảnh hưởng đến nhiều thứ, người mới không quen việc sẽ hỏng hết chuyện của anh. Không chỉ vậy, số tiền nợ mà chồng, con của những người phụ nữ ấy nợ anh không hề nhỏ. Nếu như anh đuổi họ đi thì ai sẽ trả nợ cho anh... thôi thì giữ họ lại và quản thúc nghiêm ngặt hơn, anh bớt được tiền thuê người làm và cũng phần nào giải quyết được chút nợ xấu.

Anh những tưởng như thế là êm xuôi, họ sợ anh sẽ không dám làm chuyện gì nữa. Về phần Nhung, họ ghen tỵ với cô cũng đúng, vì cô cũng chỉ là người

làm mà được anh đặc biệt ưu ái nên dễ nảy sinh sự ghen tuông đố kỵ với số còn lại. Chuyện này anh nghĩ mình sẽ cố gắng bảo vệ cô, anh không xác định chắc rằng mình đang quan tâm cô như vậy có đúng không? Là yêu? Hay vì trách nhiệm? Hay 1 lý do nào đó... nhưng chính anh cũng đang huyền hoặc bản thân mình và ko dám đối mặt với nó. Anh chỉ biết, trước mắt anh rất cần cô. Sự có mặt của cô khiến anh thấy cuộc sống thú vị hơn trước rất nhiều... chính anh cũng không hiểu vì sao lại như thế???

Từ ngày Nhung được ra viện, tâm trạng của chị lại trở nên tồi tệ hơn trước khi trở về căn nhà và đối diện vớ những con người đáng sợ ấy. Nhung thu mình trong phòng cả ngày, sau cú ngã bất ngờ đó, nằm viện dài ngày càng khiến cho chị gầy và xanh xao đi, nước da có phần trắng sáng hơn nhưng rất yếu ớt. Nhìn chị rất thiếu sức sống.

Lâm từ lâu đã không đưa cô gái nào về nhà nữa, chính chị và mọi người trong nhà đều nhận thấy điều này. Tuy nhiên. Đó là việc của anh, không một ai dám thắc mắc cả. Ở bệnh viện về nhà, Nhung chuyển xuống tầng 3 ở, nơi căn phòng mà chị đến đây lần đầu tiên và qua đêm ở đó. Chị cảm thấy... dường như đã thích Lâm mất rồi... nhưng càng như vậy chị càng sợ gần gũi anh hơn. Chính sự ưu ái của anh dành cho chị đã khiến chị xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Chị yêu anh là thật, muốn được ở bên anh biết bao... nhưng càng yêu thì lại càng sợ. Càng gần anh thì nguy hiểm có thể xảy đến với chị bất cứ lúc nào... chính vì vậy, chị lựa chọn tránh né anh, không biết anh sẽ như thế nào... nhưng chị đã quyết định rồi. Biết sức khỏe chị còn yếu và còn đau buồn nên khi biết chị chuyển xuống tầng 3 ở, Lâm ko miễn cưỡng chị, không đòi hỏi chuyện ái ân nam nữ, thỉnh thoảng anh vẫn xuống và trò chuyện với chị. Nhưng vẫn cái kiểu ngoài lạnh trong nóng. Mặc dù anh cũng rất rất thích chị... rất quan tâm chị... song biểu hiện qua lời nói lại khác hoàn toàn... đôi lúc khiến chị khó chịu.

Dù Nhung bị một không phục vụ nhu cầu bản năng của Lâm được, nhưng không vì thế mà anh dẫn cô gái khác về nhà. Kể cả ra ngoài có việc về muộn, tuyệt nhiên cũng không ngã vào vòng tay của các cô gái khác. Không hiểu sao giây phút các cô gái sexy đơn đã gọi mời anh lại không thấy hứng thú... mà chỉ nghĩ đến Nhung ở nhà. Anh nghĩ. Nếu Nhung biết anh vui chơi với họ, cô sẽ đau lòng biết bao... chỉ nghĩ thôi, anh liền từ chối hết mọi cuộc vui và trở về nhà sớm. Mãi dù anh có ngủ với 5 cô hay 10 cô thì đó cũng là quyền của anh, ko ai có quyền can thiệp cả.

Chính vì không chung đụng thân thể với ai nên 1 thời gian Lâm cũng cảm thấy khá bí bách, tính khí cũng vì thế mà hay cáu gắt hơn. Nắm được điểm này, Ngần tranh thủ cơ hội ngàn năm có 1 và ra tay. Ngần để ý, hằng đêm Lâm ko ngủ chung với Nhung. Có lẽ cũng vì kiêng cho sức khỏe của Nhung. Mà chị là đàn bà có chồng nên sinh lý, nhu cầu của đàn ông chị rất rõ.

Vốn có giao tình thân thiết với mấy người làm ở trang trại cách đó không xa mà Ngần đã tạo được mối quan hệ từ trước đó. Bây giờ đúng là lúc chị cần nhờ vả, một hôm, khi đem cơm xuống cho mọi người, Ngần thủ thủ to nhỏ với 1 phụ nữ ở đó. Đó là 1 người đáng thờ ketch. Hai mắt ti hí...nhìn rất gian và có phần điên điên.

Chị này... em nhờ chị một việc được không?

Ngần nói với chị mắt hí.

Sao thế. Có chuyện gì mà cứ nói đi, chỗ chị em quen biết lâu ngày, giúp được gì thì tao giúp.

Chị mắt hí vừa nói vừa cười.

Em nghe bảo anh nhà chị là lái xe đúng không? Mấy cái khoản thuốc kích dục các thứ chắc các anh ấy rành lắm.

Chị xem hỏi anh ấy xem có loại nào nhạy nhạy mà ko dễ phát hiện ấy, chị mua giúp em 1 ít.

Nghe xong câu chuyện. Chị mắt hí mới ngạc nhiên nhìn Ngần rồi hỏi:

Mày lấy thuốc đấy làm gì?

Mấy thứ đấy anh nhà tao cũng là mua lậu được xong bán cho khách đi xe ấy, mấy ông hay đi phá đồ là hay mua mấy loại đấy về phục vụ vợ... nếu ko vợ nó thấy tiu nghỉu nó giết...

Em có việc mới cần đến chứ.

Yên tâm đi, không để chị thiệt đâu.

Thiệt với không thiệt cái gì?

Mày nhờ thì tao lấy hộ cho thôi, có cái gì đâu mà nghiêm trọng thế.

Ái chà... hay là... ở đấy mới có thằng nào đến làm thuê à?

Gớm nhỉ...

Ngần cười trù. Thì ra chị mắt hí không biết được kế hoạch của chị, tưởng chị te tồn với ông làm thuê nào đó như chị.

Thôi. Số mày nó cũng khổ. Tao có chồng rồi nhiều khi lảo đi vắng suốt còn thấy thèm, thấy thiếu.

Huống chi, mầy xa chồng cũng lâu. Thèm là phải.

Thế nào... tranh thủ gặp nhau nên phải Giã gạo suốt đêm cho bồ à... đâu mà phải thuốc???

Hìhì... chị cứ nói thế em ngại.

Ngần thấy chị mất hí hiểu theo hướng khác nên cũng diễn kịch luôn.

Rồi. Hôm nào có chị mang lên ngay cho, chỉ sợ chúng mầy không có sức mà hậm hực suốt đêm thôi.

Ồ mà này, có sợ có lỗi với thằng chồng ở quê của mầy không?

Thôi chị đừng nhắc đến lão ta nữa, cuộc đời em hối hận nhất là lấy phải người đốn mạt như lão.... nghĩ lại những lúc nằm ngửa ra cho lão đè mà thấy bản L*** lắm chị ạ....

Hé hé hé... con ranh, bạo mồm!

Nghe Ngần nói vậy chị Mất hí ré lên cười thích thú.

Chắc ngày mai là có thôi, vì hàng này anh nhà chị lúc nào cũng sẵn, yên tâm đi, tối mai chúng mầy tha hồ mà dập dụi nhé.

Chị mất hí cười tít rồi nói tiếp. Ngần đêm chiều đang dự tính những kế hoạch của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau, đúng giờ đem com xuống trang trại là Ngần tắt bếp rửa soạn rồi đi ngay. Riêng phần com của chị mất hí, cô bỏ thêm vào ít trái cây tươi và mấy lát thịt bỏ nướng, ngoài ra có điểm tâm hảo hạng của ông chủ chị cũng lên lấy và bỏ vào trong người. Tranh thủ lúc không ai để ý sẽ đưa cho chị mất hí ăn. Chị mất hí là người có thân hình phốp pháp, người to lớn nên như câu ăn uống cũng cao hơn người khác. Có thêm đồ ăn ngon là mua chuộc được chị ta ngay.

Chính vì điểm này nên Ngần mới dễ dàng tiếp cận và nhờ vả, và vì thế tình cảm của họ cũng thân thiết hơn. Đôi khi, Ngần còn lên lấy trộm những đồ vật quý giá trong nhà mà không ai chú ý đến song đem xuống nhờ chị mất hí nhờ bán ra ngoài. Như vậy mới biết, Ngần quả thực là người không hề đơn giản, cô ta luôn ấp ủ có một ngày sẽ cao chạy xa bay khỏi nơi này, mong thoát khỏi kiếp con ở kìm hãm bao lâu nay.

Nhưng nếu về nhà thì chắc chắn sẽ bị phát hiện, vì thế mục đích của Ngần là phải đi và đi thật xa, cô không muốn quay về căn nhà cũ nát cùng với ông chồng đốn mạt của mình nữa. Ngần cần tiền, cô muốn có thật nhiều tiền để được đi khỏi đây. Nhưng một thân một mình ở đây, lại ko được giao thiệp với bên ngoài... chỉ còn cách lợi dụng chị mất hí.

Nhờ bán vật dụng nhỏ nhặt trong nhà, những đồ trang trí tinh xảo được bày biện rất nhiều do Lâm mang về sau mỗi chuyến đi có việc hoặc được người khác tặng.... Ngần có lấy đi mấy món đồ cũng ko ai để ý. Bởi lẽ. Ai cũng không thể đi khỏi nơi này được, nên việc nghĩ người làm trộm cắp.... chắc không xảy ra. Bởi vậy, điểm này Lâm không bao giờ chú ý tới.

Qua một thời gian, Ngần cũng tích cóp đc 1 món tiền. Cô ta khá khôn ngoan, biết nhìn xa trông rộng, bởi vậy mỗi khi bán đc hàng đi, Ngần ko ngần ngại trích 40% số tiền cho chị mất hí. Làm cái gì cũng phải đôi bên cùng có lợi thì lần sau người ta mới có hứng thú. Được chia tiền, chị mất hí đương nhiên là hài lòng, những lần sau có đồ đem bán chị rất phối hợp và làm đâu ra đấy. Tình cảm cũng vì thế mà ngày càng thân thiết hơn, cũng vì lý do này nên lúc nào Ngần cũng tranh phần đem com xuống trang trại. Mục đích là để thực hiện những âm mưu đen tối của mình.

Hôm ấy. Đúng giờ com trưa thì Ngần có mặt ở trang trại, phân phát đủ cho mọi người, chị mất hí liền dắt tay Ngần ra phía đông của Trang trại, ở đây trồng cây ăn quả, có một bộ bàn ghế kê ở đó mà ít người qua lại. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau, Chị mất hí nhìn trái nhìn phải, ngó nghiêng xung quanh rồi cẩn thận coi 2 lớp áo ra lấy từ trong người 1 gói thuốc nhỏ, trên vỏ thuốc có in hình một đôi nam nữ khóa thân, cô gái môi đỏ thắm. Chàng trai thì thân hình vạm vỡ đang ôm lấy cô gái một cách say đắm.. chỉ nhìn hình thôi Ngần cũng thấy nóng.. hết cả mặt.

Thấy Ngần nhìn vào gói thuốc không chớp mắt, chị mất hí liền nói:

Thế nào... chưa gì mầy đã phê rồi à??

Chị... cứ trêu em... em lần đầu nhìn thấy nên hơi tò mò chị ạ.

Ngần mặt đỏ bừng đáp lại lời chị mất hí.

Ừ. Mặt mày thộn ra vậy cũng phải. Bỏ tổ tiên sư cái hình, nhìn chúng nó như muốn nuốt sống nhau thế kia... ai mà không thèm nhỉ??

Cái này tác dụng thế nào vậy chị?

Sử dụng ra sao nữa, chị hướng dẫn em với!

Ngần thắc mắc.

Ừ. Để tao nói cho mày biết. Thuốc này là thuốc bột màu trắng, hòa tan được trong nước lọc. Rượu, nước ngọt hoặc nước có ga... nói chung đều dùng được.

Nhưng mà đừng cho vào nước lọc. Có thể sẽ làm mất vị ngọt của nước tự nhiên, tốt nhất cho vào cafe hoặc trà gì đó.... đảm bảo nửa tiếng sau... tên ten... cái đó cứ gọi là cực đại luôn đấy.

Nghe chị nói kia.

Ngần nghe chị mất hí nói mà thấy thích thú, thậm tưởng tượng ra cái cảnh mà cô mong muốn.

Ừ. Nhưng cho ít thôi nhé, gói này phải dùng được 5, 7 lần... cẩn thận mày mà tham cho nhiều á... nó vật mày cả đêm không hết hơi thuốc em ạ.

Có tí bột mà tác dụng lâu thế cơ à chị.?

Chuyện. Nó là thuốc kích thích mà nị..

Hôm lâu rồi, ông nhà tao mang về, bảo thử hàng xem thế nào còn rao bán với khách... lúc ấy cũng không biết tác dụng nó mạnh vậy, ông cho nửa gói vào lon bò húc... kết quả là Hự hự gần 1 tiếng mới xuất ra...

Mà chưa xong đâu. Xuất ra rồi cái đó vẫn cứ ngồng lên cao phát sợ đi được.

Bình thường đề nhau 1 cái đã chán ề ra rồi, hôm ấy có hơi thuốc lão nhìn tao như là muốn giết tao đi vậy đó..

Và thế là.... vừa mới nghỉ được nửa tiếng lão lại vật tao ra... khổ... rất hết cả hàng họ.

Sau xin mãi lão mới tha cho đấy. Từ đó chừa luôn không dám thử nữa...

Nghe chị mất hí kể chuyện mà Ngần cứ cười tùm tùm suốt. Công nhận thuốc có tác dụng mạnh thật, vậy khả năng thành công của cô cũng lên đến 90% rồi. Ngần trầm nghĩ. Hết giờ cơm trưa, cô mang hết khay đồ ăn về rồi tạm biệt chị mất hí. Trong lòng đương toan tính những kế hoạch cho buổi tối nay... nghĩ thôi mà Ngần đã thấy nôn nao rồi.

Buổi tối hôm đó, như thường lệ Lâm về nhà sau 7h tối, vì thời gian này Nhung sức khỏe không tốt nên anh luôn sắp xếp thời gian và cố gắng về đúng giờ, cốt là để an ủi chị, nữa là xem người làm có ai dám giờ trò gì với chị không? Sau khi tắm giặt ăn tối xong, Lâm ngồi xem tivi và nói mấy cuộc điện thoại ở phòng khách.

Thời tiết buổi tối khá dễ chịu, gió man mát, anh nổi hứng đòi uống trà. Yêu cầu người làm pha trà mang lên. Hôm nay khác mọi khi, Ngần tranh pha trà cho ông chủ, mọi thứ đâu vào đấy cô lên đề ý xem có ai không rồi lôi gói thuốc chị mất hí cho từ lúc sáng và đổ vào bình trà. Nghe chị mất hí nói, dùng được 5, 7 lần, nếu vậy thì hơi nhẹ, mà chia làm 2 lần... cô sợ mạnh quá như chị ấy nói... nên cô chia làm 3 lần, không quá mạnh... Vì cô lâu rồi cũng chưa được nếm mùi sung sướng.

Pha trà xong để đó cô chưa vội mang ra., Ngần chạy nhanh vào phòng cách đó không xa, tìm một cái áo ba lỗ khá hở hang mà bữa trước nhờ chị mất hí mua hộ rồi mặc vào. Tóc để xõa ra

Hai bên, đứng trước gương Ngần tự ngắm nghía và nghĩ:

Không ngờ mình cũng đẹp thế này... bao nhiêu lâu kín cổng cao tường.. giờ mặc khác đi một chút đã thấy... hơn rồi.

Nghĩ thế Ngần vội chạy ra phòng bếp và mang trà lên cho ông chủ. Lâm mặc bộ đồ thể thao ở nhà, quần đùi và áo cộc tay, Nước da anh sáng mịn hơn cả người làm. Thấy Ngần đi ra anh không quay ra nhìn lấy 1 cái, trà đặt xuống bàn xong Ngần nói nhỏ:

Thưa ông chủ, trà chuẩn bị xong rồi ạ.

Ừm

Lâm đáp cụt lùn, không chú ý đến thái độ của Ngần, cô ta nhìn anh đắm đuối, bây giờ chưa nhìn... Nhưng lát nữa có nhìn hay không thì chưa biết đâu nhé. Nghĩ thế Ngần bỏ vào trong, vẫn với bộ dạng ấy, cô lên giường nằm, hôm nay Ngần cố tình không đóng cửa phòng, còn bật đèn sáng lên nữa, cô nằm nghiêng mặt đối diện ra phía cửa, chiếc áo ba lỗ hở và rộng khi nằm xuống khiến cho 1/2 bộ ngực phô bày ra.

Không phải phủ nhận... Nhưng quả thực Ngần cũng có nét đẹp rắn rỏi, tuy ko đẹp như Nhung, song trong số người làm thì tuổi tác cô cũng còn trẻ và sắc vóc cũng hơn hẳn mọi người. Cô ta yên tâm nằm đó và chờ phản ứng tiếp theo của người đàn ông đang ngồi ở phòng khách.

Tối nay Lâm ăn khá nhiều đồ ăn dầu mỡ nên anh cảm thấy hơi khát. Trà là loại nước uống anh yêu thích. Đã thế là loại trà rất hảo hạng được bạn bè gửi về biếu, loại chè trồng ở trên núi cao, quanh năm có sương mờ bao phủ, rất thơm và hảo hạng. Uống vừa ý, Lâm rót liền 3, 4 ly trà... uống xong anh chuyên tâm đọc báo. Nhưng không ổn.... có gì đó không ổn.

Uống được 1 lúc Lâm cảm thấy cơ thể mình có chỗ không bình thường. Đúng thế, đúng là không bình thường chút nào cả. Anh vút tờ báo sang 1 bên, vì anh nhìn vào báo mà đầu óc toàn nghĩ đến mấy cô gái khóa thân đang quần quai rên rì... Máu nóng chạy dọc khắp cơ thể, đỉnh điểm là trong chiếc quần sịp, cái đó của anh lại cương cứng lên chưa từng thấy.

Tại sao lại thế nhỉ?

Lâm tự hỏi.

Tại sao hôm nay anh lại ham muốn đến thế? Vào lúc này sao? Nhưng thì phải kiêng, bác sỹ bảo cô phải kiêng 2 tháng. Vì thai khi ấy xảy ra tự nhiên là gần 3 tháng, tuy nhiên bên trong vẫn còn sót lại chút ít, bắt buộc phải can thiệp vào bên trong người cô nên ít nhiều chỗ đó cũng bị tổn thương. cần thời gian để hồi phục. Nghĩ vậy anh không dám lên làm phiền Nhung nữa.

Nhưng anh bây giờ... rất rất rất khó chịu nếu không nói là rất n*ng, không lẽ lại đánh xe ra ngoài và tìm mấy cô gái Lẳng lơ kia sao??? Không được. Làm thế thì Nhung buồn mất... nhưng... nhưng... lý trí của Lâm đang rất hỗn loạn, anh hoàn toàn bị nhu cầu làm cho điên loạn, anh đang tự trấn an mình. Nhưng ko đc lâu vì trong người có 1 cảm giác gì đó rất khó tả. Thôi thúc anh 1 cách mãnh liệt. Ngay lúc này điều anh muốn chính là đàn bà. Đúng vậy! Là đàn bà, anh muốn được thỏa mãn cái bản năng này.... aaaaaa.... tại sao hôm nay lại như thế chứ? Đầu anh như muốn nổ tung ra tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lý trí của Lâm lúc này hoàn toàn không kiểm soát nổi thứ bản năng đang thôi thúc mạnh mẽ kia. Anh không ngồi yên trên sofa được nữa, Lâm đứng dậy vỗ đầu bứt tai quanh sofa, mặt mũi biểu lộ cảm giác rất khó hiểu. Nếu người ngoài nhìn vào chưa chắc đã phát hiện ra, nhưng Ngần thì khác, cô nằm ở trong lâu lâu lại lên đi ra cửa phòng và nhìn trộm phản ứng của Lâm. Thấy anh đi đi lại lại, dáng vẻ bối rối như vậy. Ngần hiểu ngay trăm phần trăm Lâm đang bị thuốc "Vật". Cô mỉm cười khẽ khê, gương mặt tỏ vẻ dễ chịu hơn bao giờ hết. Dù cô không uống thứ thuốc đó giống như Lâm, song trong người cô bỗng nhiên nóng lên 1 cách khó hiểu.

Lâm không chịu được nữa, anh định bỏ lên phòng và... cầu cứu Nhung. Thấy Lâm đang tiến về phía cầu thang, có nghĩa là anh ta sắp đi qua phòng mình, Ngần nhanh chóng mở to cửa phòng ra, cô leo lên giường nằm ngửa ra, áo ba lỗ thì cố tình kéo lên thật cao và kéo rộng sang hai bên làm lộ gần hết 2 bầu ngực trần trụi... mà hôm nay cô cố tình không mặc đồ lót bên trong. Căn phòng hôm nay cô cũng bố trí đẹp và gọn gàng hơn mọi khi, đặc biệt xịt nước hoa hương hoa nhài để chịu khiến cho mọi thứ càng trở nên hấp dẫn hơn. Chiếc quần ống rộng Ngần kéo cao lên tận đùi non làm lộ ra cặp giò trắng trẻo.

Ngần nằm đó, hai mắt khẽ nhắm hờ và chờ con mồi đi đến. Nhìn bộ dạng lúc này của cô quả thực rất hấp dẫn, hai quả núi đôi cứ phập phồng đều đặn trên lồng ngực. Lâm đi đến gần cầu thang thì phát hiện phòng của Ngần vẫn còn ánh sáng phát ra. Bình thường anh không bao giờ chú ý đến người ở sinh hoạt giờ giấc thế nào, anh chỉ quan tâm khi ban ngày họ làm việc đúng yêu cầu mà thôi.

Nhưng hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào. Khi đi đến cửa phòng Ngần. Lâm bỗng nhiên đảo mắt vào bên trong, cảnh tượng không ngờ đập vào mắt anh. Đàn bà! Đúng vậy, là đàn bà. Anh chưa bao giờ nhìn thấy Ngần trong bộ dạng thế này, Ngần nằm đó, sexy vừa đủ, hấp dẫn gọi mời... đúng với thứ mà anh đang khao khát. Máu nóng lại trào dâng dữ dội. Cô ta đang ngủ sao? Ngủ mà hở hén đến thế à???

Anh nhìn cô ta mà chỉ muốn lao vào ngay lập tức, Lâm đứng đó với khuôn mặt đăm chiêu... đầy tính toán. Không biết nên ở hay nên đi? Đi hay ở nhỉ??? Ngần ở trong biết rõ Lâm đang đứng ngay cửa phòng nhưng cô vẫn diễn rất sâu, vẻ như không biết gì. Lâm không nhịn đc nữa vì anh n*ng lắm rồi, n*ng quá thể luôn ấy, không giống ham muốn tầm thường như mọi khi. Mùi hương hoa nhài thoang thoảng tỏa ra từ căn phòng càng khiến anh khó chịu.

Cuối cùng con trím đã thắng lý trí, Lâm ngó nghiêng trái phải xem còn ai đi lại trong nhà không. Thấy yên lặng. Anh khẽ bước chân vào căn phòng Ngần đang nằm đó, nghĩ cô ngủ nên anh tự nhủ: chắc cô ấy không biết đâu, giải tỏa một chút có lẽ không vấn đề gì. Nghĩ là làm, Khi bước vào bên trong, Lâm nhanh tay đóng cánh cửa lại và chót trong. Căn thận tắt đèn sáng đi và tiến đến chiếc giường nơi Ngần đang nằm đó.

Mùi hương hoa nhài cùng mùi thơm từ da thịt phụ nữ khiến anh choáng váng, chân tay bắt đầu mất kiểm soát. Anh đưa tay lên và sờ nhẹ nhẹ vào hai đùi non của Ngần, mềm và trơn quá. Bàn tay đàn ông đụng phải nên Ngần thấy mê hồn, mỗi một ngón tay chạm khẽ trên thân thể làm cô sung sướng phát điên. Cuối cùng mục đích của cô cũng đã thành công.

Ngần khẽ cựa mình, quay mặt vào phía bên trong, cả hai bầu ngực lồ lộ ngay trước mắt Lâm. Anh thèm quá đưa cả hai tay luồn qua cổ áo rộng và nắn bóp hai bầu ngực đang phập phồng đó. Đang hứng nên sờ chỗ nào của đàn bà, à của cô ấy cũng khiến anh thích thú. Lâm tự nhủ, chỉ lần này thôi... rồi anh sẽ không thế nữa.

Cũng lâu rồi chưa được phóng thích, cả gần gũi như thế này với phụ nữ, Lâm càng n*ng dữ tợn. Bàn tay anh gấp gáp nắn bóp hai bầu ngực kia... rồi anh ngồi hẳn lên giường, khẽ cởi quần áo của mình ra, anh ôm lấy cơ thể hờ hang của Ngần. Cô ta thích thú nên cứ nằm in hường thụ người đàn ông mà bao lâu nay cô ta khao khát.

Khẽ cởi chiếc quần Ngần đang mặc ra, chất liệu vải mỏng và mềm nên rất dễ cởi. Chỉ còn chiếc quần lót đen cùng màu che vừa khu tam giác bí ẩn và 1 nửa bộ mông trắng nõn. Lâm cúi mặt xuống và hít hà cặp mông của cô, Tay thì luồn xuống quần lót và sờ soạn phía bên ngoài. Ngần khẽ nhích người lên để Lâm được sờ soạn thoải mái hơn. Mùi thơm từ người Lâm cũng khiến cô mê mẩn, từ sâu thẳm trong cô, ham muốn cũng đẩy lên đỉnh điểm mặc dù cô không dùng 1 tí thuốc nào.

Lâm ngả người xuống nằm phủ phục lên người Ngần, đầu anh ngả vào ngực cô, thân dưới thì dùng cái cứng ngắc đó và cọ cọ vào giữa hai chân Ngần. Cô ta thích quá khẽ dặng chân ra, rướn người lên để cái đó của anh được tiếp xúc gần gũi với cô nhất có thể. Hai bàn tay Lâm đung chạm khắp nơi. Ngần không chịu nổi nên rên khẽ khẽ. Lúc sau cô giả bộ tỉnh giấc và cựa mình. Mắt mở nhỏ và làm bộ ngây thơ:

Aaaa...

Tiếng Aaa phát ra rất nhẹ chỉ đủ mình Lâm và cô ta nghe mà thôi.

Suyt!! Lâm khẽ nhắc nhở.

Buông tôi ra, buông tôi ra!

Ngần tỏ vẻ chống cự, giãy giụa và đẩy Lâm ra khỏi người mình. Nhưng thân hình cao to như thế, sức cô sao có thể đẩy nổi. Nói là cự tuyệt thế chứ thật ra cô biết chắc rằng giây phút này có cho tiền Lâm cũng không chịu buông cô ra đâu. Ngần mừng thầm.

Yên lặng... tôi sẽ không để cô thiệt....

Anh là ai... là ai...

Ngần tỏ vẻ như không biết người đang nằm trên người mình là ai, giả vờ như đang bị hiếp.

Tôi đây. Suyt. Khẽ thôi.

Anh... anh... ông... ông chủ.

Buông tôi ra.. ông chủ.. tôi xin ông.. tôi xin ông.

Lời nói trái với suy nghĩ của Ngần lúc này, thực ra nội tâm của cô muốn hét lên là: anh hãy lao đến và chiếm lấy em đi, em chờ anh lâu lắm rồi. Aaaa

Nhưng đương nhiên là cô không nói ra điều này rồi, ngu gì mà nói chứ???

Chỉ một lát thôi... không sợ đâu.

Ngoan... ngoan...

Vừa nói Lâm lại ra sức vuốt ve cơ thể cô với mục đích là trấn an, anh nghĩ cô ấy sợ bị hiếp thật nên nhẹ nhàng hết sức có thể...

Nhưng... nhưng...

Tôi và ông... không thể nào... không thể nào...huhu huhu... không thể nào.

Ngần tiếp tục giãy giụa và giả bộ khóc lóc...

Lâm sợ cô khóc thật thì hỏng hết chuyện, anh còn chưa hết cảm giác khó chịu trong người, Ngay lập tức anh lấp đầy cái miệng đang chu choa kia bằng hai bờ môi mềm và cái lưỡi ướt át của mình...

Umm. ummm... ummm

Ngần bị khóa môi, cô không còn khóc được nữa, không còn nói được gì nữa. Bờ môi đó của anh khiến cô choáng váng, cô quên đi việc phản kháng. Cảm giác này cô mong chờ đã lâu... và... bây giờ thì nhập cuộc thôi. Lâm thấy cô ta yên lặng thì hài lòng lắm, môi lưỡi thuần thực hơn, thân dưới không ngừng cọ sát vào chỗ đó.

Trong cơn say tình đắm đuối, Lâm kéo quần lót của Ngần xuống, giờ đây chỗ đó hoàn toàn trần trụi. Anh cũng cởi quần sịp của mình ra. Để cho cái đó được thoải mái tung hoành. Ngần nhắm mắt hôn anh. Hai tay cũng phối hợp và ôm lấy tấm lưng trần đó của Lâm thật chặt. Bất giác cô đưa 1 tay lên phía trước và tìm kiếm thứ đàn ông đang cọ vào người cô.

Cảm giác lúc này biết nói thế nào nhỉ? Đúng như chị mất hí nói, cái đó nó sung lên cực đại, chiều dài thì tỷ lệ thuận đáng kể so với chiều cao của Lâm. Ngay khi cô sờ vào khe vuốt ve đã thấy hài lòng vô cùng rồi. Bàn tay Ngần chạm vào đó, không những thế còn vuốt nhẹ nhẹ khiến Lâm như muốn phát điên lên, anh hôn cô một nụ hôn thật dài và tranh thủ tận hưởng cảm giác thân dưới đang được nâng niu và chiều chuộng.

Chỗ đó của Ngần nước nôi đã đầm đìa từ bao giờ, thực sự không kém Lâm là bao vì cô cũng thêm lấm rồi... Ngần không lạ chuyện chần gối nữa, cô rướn thân dưới lên cao, Hai chân dặng sang hai bên. Tay cầm cái đó của Lâm và ấn vào trong người mình... bàn tay như người chỉ đường dẫn lối vậy.

Trong sâu thẳm tối tăm và ẩm ướt, cái đó chui vào 1 cách dễ dàng khiến cả hai như muốn vỡ òa cảm xúc. Lâm thì bị thuốc vật nên khi nhập cuộc vào bên trong, ngay lập tức anh đập thân dưới vào trong sâu thẳm và dùng lực thật mạnh...

Ồhh ồhh.. á á á... ừhh ừhh..

Tay cô vòng lên cổ anh và ôm chặt, Lâm chống tay xuống giường. Thân dưới cử động nhịp nhàng và liên tục, anh nhấp tới đâu thì máu nóng lại bung tỏa tới đó, sung sướng khủng khiếp... Ngay lúc này anh chỉ quan tâm đến cái đó mà thôi, anh cứ nhấp nhô nhịp nhàng vào chỗ đó... rất thoải mái rất dễ chịu.

Càng lún sâu vào cuộc chơi, Ngần càng sung sướng, cô hòa hợp với anh và bắt đầu không kiểm soát được âm thanh phát ra từ miệng của mình nữa. Tiếng rên rì của người đàn bà đã lâu lắm chưa được quan hệ vang vọng khắp căn nhà. Không một ai mà không nghe thấy, và dĩ nhiên ai cũng đoán được. Người phụ nữ may mắn đêm nay được ông chủ ngó ngang đến chính là Ngần. Bởi cô ở đây đã lâu, giọng nói như thế nào... không cần chứng kiến họ cũng biết đó là ai rồi...

Đúng như lời của chị mất hí, tác dụng của thuốc thật mạnh, Lâm cứ chui ra chui vào mãi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi cũng phóng thích hết ra người cô. Tuy nhiên. Hơi thuốc chưa hết, chưa đầy 1 tiếng sau đó, Lâm lại hào hứng như lúc đầu. Qua một lần rồi. Bây giờ chủ tớ không phân biệt nữa, anh và cô ta cứ quấn lấy nhau không rời. Hai con tim khao khát tình dục mãnh liệt ấy đang thỏa mãn cho nhau. Nếu như người bình thường, có lẽ không chịu nổi nếu dày vò liên tục thế này... nhưng Ngần đến đây đã lâu, cô như 1 cánh đồng mùa đông khô hạn vậy, bởi thế nên Lâm có hùng dũng bao nhiêu thì cô luôn sẵn sàng đón nhận. Vì cô đã quá thiếu thốn thứ cảm xúc thăng hoa này từ lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đa số phụ nữ trong căn nhà này đều có chung 1 tâm trạng vào lúc này: đó là ham muốn và ghen tỵ. Ham muốn bởi âm thanh gọi tình kia cứ rót vào tai họ, còn ghen tỵ, một lần nữa lại có thêm một người đàn bà được ông chủ ưu ái và quan tâm đến. Họ không ghen tỵ sao được? Nhưng có duy nhất một người không cảm thấy ghen tỵ, cũng như không hề thấy ham muốn như những người phụ nữ kia. Đó là Nhung.

Từ ngày bị ngã cầu thang, mất đi đứa con hầu như chị thu mình trong góc phòng nhỏ, không bận tâm đến ai nói ai nghe gì trong căn nhà này nữa. Có thể là do va đập khi ngã nên tâm trạng có phần trầm lắng hơn trước... hoặc vì lý do nào đó khiến Nhung trở nên như vậy. Song. Chị không tâm sự, trái lòng với bất cứ ai nên không ai hiểu đc Nhung đang nghĩ gì.

Sau lần ngã cầu thang đó. Lâm đặc biệt quan tâm và chăm sóc chị cẩn thận hơn, giống như là vợ bé của mình vậy. Cộng thêm lần Lâm cầu gấu chửi mắng mọi người khi nhìn thấy Nhung nằm trên đất máu lênh láng chảy... ai nấy đều kinh sợ. Nên bây giờ Nhung làm gì. Đi lại hay nói gì cũng ko ai dám hé răng nửa lời. Không phải họ sợ chị, mà họ sợ ông chủ biết được thì mọi chuyện sẽ không hay.

Đêm đó, Nghe thấy tiếng rên rì phát ra từ tầng trệt, đó là tiếng chị Ngần, Nhung đã đoán ra được người đang mây mưa cùng với chị ấy không ai khác chính là ông chủ. Bởi ngoài ông ấy ra, làm gì có ai cả gan dám vào nhà Lâm mà đè người ở ra hãm hiếp khiến người ta rên rì quá trời như vậy. Ăn vụng cũng phải biết chùi mếp chứ? Đạo lý này đến mấy thằng ăn trộm không chuyên còn hiểu được... Huống hồ rên rì công khai thế kia thì... chỉ có Lâm mới làm ra được chuyện này thôi.

Nhung không ham hố chuyện đó, cũng như không ghen tỵ với Ngần, vì chị biết chị ấy cũng giống như mình mà thôi, cùng là đàn bà với nhau, rơi vào cảnh này Nhung có thể thông cảm được. Nhung không hiểu sao chị vẫn thấy có gì đó hụt hẫng, khó tả lắm. Là sao nhỉ?? Có lẽ do chị quá tham lam, vượt qua giới hạn suy nghĩ của bản thân rồi thì phải.

Thời gian qua Lâm chăm sóc cho chị, quan tâm chị giống như một người đàn ông chuẩn mực của gia đình, lại đặc biệt cho chị ở chung phòng của anh nữa, suốt thời gian đó anh không đưa 1 ai về. Vì thế... vì thế... nên Nhung đã lầm tưởng... à ảo tưởng với chính mình. Tưởng những quan tâm lo lắng của anh dành cho chị như vậy khiến Nhung mặc định suy nghĩ rằng: Lâm là của chị. Anh ấy là người đàn ông của chị!!!

Mà người đàn ông của riêng mình thì chị muốn giữ cho mình mà thôi, không muốn chia sẻ anh ấy cho bất cứ người đàn bà nào khác cả??? Chị đã tham lam quá phải không? Dù chị đồng cảm sâu sắc với chị Ngần, hoặc 1 ai đó đêm nay đang cùng nhau sung sướng với Lâm đi chăng nữa... thì cái cảm giác ích kỷ vẫn cứ chiến thắng, chính là chị không muốn chia sẻ người đàn ông đó với bất kỳ ai.

Suy nghĩ mãi rồi chị lại tự cười bản thân mình, tự chế giễu mình, xuất phát cũng chỉ là thân con ở, may mắn lọt vào tầm ngắm của anh ta mà thôi. Kể cả đêm nay anh ngủ với chị, ngày mai anh lấy vợ thì điều đó cũng hoàn toàn bình thường, ko ai cấm đoán được điều đó. Chị có tư cách gì mà giữ người đàn ông đó cho riêng mình được...

Những suy nghĩ miên man ấy cứ quẩn quanh trong đầu chị mãi... khiến chị không thể thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn đó. Cuối cùng chị cũng nhận ra rằng, hơn hai mươi năm sống trên đời này, chị những tưởng chị không biết yêu là gì, những tưởng người nhà quê như chị thì không bao giờ nghĩ đến yêu

đương... quanh năm suốt tháng chỉ có làm lụng và sống với người chồng không có tình cảm.... Ai ngờ vào lúc yếu lòng nhất thì chị nhận ra rằng: chị đã yêu rồi. Không những thế còn yêu rất đậm sâu!!!

Nhưng chính vì yêu nên chị lại sợ. Sợ yêu người đàn ông như Lâm thì sau sẽ chẳng được hạnh phúc. Bởi lẽ anh cũng là mẫu đàn ông điển hình ga lăng, phóng túng. Đàn bà với anh mà nói chỉ là cái gì đó rất phù du. Chị sợ anh đối với chị chỉ là nhất thời, không có tương lai. Nếu vậy tiếp tục huyền hoặc bản thân chỉ có mình chị khổ mà thôi.

Qua một đêm, Lâm ngủ lại dưới phòng Ngần. Anh khá mệt mỏi vì đêm qua thực sự là có hơi quá sức, chính anh cũng không hiểu vì sao mình lại máu đến thế nữa. Anh không quên mọi chuyện, đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là khi ấy bản năng trỗi dậy quá mạnh mẽ nên anh không làm chủ mà ngã nhào vào Ngần mà thôi. Anh ý thức được việc mình đã làm.

Sáng hôm sau anh tỉnh giấc thì Ngần đã dậy rồi. Dù đêm qua cô cũng mệt mỏi không kém anh, nhưng Ngần là người khôn khéo, cô không muốn i lại vào việc lên giường với ông chủ mà đánh mất mọi thứ. Ngần dậy sớm và làm việc bình thường, mọi kế hoạch đều được Ngần chuẩn bị chu đáo từ trước, sáng dậy cô uống vội thuốc tránh thai chỉ mất hí mua cho. Cô sợ lặp lại vết xe đổ của Nhung, sợ có thai rồi sẽ bị người khác ghen tị mà hãm hại cô giống như cô làm cho Nhung vậy. Đúng là tâm địa xấu xa nên cứ nghĩ ai họ cũng xấu xa như mình.

Ngần dọn dẹp và chuẩn bị mọi thứ cho bữa sáng như mọi khi, có người trên cô:

Cái Ngần thế mà sướng! Mấy năm nay mày giường đơn gối chiếc, cuối cùng cũng có ngày được bung lụa đến thế...

Thế nào... cảm giác có sướng hơn thằng chồng ở quê không?

Suyt!!! Khê chứ. Ông chủ còn đang ngủ...

Ấy chết.. tao lỡ mồm

Khiếp thế, gì mà rên rĩ to khiếp đi được vậy, có to không, dài không???

Bây nào... nói năng linh tinh ông chủ nghe được lại khổ đấy...

Hí hí... mà mày đc ông chủ ưu ái rồi, dậy sớm làm gì? Cứ như con Nhung ấy, ăn sung mặc sướng, cơm bưng nước rót như bà hoàng... việc gì phải khổ...

Tao quen dậy sớm rồi... cả là ăn chơi mãi không quen... ai như nó, mới có sứt tí móng chân đã ù rũ mặt mày như đưa đám ấy...

Ngần cố ý ám chỉ Nhung, cô ta có ý coi thường sự yếu đuối ấy. Ngần toan tính với kế hoạch của mình, từng bước sẽ thu phục Lâm về tay mình, chiếm hết sự ưu ái của anh dành cho Nhung. và... sau đó.... Sau đó thế nào nhỉ? Ngần ban đầu là muốn có tiền sẽ cao chạy xa bay, trốn khỏi nơi đây cũng như trốn khỏi quê nhà, ko về đó nữa. Nhưng khi quan hệ được với Lâm rồi cô ta lại nảy sinh suy nghĩ khác, cô ta lại ập ù 1 hy vọng mong manh, mong 1 ngày được làm bà chủ. Thật đúng là được voi đòi tiên... lòng tham con người thật không có giới hạn.

Sau khi tỉnh dậy, Lâm tắm gội 1 lượt mới xuống ăn sáng. Nghĩ đến chuyện đêm qua với Ngần bỗng nhiên anh thấy ngại với Nhung. Bởi vậy khi đi qua phòng cô anh không vào đó mà xuống thẳng tầng trệt, thấy Ngần anh tự nhiên thấy bối rối... không còn vẻ lạnh lùng nghiêm khắc như ông chủ với con ở nữa... Mà sự ngượng ngùng xuất phát từ những cái dẫy mạnh và dứt khoát vào người cô ấy đêm qua.

Thái độ của anh nhìn cô ta cũng dễ chịu hơn hẳn... nhưng dường như trước kia Ngần ko ăn mặc thoáng thế này. Chỉ sau 1 đêm, những bộ quần áo kín công cao tường quê mùa nay đc thay thế bằng những một mối, lợi thế khoe trọn đc những điểm nóng bóng trên cơ thể của cô ta. Có phải, vì chuyện tối qua mà mọi thứ trở nên thay đổi không nhỉ? Lâm tự suy nghĩ như vậy nhưng rồi anh cũng quên đi ngay, vì anh không rảnh để chú ý xem tất cả những người đàn bà thay đổi cách ăn mặc thế nào sau khi quan hệ được cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nhung vẫn lặng im như thế, chị không bày tỏ sự giận hờn hay ghen tuông gì với Lâm, điều đó cũng khiến cho anh nhẹ nhõm hơn mỗi lúc ở nhà. Không phải chị không muốn ghen, không muốn trách móc rồi nói mấy câu gì đó. Nhưng suy cho cùng, chị cũng chỉ là người đàn bà đã từng lên giường với anh mà thôi, chị có tư cách gì mà đòi hỏi hay trách móc anh chứ?? Bởi vậy, chị luôn cố gắng giữ im lặng, bình thản trước mọi người mặc dù lòng chị đầy giông bão.

Chính vì sự yên lặng ấy mà Ngần ngày càng được đà, chị ta tỏ thái độ ra mặt với Nhung. Giờ đây cách ăn mặc thay đổi đến chóng mặt của Ngần khiến mọi người ai cũng ngạc nhiên. Không những hở, mà thậm chí còn hở bạo luôn, không sexy nhẹ nhàng như chị Nhung. Một ngày nọ, nhà của Lâm xảy ra sự cố chập điện. Có lẽ là do trong nhà sử dụng nhiều thiết bị điện quá dẫn đến đường dây bị quá tải.

Khi đó, đang là nửa đêm, đúng hôm Lâm không về nhà thì hệ thống điện bỗng nhiên nổ tung tất cả các bảng điện, cháy các cầu chì. Trời nắng nóng, mất

điện làm ai cũng tỉnh giấc, cộng thêm cầu chì bốc cháy khiến cho ngôi nhà ngập tràn mùi khét vì cửa kính quá kín, hơi không thoát ra ngoài được. Nửa đêm mọi người chạy ra bên ngoài tán loạn vì hoảng, bác bảo vệ biết chuyện soi đèn pin và chạy lên nhà dập lửa các bảng điện đang bốc cháy. Lửa được xử lý. Tuy nhiên mùi khét rất nặng, mọi người không thể vào trong được, đành mang chăn gối ra ngoài hành lang trước nhà và nghỉ tạm qua đêm.

Bác bảo vệ bấm điện thoại cho ông chủ, mãi lâu sau mới có người bắt máy, giọng uể oải:

Gi thế? Đêm hôm gọi gì mà gọi?

Là giọng của Lâm, có lẽ anh đang ngủ say nên khi có điện thoại anh lười biếng trả lời.

Dạ. Ông chủ ạ, nhà mình bỗng nhiên bị chập điện, toàn bộ hệ thống điện trong nhà bị hư hỏng, cháy khét cả. Không ở bên trong được, mọi người đành nghỉ ở ngoài hành lang.

Sao tự nhiên lại chập điện?

Lâm thắc mắc.

Có thể là do trời nóng, nhà đông người sử dụng điều hòa máy lạnh quá tải nên thế... hoặc do đường dây có vấn đề.. cái này ngày mai phải hỏi thợ điện ông chủ ạ. Tôi cũng chỉ suy đoán thế thôi.

Được rồi. Ông cũng nghỉ đi, mai tôi về sớm sẽ cho người đến sửa lại.

Haizzz...

Không đâu tự nhiên cũng xảy ra sự cố...

Giọng Lâm nói một cách chán nản.

Dạ. Vậy tôi cúp máy đây.

Cả đêm mọi người ngủ yên lành cho đến sáng vì ngoài hành lang gió mát lộng. Sáng hôm sau, Lâm có mặt ở nhà từ sớm, vừa bước vào trong anh đã chạy vội ra vì mùi khét, mặt anh nhăn nhó:

Suốt đêm đến giờ mà vẫn chưa hết mùi khét là sao???

Mau vào trong mở tung hết các cửa ra vào, cửa sổ và mành rèm đi cho nó thoáng.. khét thế này có đến tối cũng không hết mùi ợc.

Lâm vừa nói vừa xua tay ý bảo mọi người vào làm khăn trương. Mở điện thoại ra anh liên lạc với ai đó:

Anh Lập à?? Em Lâm đây.

Dạ em khỏe.

Nay có việc mới gọi cho anh được đây, nhà em đêm qua bỗng nhiên chập điện. Nổ tung hết cả bảng điện và cầu chì... anh xem bố trí cho thợ đến sửa chữa giúp em với.

Trời nóng, không có điện khổ lắm anh ạ. Các anh đến sớm nhá.

Thì ra Lâm gọi cho mấy anh thợ điện, không lâu sau thì có 1 đội gồm 5 người mặc quần áo bảo hộ đến. Sau khi xem xét lại họ nói sửa chữa xong cũng phải mất mấy ngày, vì đường dây điện ngầm trong nhà có đoạn bị hư hỏng, truyền điện kém dẫn đến tình trạng quá tải và chập mạch.

Không còn cách nào khác, Ai cũng muốn có điện nhưng họ có phải thợ điện đâu. Đành nghe theo những người thợ điện thôi. Mọi người ai làm việc của người ấy, chị em phụ nữ thì dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị nấu nướng như thường lệ, các anh thợ điện thì chăm chú sửa chữa.

Mấy người trong số họ vừa làm vừa bàn tán về căn nhà này. Người thì bảo ông chủ ở đây kỳ lạ, có một mình là đàn ông mà sống cùng nhiều phụ nữ đến vậy... người thì bảo tại sao Lâm giàu vậy mà chưa có vợ, cứ mãi sống chung nhà với mấy người đàn bà kia... cũng có người không nói gì. Anh ta im lặng và quan sát mọi người và nhận thấy trong số phụ nữ ở đây, có Ngần là người đàn bà ăn mặc hơi hên hêt. Anh ta đã nhầm trng Ngần.

Người đàn ông đó tên An, đã ngoài 30 tuổi và có gia đình. Vợ anh ta ở quê, anh ta làm thợ điện nên hay đi đây đi đó, vì vậy chuyện thiếu thốn tình cảm cũng là lẽ dễ hiểu. Từ đó đã hình thành nên thói trăng hoa ở người đàn ông này. Do đặc thù công việc hay phải đi chuyển và làm việc ngoài trời nên An có nước da ngăm ngăm. Tuy nhiên anh ta khá đẹp trai, khuôn mặt nhỏ nhắn, răng khểnh và thân hình cao, hơi gầy khiến anh ta trẻ hơn so với tuổi.

Ngần nắm bắt tín hiệu rất nhanh, quả thực trong đám thợ đó Ngần cũng thấy ưng An nhất vì anh ta đẹp trai hơn cả. Cái cách anh ta nhìn trộm cũng khiến Ngần mê mẩn. Không phải ngẫu nhiên mà cô để ý đến đàn ông đâu. Mà bởi vì từ hôm cô bỏ thuốc kích dục vào đồ uống của Lâm, Ngần được mây mưa thỏa mãn nên thành ra thêm thuồng. Từ bữa đó đến nay, Lâm có cho cô tiền hai lần có thể vì áy náy... nhưng tuyệt nhiên không đòi hỏi chuyện đó ở Ngần thêm lần nào nữa. Điều đó càng khiến cô thêm rạo rục và khó chịu hơn.

Và Ngần không thể tùy tiện bỏ thuốc cho Lâm được vì trò này lâu lâu mới có thể lặp lại. Nếu như chuyện đó liên tục diễn ra sẽ khiến anh nghi ngờ, bởi

Lâm là dân xã hội, anh đâu có ngốc nghếch như người khác mà tùy tiện dắt mũi được. Về điểm này Ngần đặc biệt thận trọng. Đã ngủ với Lâm rồi cũng coi như cô đã phá bỏ giới hạn của bản thân, không giữ gìn thân thể như trước nữa, bởi vậy khi gặp An, Ngần lại nảy sinh ý nghĩ muốn được gần gũi với anh.

Ban đêm vì không có điện nên Lâm đề nghị mọi người cắm trại ở bên ngoài căn nhà. Tất cả có 3 trại, 2 trại dành cho phụ nữ trong nhà, 1 trại dành cho đám thợ điện, vì họ ở xa đến đây, sửa chữa chưa xong nên đành ở lại. Ngần ở trong trại phía tây, ban ngày Ngần không đánh tiếng hay trò chuyện gì với An cả, nhưng qua ánh mắt họ rất hiểu ý nhau.

Nửa đêm chờ mọi người ngủ hết, Ngần lén ra ngoài giả vờ đi vệ sinh và đi ra phía sau ngôi nhà, ở đó có 1 bộ bàn ghế dài hàng ngày chị em vẫn hay ngồi đó nhặt rau. Ngần ngồi đó một lát, quả nhiên chưa đầy 10 phút sau, trong bóng tối mờ mờ, một bóng người đàn ông cao và gầy xuất hiện. Chỉ nhìn thôi Ngần cũng đoán được đó là An, anh đang đến với cô đêm nay. Bất giác tim Ngần bỗng đập thình thịch, lần đầu tiên cô cặp kè với trai lạ trong nhà của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

An bước đến gần và ngồi xuống ghế đá bên cạnh Ngần. Tuy là phía sau nhà nhưng cảnh vật rất đẹp, bộ bàn ghế được kê cạnh gốc cây cổ thụ, xung quanh lối đi lại trồng nhiều hoa và cây cảnh, phía bờ tường là hệ thống đèn chiếu sáng, nếu không phải vì mất điện thì nơi này bây giờ sẽ rất đẹp. Nhưng không sao, mất điện càng tốt, nhờ ánh sáng của những vì sao trên trời cũng đủ cho đôi trai gái nhìn thấy nhau, mờ mờ ảo ảo đỡ bị người khác nhìn thấy.

Anh không ngủ được sao?

Ngần hỏi An.

Muốn gặp em quá, làm sao anh ngủ được!

An đáp lại lời Ngần, lời anh ta vừa dứt thì cánh tay đã bạo dạn khoác lên vai cô, cho Ngần dựa đầu vào vai mình tình tứ giống như là họ đã quen nhau từ lâu rồi vậy.

Nờm ạ...

Ngần gục đầu vào vai An, song tay cô bầu nhẹ vào ngực anh 1 cái, nói câu nũng nịu:

Ai mà muốn gặp anh chứ?

Thế em không gặp anh thì đợi ở đây làm gì?

Chỉ là... em nóng quá không ngủ được nên mới ra đây hóng gió thôi...

Anh cũng thế. Cũng nóng... giống em.

Thế bao giờ thì sửa xong điện vậy anh?

Nếu nhanh thì ngày mai, lâu thì ngày kia. Anh nghĩ là sáng ngày kia sẽ xong sớm thôi...

Buồn nhì!

Nghe An nói sẽ xong sớm thì Ngần thấy tiếc nuối, cô ước điện sửa lâu hơn 1 chút. Căn nhà này lâu lắm mới có đàn ông lạ xuất hiện. Tâm trạng của chị em phụ nữ trong nhà ai cũng phấn khởi hẳn... đặc biệt là cô.

Sao lại buồn?

An hỏi lại.

Thì mình lại đi nơi khác chứ sao? Chẳng có người mà trò chuyện, chán chết đi được ấy...

Không nhớ xa anh à??

Ngần gật đầu.

Vậy anh xin ở lại đây được không?

Anh ở lại đây làm gì??

Thì sửa điện.

Anh cứ làm như điện ngày nào cũng hỏng ấy. Mà... ông chủ ngôi nhà này khó tính lắm, ngoài ông bảo vệ già ra thì chẳng cho ai là đàn ông vào làm việc cả... trừ phi những lúc cần thiết thế này thôi...

Vậy phụ nữ trong nhà này buồn thối ruột ra à???

Anh còn nói nữa... Buồn quá chừng luôn ấy.

Hôm nay có anh rồi.. không sợ buồn nữa!

An an ừ Ngần.

Nhưng được mỗi hôm nay... sau các anh lại đi rồi còn đâu...

Sao em không tìm nơi khác mà ở, ngoài kia thiếu gì công việc, ở đây vừa chán vừa buồn...

Em cũng định thế... Nhưng chưa phải bây giờ, em muốn có thêm tiền thì mới đi được.

An mới đến nên không biết rằng phụ nữ trong căn nhà này đa số đều bị bắt đến đây chứ không phải là tự nguyện. Bởi vậy khi nghe Ngần nói anh tưởng cô làm thêm ít bữa để có tiền nhiều mới đi... Còn mục đích của Ngần là muốn mọi tiền của ông chủ, dùng cách nào thì cô cũng đã định sẵn rồi.

Thôi đừng nói chuyện đấy nữa... chán lắm, nói chuyện khác đi anh.

Nói chuyện gì bây giờ được?

Tùy anh..

An nhìn Ngần không nói, hôm nay cô vẫn mặc hớ hênh như mọi khi, chiếc áo cổ rộng khiến An nhìn từ trên xuống là thấy được hết hai bầu ngực của cô, và dường như cô không mặc áo lót thì phải, hai núm nhọn nhọn nhô ra khỏi áo nhìn là nhận ra ngay. Cũn lạ!!! Đúng vậy, phụ nữ thì ai cũng như nhau, nhưng nếu tiếp xúc với người lạ có lẽ cảm xúc nó sẽ khác hoàn toàn. Không đơn giản là Lạ, mà quan trọng hơn, An là đàn ông, bởi vậy khi đối diện với mấy trường hợp thế này anh nhất thời bị cuốn hút vào đó. Phải công nhận, Ngần là người khá dễ dãi, mới từ sáng đến tối liếc mắt nhau mà buổi tối đã chịu gặp riêng anh thế này.

Nhưng mà... với anh dễ dãi vậy càng tốt. Bởi anh cũng chỉ có ý định vui chơi qua đường... chứ không hoàn toàn xác định điều gì cả. Đối phương dễ dãi thì An càng dễ lợi dụng, thỏa mãn như cầu cho mình và đối phương, sau đường ai nấy đi.. hoàn toàn thoải mái. An khẽ đưa tay lên ôm bụng Ngần, cô ta để yên cho anh ôm. Thấy Ngần không phản kháng, ngón tay An cứ mon men dần từ bụng lên đến ngực. Hai ngón tay trở cứ mân mê hai núm ngực qua lớp áo mỏng, càng kích thích vào đó Ngần lại uốn cao lên làm hai bầu ngực như muốn dính lấy mặt anh vậy.

Như thế có nghĩa là... giao dịch thành công. Không mân mê bên ngoài nữa, An kéo trễ cổ áo Ngần xuống hai bên vai, bộ ngực phô bày ra 1 nửa phía trên, hai núm nhọn nhọn cũng bày ra bên ngoài... nhìn hấp dẫn khủng khiếp. Ngần khẽ ừm 1 tiếng vì hành động của An, người cô bắt đầu giấy giụa. Bàn tay An tham lam, anh đưa cả hai bàn tay và bóp lấy bóp để hai bên, nhúm hai bầu ngực ép chặt lại với nhau, cảm giác giống như hai bình sữa ngọt vậy. An cúi xuống và bú ngực cô, lưỡi anh cứ đá không ngừng vào cái núm sẵn chắc kia, thỉnh thoảng lại mút chụt chụt chụt như em bé đang bú mẹ.

Ngần phê thật sự, cô ngồi yên cho An dằm vò cơ thể mình. Hai chân cô gác lên đùi anh, trong chiếc quần đùi, chiếc gậy th*o của An cũng đang vrom cao hùng dũng, Ngần khẽ đẩy chân mình vào đó, An thích thú cũng rướn cao người lên để chân Ngần nghịch ngợm. Cảm giác ấy khiến anh rất thích.

Ngần không ngại nữa, cô đưa tay xuống và tóm lấy chiếc gậy từ bên ngoài quần, tuột lên tuột xuống nhẹ nhàng khiến An mê mẩn. An không chịu nổi, đưa tay xuống cầm lấy tay Ngần và nắm chặt.

Yên nào... em làm thế anh sướng lắm.

Có khi xuất vội ra ấy..

An thì thảo.

Đáng ghét. Ai cho xuất mà xuất?

Người ta đã được tí tí nào đâu..

Ngần tỏ vẻ dối xong cô cũng không dám cầm cái đó và tuột lên xuống nữa... có thể anh ấy bị n*ng thật.. hihi.

Vì ăn vụng nên An không cởi quần áo Ngần ra, anh bế cô ngồi lên đùi mình, hai người mặt đối mặt, hai bầu ngực vẫn phô bày trước mặt anh, An khẽ nhích người lên và kéo chiếc quần đùi xuống, Ngần hiểu ý cũng đứng lên chút và tụt quần xuống. Ngần ngồi lại trên đùi An, tìm kiếm cái đó và cạ sát vào chỗ đó của mình.

Chỗ ấy đã ẩm ướt từ khi nào. Có lẽ là từ lúc An bóp nắn ngực cô, Ngần khẽ dần người thấp xuống thì ngay lập tức chiếc gậy th* của An chui sâu vào bên trong người cô. Dây thần kinh sung sướng của cả hai đều phát huy hết công suất, Ngần ngồi trên và làm chủ cuộc chơi, cô cứ nhún nhảy trên người An, ngực cứ đung đi đung lại vào mặt mũi anh mỗi khi cô nhún nhảy... làm An được đà tranh thủ vừa sướng lại vừa hít hà bầu ngực cô.

Cảm giác vụng trộm thật thích. Sau Ngần mệt, An cho cô đứng dậy, hai tay bám vào ghế đá, chống hông ra phía sau, An chọn bóng tối của cây cỏ thụ, anh nấp trong đó, Ngần đứng ôm ghế đá anh đưa vào từ phía sau. Ngần phối hợp cong hông lên hết cỡ, chân dạn ra hai bên, An đứng vậy rất có đà nên cắm vào sâu hết cỡ. Cứ thế anh thúc vào thật nhiều, mỗi lần tiến vào sâu bên trong Ngần không nhịn dc mà thở dốc đầy thỏa mãn. Mỗi khi anh đập vào sâu, hai chân anh va chạm vào cặp hông của cô. Da thịt chạm nhau phát ra tiếng kêu rất gợi tình. Nước nôi của Ngần theo đà chiếc gậy ra vào mà chảy ướt cả hai bên đùi, ẩm ẩm và trơn trơn...

Một anh chàng dám dâng và một cô gái lẳng lơ đang đứng dưới gốc cây làm những hành động mây mưa thể xác vô cùng ướt át và gợi tình. Sau màn hoạt động vui chơi đó, Ngần Và An chia tay nhau, ai về trại người nấy và ngủ ngon lành đến sáng. Rất may là cả hai không bị ai phát hiện ra, vì căn nhà của Lâm khá rộng. Chiều dài từ phía trước nhà đến sau nhà rất lớn, bởi vậy họ có rên rỉ to cũng không ai biết. Hơn nữa cả đám thợ điện và chị em phụ nữ trong nhà đều lao động luôn chân luôn tay... nên nếu ban đêm không có âm thanh gì quá đáng làm phiền thì ai nấy đều ngủ như chết không biết gì cả.

Bằng chứng là khi Ngần vào trại, ai cũng ngủ say, không 1 ai giật mình cả. Cả An cũng thế, cả hai thở phào vì màn ăn vụng thành công, đúng là có tí hơi đàn ông vào để chịu thiệt, dù đã xong rồi nhưng Ngần vẫn thấy luyến tiếc. Đúng là cánh đồng khô hạn, một cơn mưa bất chợt không đủ làm bớt đi sự háo nước lâu ngày của nó.

Ngày hôm sau, công việc của thợ điện vẫn không thay đổi, phụ nữ trong nhà thì làm việc như mọi khi, và buổi tối đến... chuyện cũ như đêm hôm trước lại diễn ra. Như đã hẹn, đợi khi mọi người ngủ hết, An và Ngần lại kéo nhau ra ghế đá sau nhà ngồi. Tỉ tê mọi thứ chuyện vì ngày mai chia xa, cuộc gặp gỡ chớp nhoáng rồi đường ai nấy đi... Và họ lại cuốn lấy nhau như những kẻ thèm khát đến điên cuồng, đêm ấy họ không còn dè dặt nữa mà bung lụa thật sự.

Tất cả điểm kích thích trên cơ thể của cả hai đều được tận hưởng triệt để. Mỗi lượt họ kích thích những điểm nhạy cảm cho nhau, khi thì Ngần ngồi trên ghế, An đứng và chĩa cái gậy vào mặt cô... Ngần ngậm lấy và... khi thì Ngần ngồi trên ghế đá, dạn chân ra, An quỳ dưới bãi cỏ, cúi xuống và hôn lên chỗ đó của cô. Cả hai kích thích cho nhau đến mê toi, Ngần tranh thủ tận hưởng vì không biết bao lâu nữa cô mới được gần gũi và tiếp xúc với đàn ông thế này.

Đến giây phút này cô mới hiểu được rằng, sống quan trọng thật, nhưng nếu cuộc sống mà không có những phút giây như thế này chẳng phải quá tẻ nhạt sao? Ông trời sinh ra đàn ông thì phải sinh ra đàn bà, tại sao đàn bà như cô lại không được hưởng quyền lợi đáng có như vậy mỗi ngày chứ? Ăn ngon quen mòn. Những tháng ngày sau cô biết phải làm sao đây???

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đã rất nhiều lần Lâm tự dẫn vật bản thân mình về chuyện phát sinh quan hệ đêm đó với Ngần. Thậm chí một đêm anh làm liên tiếp mấy hiệp như vậy.. quả là không bình thường. Nếu như mọi khi, có hưng phấn đến mấy anh cũng chỉ kéo dài thời gian quan hệ được thôi chứ không thể nào sau chưa đầy một giờ đồng hồ nó lại vuron lên mãnh liệt như vậy được. Chắc chắn trong chuyện này có gì đó không ổn?

Đó là Lâm tự suy nghĩ và đưa ra kết luận vậy chứ anh cũng chưa vội nghĩ xấu gì về Ngần. Bởi cô qua đêm đó luôn giữ khoảng cách với anh, không đòi hỏi hay vòi vĩnh yêu cầu gì quá đáng cả. Đây chính là điểm khôn ngoan của Ngần. Cô ta vẫn chăm chỉ làm việc như mọi người, và luôn giữ khoảng cách chuẩn mực giữa chủ với tớ... chứ không phải tiếp cận để đòi hỏi gì đó. Chính vì vậy nên anh không biết kết tội Ngần như thế nào, vì dấu sao cũng là anh mò mẫm vào phòng cô ta trước. Nếu sai thì người sai phải là anh.

Nhưng mà... có chỗ không đúng. Nghĩ mãi Lâm liền phát hiện ra chỗ không đúng, chính là nước trà. Đúng vậy, là nước trà. Mọi khi anh vẫn uống loại nước trà đó, nhưng không hề có dấu hiệu gì khác thường cả, thậm chí trà ngon càng uống càng thấy tỉnh táo dễ chịu chứ không phải là thứ ham muốn như thế. Mà hôm ấy cứ như sự sắp đặt trước vậy, anh thì n*ng mà Ngần lại như dọn cỗ sẵn chỉ đường dẫn lối cho anh vào... có phải anh đã nghĩ về người phụ nữ này quá đơn giản rồi không?

Từ những suy đoán như vậy Lâm bắt đầu cảnh giác Ngần. Để ý xem thái độ của cô ta, trừ việc cô ấy dạo gần đây ăn mặc thoáng mát hơn thì... không có biểu hiện gì lạ cả. Không biết làm thế nào để truy xét... nên Lâm đành kiên nhẫn chờ đợi, đêm đó không hiểu sao anh u mê nên mới bị Ngần cuốn hút, chứ quả thực trong số phụ nữ giúp việc anh chưa bao giờ có ý nghĩ đến tới gì cả.. Trừ Nhung ra.

Một thời gian nữa, Ngần bắt đầu bị thiếu vitamin dai, và cô không ngần ngại đề lên kế hoạch cho cuộc dụ dỗ Lâm sắp tới. Buổi tối theo thói quen đều như vắt chanh của Lâm, chỉ thỉnh thoảng anh mới đi đêm không về... còn lại luôn sinh hoạt giờ giấc đúng giờ, kể cả thời gian ngồi uống trà hoặc thưởng thức rượu đặc biệt gì đó.

Một buổi tối như bao ngày, Lâm lại yêu cầu đồ uống cho anh, và để chắc chắn suy luận của mình là đúng, anh đặc biệt chỉ điểm Ngần chuẩn bị. Khi nói, cô như mở cờ trong bụng, đã quen từ lần trước nên trước khi pha trà Ngần đã sức nước hoa lên người và kẹp còi áo lót ra trước rồi. Ăn mặc hơ

hênh rồi đi ra pha trà, không quên bỏ thuốc nữa. Về mặt vô cùng tình tứ.

Dường như kịch bản được lặp lại, Lâm đã có sự đề phòng, bởi vậy anh không muốn dễ dàng bị mắc bẫy. Lâm ghét nhất là bị ai đó dắt mũi mình... đặc biệt là đàn bà. Bởi vậy khi Ngân bùng trà ra, anh bảo cô ngồi đó cùng uống với anh. Ngân giật mình kinh sợ, không hiểu ý của ông chủ là gì nên vội thoái thác:

Dạ. Thôi thưa ông chủ. Trà quý giá như vậy, phen làm tôi tớ như tôi sao dám thưởng thức ạ!

Có là gì đâu. Cũng chỉ là nước trà thôi mà. 1 ly không ăn thua gì cả.

Cứ uống thoải mái đi.

Lâm thân nhiên nói.

Nhưng... tôi không quen uống trà, uống vào sợ mất ngủ lắm ạ.

Lúc này Ngân đã bắt đầu lo sợ. Kế hoạch của cô gần như bại lộ thì phải, quả không sai, anh ta rất thông minh, người đàn ông lần sả chốn giang hồ còn mảnh khảnh gì mà anh ta không thể biết được chứ? Chút mẹo nhỏ này lừa được một lần sao lừa được lần hai??

Không ngủ được thì thức trò chuyện cùng tôi, hôm nay tôi cũng hơi khó ngủ!

Lâm nói nhưng mắt không liếc Ngân một cái, vẻ lúng túng trong câu nói của Cô ta khiến anh 90% đoán được đúng là người đàn bà này đã giở trò trong nước trà rồi. Nhưng anh vẫn kiên nhẫn để xem kết quả.

Như vậy sao được ạ? Ngày mai... ngày mai tôi còn phải dậy sớm làm việc, nếu mất ngủ thì sẽ mệt mỏi lắm ông chủ ạ.

Ngân hoang mang.

Mệt thì tôi cho nghỉ một hôm. Không lẽ tôi là người độc ác đến vậy sao, người làm bị ốm mà vẫn không tha cơ à?

Dạ.. nhưng tôi không quen uống trà...

Thử rồi biết. Ngon lắm.

Nói xong Lâm rót một ly và đưa trước mặt Ngân.

Uống đi. Phụ công tôi rót là không được đâu...

Dạ... dạ... ông chủ uống đi ạ.

Tôi ngồi đây nói chuyện với ông chủ cũng được.

Mặt Ngân tái mét đi vì sợ hãi, cô không ngờ cũng bị đối diện với hoàn cảnh thế này.

Sao cô phải sợ sệt như thế nhỉ?

Trà là cô pha, nước trà chứ có gì đâu mà không uống được?

Khó ngủ thì uống ít chứ không cần uống nhiều. 1 ly không mất ngủ được đâu, mọi khi tôi uống hết cả bình trà mà vẫn ngủ ngon lành đấy thôi.

Ly trà vẫn để trước mặt Ngân, hai tay cô run rẩy bưng lấy nó, nhưng không dám đưa lên miệng. Quả thực nếu cô uống vào, người khó chịu sẽ là cô, cùng với đó thì sự việc sẽ bị bại lộ. Không thể nào... không thể nào... cô không thể uống nó được... nếu vậy sẽ rất mất mặt. Không được uống... Ngân ơi không được uống... Hai mắt Ngân nhि thẳng vào Lâm, trong ánh mắt chứa đựng sự thăm dò chuyển ý của anh ta. Nhưng Lâm quyết không bỏ cuộc:

Sao thế?

Tôi nói thế mà cô vẫn sợ à? Trừ phi...

Trừ phi gì ạ? Thưa ông chủ?

Ngân hỏi lại thật nhanh, cô hy vọng anh ta chuyển ý.

Trừ phi trong nước trà có cái gì đó, nếu không tại sao cô không dám uống nó?

Nước là tự cô pha. Cô nói xem, nước trà chứ có phải thuốc độc đâu.

Nào. Uống đi.

Nếu không tôi sẽ kết tội cô bỏ gì vào nước, nếu như thuốc độc thì chẳng phải tôi sẽ chết hay sao?

Nếu như vậy thì... Cô thật đáng sợ rồi đó...

Không có như vậy.. không có như vậy..

Tôi không có bỏ thuốc độc, tôi không hại ông chủ..

Gương mặt Ngần căng thẳng, hai mắt cô ngấn nước có lẽ vì sợ hãi quá độ

Vậy uống đi.

Để chứng minh mình không bỏ thuốc độc như lời Lâm nói, Ngần bưng ly trà lên miệng... đắn đo mấy giây rồi cô uống ực vào người hết sạch.

Tốt lắm. Trà ngon không?

Dạ... uống một mạch hết cả ly nên tôi quên cả thưởng thức vị trà thể nào...

Vậy sao?

Lâm cười haha.

Vậy làm thêm ly nữa...

Ngần sợ hãi:

Thôi.. thôi ạ. Tôi uống 1 ly được rồi ạ.

1 ly thì không thấy nó ngon được đâu.

Nào thêm 1 ly nhé.

Nói đoạn Lâm rót đầy ly trà nữa và hất hàm ý bảo Ngần hãy uống nó để chứng minh mình trong sạch. Không còn cách nào khác, Ngần đành đưa lên miệng và uống một hơi như lần trước.

Ông chủ xem. Trà tôi uống 2 ly rồi, ông tin tôi không bỏ thuốc độc chưa ạ?

Tin. Tôi tin chứ. Làm sao cô có thể có cái gan ấy được.

Vậy tôi xin phép được đi vào bên trong ạ!

Ấy... khoan hãy đi nào. Chưa được. Tôi ngồi đây chán quá, cô ở lại đi nói chuyện cho vui. Khi này là tôi đùa thôi, nhưng quả thực đùa hơi quá, làm cô sợ hãi rồi.

Dạ.. tôi không dám..

Không gì....cứ ngồi yên đây đi.

Lệnh của ông chủ sao Ngần có thể dám kháng được. Lâm muốn cô ta ngồi đó là vì lần trước sau khi uống trà, chưa đầy 1 h đồng hồ cơ thể anh bắt đầu nóng lên, khiến anh rất khó chịu và bắt đầu không kiểm soát được hành động của bản thân. Lần này anh muốn chứng kiến xem biểu hiện của Ngần thế nào. Nếu cũng như vậy thì chứng tỏ cô ta đã bỏ thuốc kích dục.

Ngần sợ hãi ngồi yên, chính cô giờ này cũng tò mò xem phản ứng thuốc như thế nào. Quả nhiên, chưa đầy 1h sau, người cô bắt đầu xuất hiện thứ cảm giác rất lạ lùng. Đầu óc bắt đầu mơ màng, như có gì đó chi phối... không đúng... là hối thúc cô làm điều gì đó. Bởi thứ bản năng đàn bà của cô đang trào dâng, cô rất muốn được thỏa mãn thân thể vào lúc này. Cô cần đàn ông. Hai mắt ngấn đỏ au, cô nhìn Lâm trừng trừng, người đàn ông đối diện cô lúc này... hoàn toàn có thể giúp cô thỏa mãn. Cô cần anh ta biết bao.

Nhưng mà... cô ta lại chợt nhận ra rằng, mình đang bị vạch trần, mình không thể... mình không thể. Khi này còn sợ hãi bao nhiêu thì bây giờ cảm giác ấy biến mất, thay vào đó là sự hưng phấn tột độ. Lý trí không làm chủ được nữa, một gói thuốc chia làm 3 lần, bởi vậy sự kích thích của nó thời điểm này vô cùng mãnh liệt. Cô cảm thấy ở nơi bầu ngực của mình... rất ngứa ngáy, rất cần bàn tay của người đàn ông sờ soạn lên đó.

Ngần không ngồi yên được nữa, hai tay cô đan vào nhau, những ngón tay tìm kiếm gì đó và cào cào vào tay mình. Cô đang khó xử thật sự. Quan sát biểu hiện này giờ, Lâm bây giờ đã có kết quả mình mong muốn. Ngần đích thực đã giở trò vào nước uống, thứ đàn bà này lại muốn dắt mũi anh thêm lần nữa ư??

Thế nào?

Cảm giác không tệ chứ?

Lâm hỏi Ngân.

Tôi... tôi...

Thôi khỏi nói đi. Tôi biết cô là người như thế nào rồi. Đây là lần cuối cùng... tôi hy vọng đừng bao giờ làm thế nữa, nếu không muốn mất mặt.

Lâm đứng dậy toan bỏ đi lên tầng trên. Ngắt ngang đứng dậy theo. Cô như khụy chân xuống, hai tay ôm lấy chân anh:

Em xin anh. Anh Lâm, hãy cùng em đêm nay được không?

Em thật sự không chịu nổi nữa... chiều em đi. Chiều em đi.

Em muốn anh lắm... em cho anh hết...em cho anh hết. Anh hãy đến bên em đi...

Ngân đang nói ra những lời mà chính cô cũng không ngờ tới. Thuốc kích dục đáng sợ thật, nó như con dao hai lưỡi. Cô dùng nó để bắt người ta thì giờ đây chính cô đang gánh chịu hậu quả. Mồm miệng Ngân lắp bắp xì xỏ.

Lâm giãy giụa. Đá chân ra không cho cô ta bấu vào người mình, nhưng Ngân cứ như con đĩa, bám riết anh không thôi. Lâm thấy ghét người đàn bà này, càng lúc càng thấy ghê tởm.

Tránh xa tôi ra. Loại người như cô không xứng để tôi đụng vào, chỉ bẩn người tôi thôi.

Em xin anh. Bên em 1 lần thôi. Em không thể chịu được nữa.. xin anh đấy.

Ngân không chịu được nữa, cô không cần thiết sĩ diện vào lúc này, Ngân cởi phăng chiếc áo trên người ra, cả cơ thể phía trên trần trụi trước mắt Lâm. Anh giật mình vì không ngờ cô ta lại chủ động đến thế, Lâm lúng túng:

Cô mặc ngay áo vào đi. Đừng mơ tưởng nữa...

Anh... anh hãy chiếm lấy em đi.

Nói đoạn cô ta kéo tay Lâm và ấn lên 1 bầu ngực của mình. Lâm vội rút tay lại và tát bốp vào mặt Ngân. Anh buông lời khó chịu:

Cô thôi đi. Đừng để tôi phải mất kiên nhẫn.

Nói xong anh dứt khoát bỏ lên tầng trên bỏ mặc người đàn bà tâm địa xấu xa đang lẩn lộn trên thảm trải nhà, cả tấm lưng trần dựa vào chiếc ghế salon, miệng không ngừng van xin Lâm hãy chung đụng cơ thể với mình. Biết không cứu vãn được, Ngân bỏ vào trong phòng, đóng cửa và cởi hết đồ trên người ra, tự dùng tay và kích thích cơ thể của mình. Nhưng chẳng thấm vào đâu cả, đó không phải là tay đàn ông nên ham muốn vẫn cứ mãnh liệt lắm.

Cô lần qua lần lại trên giường đến mức không chịu được nữa, người cứ nóng phùng phùng lên. Ngân bỏ vào nhà tắm và xối nước lên mặt lên người. Lạ thay nước lạnh dội lên người thì cảm giác nóng ấy cũng bớt đi. Thấy hiệu quả, Ngân đứng mãi dưới vòi sen cho đến khi cảm giác khi nãy dần biến mất. Lúc này cũng đã gần sáng, Ngân mệt mỏi lết tẩm thân về phòng ngủ. Đúng là... chơi với dao có ngày BỊ THUÔNG!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Hôm sau Lâm có việc phải ra khỏi nhà từ sớm, không ăn sáng ở nhà, bởi vậy may cho Ngân là cô không phải đối diện với anh ta. Chuyện tối qua quá thực đã quá bề mặt rồi, hy vọng của Ngân tiêu tan. Từ nay cô cũng không bao giờ có được cơ hội gần gũi với ông chủ thêm một lần nào nữa. Chuyện đó mới chỉ có Ngân và Lâm biết, đêm qua sau khi hết hơi thuốc, Ngân suy nghĩ mãi về tương lai của mình. Quả thực cô thấy xấu hổ lắm, kể cả có ăn vụng với An cô cũng không thấy bề mặt như này. Bị người đàn ông đó vạch trần... không còn gì nhục nhã hơn cả.

Ngân vẫn làm việc như mọi ngày, nhưng cả buổi sáng cô ta như người mất hồn, vì trong đầu mãi nghĩ đến kế hoạch chạy trốn. Trước giờ đem cơm xuống trang trại, Ngân vào phòng và lấy số tiền được giấu kín từ lâu nay ra. Đếm cũng được một khoản kha khá, cô nghĩ lần này bỏ đi cô sẽ vào trong Nam chứ không sống ở ngoài Bắc này nữa. Quần áo thì Ngân ko mang theo bộ nào cả, nếu như cô xách theo tay nải chắc chắn mọi người sẽ đoán ra được. Có tiền rồi ra ngoài mua sau... lo gì? Nghĩ vậy Ngân mặc một bộ quần áo dài kín đáo, đầu đội mũ che nắng, nhét thêm cái khăn trang vào trong túi.

Lúc chuẩn bị mang cơm đi, có người hỏi:

NGân hôm nay làm sao mà ăn mặc kín đáo thế?

Trời có lạnh lắm đâu?

Ngân thoáng bối rối, song cô tỉnh ý đáp lại ngay:

Hôm nay em thấy người không được khỏe chị ạ, hình như bị cảm ấy...

Cứ thấy lạnh lạnh. Em mặc thế này đi ra ngoài trời cho đỡ lạnh.

Thế hả. Một... hay là nghỉ đi, để đây chị đem com xuống cho.

Đi lại nhiều có khi chóng mặt đấy.

Chị kia nhiệt tình đề nghị.

Dạ. Không sao đâu chị ạ, em vẫn bình thường mà. Em đi quen rồi, ở nhà mãi lại chán ấy. Thôi em đi đây.

Ngân sợ mọi chuyện bại lộ nên nói nhanh chóng mấy câu rồi vội bước đi. Lần này bước ra khỏi căn nhà... cũng là lần cuối cùng cô có mặt ở đây, tâm trạng đề nặng, chân bước đi như đeo đá. Nói là chán, nhưng Ngân ở đây cũng khá lâu rồi, ở lâu như vậy ít nhiều cũng có những tình cảm gắn bó nhất định. Bây giờ quyết định ra đi mãi mãi, khiến cô nhớ lại những ngày tháng mới đặt chân đến đây, biết bao nhiêu cay đắng, tủi hờn...

Khi xuống đến trang trại, chị mất hí nhìn thấy cô đã ngạc nhiên hỏi luôn:

Con này hôm nay làm sao mà ăn mặc như dân buôn thế hả?

Suyt! Chị nói khê chứ!

Ngân ra hiệu cho chị mất hí yên lặng, sau khi phân phát com cho mọi người, cô kéo tay chị mất hí ra ghế đá mọi khi hai chị em vẫn ngồi đó ăn com và tâm sự. Biết Ngân đang tâm trạng, chị mất hí quan sát một lúc rồi hỏi:

Sao thế? Có chuyện gì mà kể cho chị nghe xem nào??

Đến lúc em phải đi rồi chị ạ.

Ngân cup mi mắt nhìn xuống khay com, lặng lẽ đáp.

Cái gì? Sao đang yên đang ổn mà lại đi? Mà đi đâu? Sao mà phải tiết kiệm thêm tiền cơ mà?

Giờ có bao nhiêu mà đã đòi đi?

Chị mất hí hỏi dồn dập.

Cũng được một khoản chị ạ. Không sao đâu chị, em đang tuổi lao động, sau đi tìm việc khác thì sẽ làm ra tiền thôi, lo gì...

Ừ. Nhưng mà mà đi vậy có ai biết không?

Chưa ai biết cả. Em định xuống nhờ chị chở em ra bắt xe là em đi luôn không quay lại nữa. Tiền bạc em đã đem theo người đây rồi...

Xảy ra chuyện gì rồi đúng không?

Mày nói tao nghe xem nào.

Không có. Em thì có chuyện gì được hả chị?

Đừng chối. Nhìn mặt mày là tao đoán được ngay, không thoát được đâu. Chỗ chị em lâu ngày, mày yên tâm đi, cứ nói ra cho nhẹ lòng. Chị không bao giờ bán đứng mày...

Chị nhớ nhé, nhớ là không được nói cho ai biết đâu... lỡ mà đến tai ông chủ. Ông ta tóm em lại có mà ở đây đến một kiếp. Chồng em nợ anh ta nhiều tiền lắm, em không trả nổi đâu.

Thì mày cứ nói đi.

Chuyện lần trước em nhờ chị mua thuốc kích d*o ấy, em trót đại cho ông chủ uống...

Cái gì?? Tao tưởng mày cho thằng bò thằng bịch nào đó chứ... mày cũng lớn gan nhỉ? Dám cho ông chủ uống cơ à??? Thế mọi chuyện thế nào? Ông ta biết cả rồi à?

Ngân gật đầu.

Lần đầu tiên thì ông ấy không biết, đêm ấy còn lao vào em đến phát điên suốt cả đêm..

Nhưng... nhưng sau đó ông ấy nghỉ ngơi em

Em ngu dại chả đề phòng, đêm qua định bầy tiếp lần nữa thì bị ông ta phát hiện,... nói chung nhục lắm chị ạ.

Ngần nói qua loa, bởi cô không muốn nhắc lại chuyện tồi qua quá kỳ lưỡng, nó quá bề mặt và xấu hổ. Giây phút cô để ngực trần quỳ dưới nền nhà van xin Lâm mới nhục nhã làm sao...

Đúng là khổ. Tao tưởng mày mua cho thằng bồ nó sướng... nghĩ cũng tội mày, xa chồng xa con thiếu thốn tình cảm nên làm liều cũng đành.

Thôi thì mọi sự đã vậy, nếu mày quyết đi thì chị giúp mày, chị em phụ nữ đúng là khổ trăm đường chứ... không phải khổ ít...

Mà còn ai biết chuyện này nữa không?

Dạ không chị. Sáng nay ông chủ đi khỏi nhà từ sớm, nên chuyện chưa có ai biết cả.

Ừ. Có định quay về quê nữa không?

Đi lâu vậy, về xem chồng con thế nào, bố mẹ mày nữa chứ?

Em không về đó nữa đâu. Em thế đấy.

Lỡ như ông chủ biết em trốn quay về đó tìm hoặc sai người về bắt thì em chẳng còn đường mà đi nữa.

Em quyết đi là đi. Làm lại cuộc đời mới chị ạ.

Vậy mày ăn cơm đi, ăn no vào mới có sức mà đi, lát nữa mọi người nghỉ trưa tao dắt xe ra rồi đưa ra quốc lộ.

Em cảm ơn chị.

Ôn huệ cái gì? Ăn nhiều vào.

Ngần ngồi cảm đũa mà không gấp nổi thứ gì đưa lên miệng, cổ họng đắng ngắt.. không ngờ ngày cô đi khỏi đây nó lại tồi tệ đến thế? Nhưng sợ hành trình dài phía trước còn gian nan, chưa biết thế nào Ngần cố gắng nuốt mấy miếng vào bụng lấy sức để đi. Cô ta tự an ủi mình, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, phải mạnh mẽ mà sống tiếp. Như này so với trước đây sống cùng người chồng cờ bạc có là gì đâu? Không có tiền suốt ngày chửi bới đánh đập, cuộc sống nào khác gì địa ngục là mấy?

Hơn 1h chiều, chị mất hí đưa Ngần ra quốc lộ đón xe vào miền trong. Trước lúc lên xe, chị mất hí dúm vào tay Ngần mấy trăm nghìn, chị nói:

Cái số mày nó cũng khổ. Thôi thì chẳng ở đây được nữa thì tìm nơi nào sống cho tốt vào em nhé.

Chị cũng không có nhiều, có mấy đồng đây, cầm lấy mà thuê nhà trọ ở tạm mấy hôm rồi kiếm việc mà làm nhé.

Số điện thoại chị vẫn vậy, có gì liên lạc lại cho chị. Khổ quá thì bảo tao một tiếng!

Ngần không muốn nhận số tiền đó nên từ chối:

Em có đủ tiền chị ạ, ít nhất sống được mấy tháng ko có việc làm, chị giữ lấy đi, chị giúp em như này là em quý rồi, chị cất tiền đi.

Tự nhiên ai cho mày tiền?

Để mày tương ra ngoài để kiếm sống lắm đấy à?

Cẩn thận có đồng nào thì cất kỹ, trộm cắp giờ khiếp lắm. Chị chỉ giúp mày được tới đây, ngày sau bươn chải ngoài xã hội sẽ vất vả lắm. Dành dụm lúc ốm đau... cầm lấy đi, nghe lời không tao về tao mách ông chủ!

Nghe lời dọa nạt, Ngần sợ hãi cầm lấy tiền rồi cảm ơn chị mất hí. Giây phút ấy cả hai nhìn nhau xúc động, nước mắt Ngần cứ thế rơi xuống, cảnh tượng chia xa có lẽ không bao giờ là vui vẻ được cả.

Từ lúc Ngần mang cơm xuống trang trại đến khi trời tối không thấy quay lại, mọi người ai nấy đều lo lắng, không biết cô có xảy ra chuyện gì không. Vì trước lúc đi Ngần có nói người không được khỏe.. hay là.. hay là... nó bị làm sao rồi. Nghĩ vậy mọi người đề nghị ông bảo vệ đi xuống trang trại tìm, họ nói Ngần đem cơm xong về luôn rồi. Không có ở đây.

Vậy là Ngần đã mất tích. Bác bảo vệ gọi điện cho ông chủ thông báo tình hình, nghe tin thì Lâm lại thản nhiên như anh đã biết trước sự việc, Lâm nói:

Chắc cô ta bỏ đi rồi, mọi người không cần lo lắng quá, việc của ai người ấy làm đi!

Sao ông chủ biết cô ta bỏ đi.

Đoán thế. Không có mặt ở nhà thì trăm phần trăm bỏ trốn rồi.

Dạ.

Tất máy, Lâm nghĩ ngợi linh tinh, anh hiểu được sự ra đi này của Ngân là có lý do. Chắc chắn là chuyện bỏ thuốc anh bị bại lộ dẫn tới xấu hổ, cộng thêm về diện đại tổi qua càng khiến cho cô ta nhục nhã mà bỏ đi. Thôi thì... đánh kẻ chạy đi, không ai đánh kẻ chạy lại, chuyện này anh giữ riêng mình anh biết, nếu như cô ấy ý thức được việc mình làm là xấu xa thì cứ để cô ta đi. Anh không truy cứu lại nữa, dù sao Ngân cũng đã vì chồng mà ở đây mấy năm rồi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lại nói về Nhung. Sau cú ngã cầu thang, cộng thêm việc mất đi đứa con nên thần trí của chị rất phức tạp. Bề ngoài chị cứ lặng yên như không có chuyện gì xảy ra, song nội tâm lại phản ứng rất gay gắt. Chị mâu thuẫn chính bản thân mình bằng những ước muốn viên vông. Có lẽ không bao giờ thực hiện được, Lâm ưu ái chị hơn những người phụ nữ khác đó đã là một đặc ân rồi... chị còn mong mỗi điều gì hơn?

Nhung sau chuyện Lâm quan hệ với Ngân, dù không biết sự tình bên trong nhưng ít nhiều cũng khiến chị khó chịu. Càng khó chịu chị càng muốn né tránh anh, tâm trạng khó tả vô cùng. Chuyện Ngân bỏ đi bây giờ ai cũng biết cả, tuy nhiên Lâm lại không truy cứu nên tâm lý mọi người rất hoang mang. Bởi trước đó Lâm đã quan hệ với cô ta, điều này ai cũng biết... những tương đầu đó sẽ khiến Ngân có cuộc sống tốt đẹp hơn. Ai ngờ... mới đó thôi cô đã bỏ trốn.

Chính vì Lâm không truy cứu chuyện này nên đã khiến cho mọi người suy luận sự việc theo nhiều chiều hướng khác nhau. Có người thì nói:

Ngân được ông chủ làm tình nên vui vênh quá mức... khiến ông chủ ghét mà đuổi đi trong im lặng.

Người thì nói:

Có thể không phải Ngân bỏ trốn, mà do cô chiều chuộng nên được ông chủ tha cho về nhà...

...

Rất nhiều rất nhiều suy đoán, song Lâm không nói năng gì nên mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức phỏng đoán. Nhận thấy trường hợp của Ngân, dù được ông chủ ân uể là thế... song, ái tình bạc bẽo cũng chẳng đi đến đâu. Một người đàn ông dễ dàng lên giường với nhiều người phụ nữ như vậy... thì... thì... nếu như anh ta có yêu mình. Tình cảm ấy cũng không được bao lâu, nghĩ thế Nhung cũng muốn được bỏ trốn giống Ngân. Cô muốn giải thoát mình khỏi nơi này, những ngày trôi qua ở đây thật vô vị và nhàm chán. Dù sung sướng, đầy đủ mọi thứ nhưng chị không được sống là chính mình.

Đã có lúc Nhung nghĩ, hay là cứ liều một phen, cũng bỏ trốn khỏi nơi này đi, biết đâu tương lai cũng sẽ khác. Cứ mòn mỏi chờ đợi một người đàn ông mà ngay cả công việc, mọi thứ anh ta quản lý chị đều không biết gì thì có đáng không? Yêu mà khổ như vậy thì yêu làm gì..

Nhung ra viện cũng đã lâu, về cơ bản sức khỏe cũng hồi phục không ít, chỉ là chị tự tạo vỏ bọc yếu đuối cho mình, viện lý do bệnh tật để né tránh gần gũi với Lâm thôi. Bởi khi nghĩ đến cảnh Lâm ân ái cũng với Ngân trái tim chị lại đau thắt không chịu nổi. Ngân bỏ trốn được một thời gian, Nhung bắt đầu tỏ vẻ thoải mái hơn khi nói chuyện với Lâm. Anh vui mừng lắm, cuối cùng cô ấy cũng thoát ra khỏi nỗi ám ảnh kia.

Và thế là hằng đêm, đêm nào anh cũng trở về nhà đúng giờ và đòi ngủ chung phòng với Nhung. Dĩ nhiên chị không phản đối, giống như Ngân, lần này Nhung mở lòng chào đón Lâm là có mục đích. Cô muốn chiều chuộng anh hết sức có thể, Để anh tin tưởng cô... từ đó thì kế hoạch rời khỏi đây mới thành hiện thực được.

Chẳng hiểu Nhung học đâu ra mấy chiêu trò khi ở trên giường nữa, mỗi lần quần lấy nhau Lâm luôn phê tới mê mẩn, anh nghiện chị đến mức không muốn vắng nhà một ngày nào. Chị cũng dành cho anh những lời lẽ ngọt ngào nhất, nói là giả bộ lừa anh nhưng thực ra đó lại là tình cảm thật lòng của chị. Chị đã yêu anh mất rồi, tại sao lúc ghét bỏ nhau thì cứ phải nhìn mặt nhau... đến lúc có tình cảm rồi lại phải tính chuyện đường ai nấy bước. Cuộc sống này sao nghiệt ngã quá.

Hôm ấy là ngày khám định kỳ của chị sau chấn thương nhẹ ở đầu và sảy thai, bác sỹ hẹn tái khám 1 tháng 1 lần. Hôm ấy Lâm đưa Nhung đi, trên đường đến bệnh viện, NHUNG đã nghĩ, hôm nay là thời điểm thích hợp để cô trốn chạy, song làm thế nào thì khi ấy sẽ tùy cơ ứng biến. Đúng lúc vừa đến nơi thì Lâm có điện thoại, nghe phong thanh câu được câu không, Nhung đoán được anh có việc gấp cần giải quyết ngay. Quả không sai, cúp máy, Lâm nói:

Bây giờ thế này, anh có công chuyện phải giải quyết ngay lập tức.

Em cứ vào khám xong chờ anh ở đây, lát xong việc anh quay lại đón được không?

Lâm nhìn chị bằng ánh mắt cầu khẩn.

Nhung nhẹ nhàng nói:

Không sao đâu, anh cứ đi đi. Em ở đây tự làm thủ tục được mà, anh ở lại cũng bằng ngồi chờ mà thôi..

Đi đi kéo dờ dang công việc!

Nhung hôm trước anh đã hẹn đưa em đi khám rồi, giờ bỏ mặc em ở đây anh không yên tâm.

Em có phải con nít đâu mà anh lo nhiều vậy?

À... Anh có thể cho em mượn chút tiền được không?

Em cần tiền làm gì?

Lâm hỏi lại.

Nhung nhân cơ hội muốn lấy tiền của Lâm để bắt xe đi khỏi đây, nhưng phải nói sao cho anh ấy tin chứ nhỉ. Nghĩ mãi Nhung nói:

Lát khám xong chờ kết quả, em muốn ra phố mua mấy thứ linh tinh, ở nhà nhiều quá, lâu lắm em chưa tự mua sắm cái gì...

Ánh mắt Nhung rung rung, cô giả bộ đáng thương cho Lâm tin tưởng. Quả vậy, anh tin thật. Đúng là lâu rồi cô chỉ ở nhà, có đi đâu bao giờ, có khi nào anh đưa cô ra ngoài đâu? Suốt ngày ở nhà với mấy bức tường chẳng phải rất chán sao. Nghĩ đến đây anh thấy mình thật tệ, hằng ngày anh đi khỏi nhà như com bữa, ấy vậy mà chính anh lại không hiểu được cảm nhận của người khác...

Lâm mở ví ra đưa cho Nhung 2 triệu, nói:

Em cầm lấy đi. Muốn ăn gì. Mua gì cứ tùy ý chọn, thiếu bao nhiêu tí anh về đưa thêm.

À không, em cầm thêm đi, tiêu cho đã luôn. Mấy khi mới có dịp...

Thôi, không cần nhiều thế đâu anh. Em chỉ mua những thứ bình dân thôi mà...

Thực ra thấy Lâm bỏ thêm tiền như vậy Nhung đã mừng thầm rồi, nhiều tiền thì bỏ trốn dễ dàng hơn nhưng cô vẫn tỏ ra là không cần thiết. Lâm thấy thế bèn nói thêm:

Chỗ này không đáng bao nhiêu cả. Lỡ như xem thấy thích quá lại không đủ tiền mua thì sao. Em cứ cầm lấy, thừa còn hơn thiếu...

Vậy em cầm. Thừa thì về em trả lại cho anh.

Nhung lại diễn kịch.

Rồi. Em không phải khách sáo thế. Anh đi nhé, nhớ là ở yên đấy đợi anh, đừng đi đâu xa quá anh không tìm được.

Dạ.

Nói xong Lâm nhìn chị âu yếm, Nhung xuống xe vẫy tay chào rồi giả vờ bước vào cổng bệnh viện. Đứng ở trong một lúc lâu, Nhung quay ra thấy bóng xe Lâm đã không còn ở đây nữa, chị chạy ra ngoài gọi một chiếc xe ôm. Chị vốn là người nhà quê nên nghĩ đến đi taxi là tiếc tiền lắm, tiết kiệm được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Hơn nữa đường xa xa hay gần chị cũng không ước lượng được, bởi quanh năm suốt tháng gần bó ruộng đồng, chị có đi đến đâu đâu mà biết được.

Bác xe ôm hỏi:

Bây giờ đi đâu hả cháu??

Bác cho cháu đến bến xe, bao nhiêu tiền hả bác?

50 nghìn.

Đắt thế à bác?

Ô. Lần đầu đi xe ôm đâu mà kêu đắt?

50k là giá hữu nghị đấy cháu ạ.

Dạ. Vậy bác chờ cháu đi với.

Về quê hay đi làm đấy cháu?

Dạ cháu về quê.

Làm ở đây à? Đừng nghe giọng không giống người ở đây.

Vâng. Bác tính ý thật đấy, cháu đến đây làm bác ạ, nay nhà có việc nên cháu về qua nhà chút.

Thế à. Vậy mà còn kêu 50k ra bến xe là đắt.

Dạ. Tại mọi khi bạn cháu đưa xe máy đến bến xe nên cháu cũng không biết giá cả thế nào...

...

Đi một quãng khá dài, qua nhiều con phố khác nhau rồi cũng đến bến xe. Nhưng đi vào trong tìm kiếm một lượt rồi đến bên chiếc xe chạy về tỉnh mình, lúc này anh phụ xe đang xếp khách, Nhung liền hỏi:

Anh ơi cho em hỏi xe mình có chạy về huyện không, hay chỉ về đến thành phố không ạ?

Xe chạy qua thành phố thôi em ạ. Mà bây giờ xe bus nhiều, em cứ lên xe đi, về đến thành phố em chờ xe bus là về đến huyện được. Thiếu gì xe.

Có nhanh không anh?

Khoảng 3h đồng hồ là về đến thành phố. Còn nhà em ở khu nào thì cái này anh không tính được.

Vậy cho em về thành phố trước.

Ok. Em lên xe đi, tìm xem ghế nào trống thì ngồi vào nhé, túi bóng có sẵn ở lưng ghế, buồn nôn thì nôn vào đó.

Cảm ơn anh.

Nhung lên xe ngồi và yên tâm chờ đợi xe lăn bánh. Sờ vào túi quần, tiền vẫn còn đó Nhưng định ninh nghĩ đến Lâm, nếu như anh ấy phát hiện cô nói dối thì không biết sẽ thế nào nhỉ? Chắc cũng chỉ tức giận rồi thôi, vì cô cũng đâu là gì của anh? Bạn tình? Không hẳn.. chỉ là cũng nhau thỏa mãn mà thôi. Anh ấy sẽ quên sớm thôi.

Nhung không toan tính được như Ngân, Ngân quyết tâm không quay về nhà, Ngân bỏ đi thật xa. Nhưng Nhung không làm như vậy được, cô không thể quên được quê hương của mình, nơi chôn nhau cắt rốn, bao nhiêu tình cảm gắn bó. Chị chỉ có chút e ngại là khi quay về sẽ phải sống với anh Hậu, người đàn ông nhu nhược, phá phách của đời chị mà thôi.

Chị biết chị quay về lần này sẽ sống những ngày tháng lắm lủi như trước đây, cuộc sống tối tăm không lối thoát. Nhưng bù lại chị còn bố mẹ, còn bạn bè và bà con lối xóm, hàng ngày cùng lao động với họ. Khó 1 tí nhưng được tự do, còn hơn là sống trong căn nhà đầy đủ vật chất nhưng không được sống là chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chiếc xe lăn bánh lúc gần 8h sáng, lúc Lâm đi khỏi cổng bệnh viện là Nhung cũng bỏ trốn đi luôn chứ không khám xét gì cả nên thời gian vẫn còn sớm. Ngồi trong xe nghe hành khách trò chuyện rôm rả, mãi ngắm đường và mọi thứ lạ lẫm xung quanh, Nhung chợt nhớ lại thời gian trước đây. Khi mà chị bị Lâm bắt đi, lúc ấy còn bịt mắt chị bằng băng keo, ra khỏi nhà lúc trời sẩm tối, bởi vậy lần này đi khỏi, mọi thứ chị nhìn thấy đều mới mẻ và lạ lẫm.

Ấy vậy mà thoáng chốc cũng hơn nửa năm trôi qua rồi, thời gian trôi nhanh quá. Xe bon bon chạy, mãi suy nghĩ mà đến thành phố lúc nào chẳng hay, Nhung quen ở quê rồi nên khi họ thả xuống đường, chị nhìn trái nhìn phải, ngó nghiêng xung quanh xem đi hướng nào cho phải. Không biết bây giờ là mấy giờ, Nhung thấy bụng mình đói meo, chẳng biết xe cộ tiếp theo sẽ đi chạng nào, Thấy phía trước có quán cơm bình dân. Chị bước vào gọi 1 suất 15k và ăn ngon lành.

Lúc ăn thấy có mấy người bàn tán về chuyến xe bus sắp chạy qua, mà địa điểm đến đúng là nơi về huyện nhà chị. Nhung mừng rỡ rồi chào hỏi mấy người kia làm quen:

Bác ơi, lát nữa có xe bus chạy về huyện X à bác?

Người đàn ông vừa ăn vừa nói:

Đứng rồi cháu ơi. Khoảng 12h xe chạy qua đây, lát nữa ăn uống xong vừa kịp xe chạy.

Cháu cũng về huyện X à?

Vâng. Nhà cháu ở thôn Y.

Ừ thế thì cứ bình tĩnh, xe về đến huyện thôi, lúc ấy cháu phải bắt xe ôm mà về.

Vâng. Cảm ơn bác ạ.

May quá. Nhưng không biết bắt xe ra làm sao, gặp đúng người cùng quê, nếu xe chạy qua đây đúng 12h thì chỉ 1h là về đến huyện, đi thêm 1 quãng là về đến nhà chị rồi. Mọi người ăn cơm xong lần lại quán uống ly nước với của quán chuẩn bị rồi chờ xe đi qua. Nhưng móc tiền ra trả tiền cơm, thấy 1 cục tiền dày cộm được bọc chắc chắn, chị chủ quán liền hỏi:

Mới đi làm xa về à, đâu mà nhiều tiền thế em?

Dạ chị. Em mới đi làm về.

Ừ nhưng đi tàu xe phải cẩn thận không chừng nó nghiện hút là móc trộm hết đấy.

Dạ.

Nghe chị chủ quán nói vậy, Nhưng bỏ ra 1 tờ tiền mệnh giá vừa phải, còn cục tiền dày cộm kia lúc sáng Lâm đưa, chị cuộn kỹ lại, gói trong chiếc khăn voan mỏng và giấu kỹ trong người, như sợ ai đó nhân cơ hội mà lấy mất vậy. Đúng thế, số tiền này đối với chị vô cùng quý giá lúc này, chị phải bảo quản cẩn thận. Lát sau xe chạy qua, vào giờ trưa nên cũng ít khách, xe chạy nhanh không dừng nghỉ nên chưa đầy 1h đồng hồ đã về đến huyện X.

Cái nắng buổi trưa mùa thu oi ả và gắt không kém mùa hè, xuống xe có mấy bác xe ôm nhanh nhẩu:

Về đâu cháu ơi. Đi xe không chú chờ cho!

Về thôn Y bao nhiêu tiền vậy chú?

30 nghìn.

Khiếp. Đắt vậy à, cháu đi xe bus cả tiếng đồng hồ mới có 25 nghìn đấy. Sao chú lấy đắt thế?

Nhưng vốn là người ở quê nên tính tiết kiệm và kỳ kèo là không tránh khỏi.

30k mà đắt à?

Thế về thôn Y đúng không?

Thấy Nhung chê đắt, Ông lái xe ôm có ý muốn giảm giá.

Vâng. Thôn Y. Chú giảm giá thì cháu đi. Không thì thôi.

Ông lái xe ôm trạc tuổi trung niên, ông lái xe ôm ở huyện X này cũng khá lâu ngày rồi nên đường xá và thôn nào như thế nào ông đều biết cả. Nhìn thấy Nhung giống kiểu mới đi làm xa ở đâu về, da dẻ hồng hào không giống mấy cô ở quê nên ông ta định giờ thối chim chuột. Nghĩ đến cảm giác được đụng chạm vào thân thể cô gái kia, ông lái xe ôm không kìm được liền xuống giá.

Ừ thôi. Chú lấy 20 nghìn thôi. Rẻ hơn cả vé xe bus của mày đấy. Có đi không thì quyết nhanh nhanh lên, không tao đổi ý đây này.

Từ 30 nghìn, giảm xuống còn 20 nghìn. Thấy êm tai, Nhung gật đầu luôn. Cô chẳng có đồ đặc gì theo người, vì cô bỏ trốn nên không có quần áo gì đem theo. Đội cái mũ bảo hiểm ông xe ôm đưa cho, Nhung trèo lên yên xe máy và yên tâm để ông ta chở về làng.

Ông chủ lái xe ôm là người rất Sờ Khanh. Ông ta đi nhiều nên biết được có rất nhiều con đường có thể dẫn về thôn Y, nhưng do ông ta nổi máu dê trong người lên, bởi vậy ông ta đã chọn con đường nào xa nhất, khó đi nhất và nhiều cánh đồng màu nhất để đi. Nhưng thì vô tư chả nghĩ gì cả, vì cô vốn ít đi lại, quanh quẩn ở nhà suốt nên đâu biết đường nào với đường nào đâu? Nghĩ rằng quê mình nghèo nên đường xá còn thô sơ thế thôi... chứ ai ngờ...

Ai ngờ con đường mà tay xe ôm kia đi chính là con đường đi của cánh đồng, người ta hay đi làm đồng màu và trồng lúa các thứ... nếu đi đường chính thì cũng xi măng cả bề tông hẳn hoi. Chứ đâu như thế này.... Giữa trưa vắng vẻ, không có một ai đi làm đồng, mà đường thì xấu nên cũng chẳng có ai chọn con đường này mà đi cả. Thấy thế ông chủ xe ôm mừng lắm, thế này.... mà có đề con bé ra mà hiếp thì sướng phải biết. Nó có kêu gào thì cũng chẳng có ai nghe thấy đâu mà sợ.

Nhung im lặng ngồi đằng sau chờ mong về đến thôn nhà mình, yên xe của tay xe ôm thì dốc hết về phía trước. Đường đất lồi lõm nên sóc lộn cả suất com 15 nghìn lên, mỗi lúc gặp gheñh cả người Nhung lại ngã dòn hết về phía trước, hai bầu ngực tròn tựa cả vào tấm lưng ông chủ xe ôm.

Trời nắng nóng nên quần áo cô mặc chất liệu cũng mỏng chứ không dày dặn gì cả, khi xe sóc lên sóc xuống, tay xe ôm cảm nhận được hai quả núi đôi của cô gái chạm vào lưng mình mềm mềm. Cảm giác lạ khiến ông chú thích thú, tò rym cứng lên ở trong chiếc quần vải thô cũ kỹ, thích quá ông ta đưa tay trái xuống và sờ soạn cái đó của mình.

Tay xe ôm đi mãi ngắm nghía xem có cánh đồng nào trông toàn ngô không, vì chỗ ấy nhiều cây sẽ kín đáo, hành xử cũng dễ mà không lộ liễu. Nhìn về mặt hồng hào và lảng mẫn của Nhung khi nãy khiến ông chú thêm chuộng. Đường thì xấu, đi mãi chưa thấy hết, Nhung sốt ruột hỏi:

Chú ơi. Chú có đi nhầm đường không vậy chú?

Sao đi mãi mà vẫn thấy toàn cánh đồng vậy chú?

Sư mày!

Lão xe ôm gắt nhẹ.

Tao đi mòn cả lốp xe ở cái huyện này rồi, còn chỗ nào tao chưa đi nữa mà mày bảo tao không biết đường.

Cái thôn của mày nó nghèo quá, đường xá như khi thế này tao đã lấy rế còn kêu.

Ngồi yên đi không tao thả xuống bây giờ.

Nhung thấy ông ta nói vậy thấy có lý nên yên lặng không nói gì nữa. Đi mãi cũng đến đoạn có cánh đồng ngô, lão xe ôm như mở cờ trong bụng, vì nãy giờ toàn đi qua nơi trồng lạc cả trồng rau. Trước lối vào đồng ngô còn có hai cây gạo rõ to, chắc phải lâu năm lắm rồi. Thời cơ đến, lão xe ôm dừng xe tại chỗ hai cây gạo rồi bảo:

Mày ngồi yên đây, chờ chú tí.

Nãy ngồi quán nước làm mấy cốc trà đá, trời nắng mà, uống nhiều nước quá nên buồn đi vệ sinh quá.

Trông xe cho chú, lát chú ra ngay.

Dạ.

Nhung ngoan ngoãn đứng ở dưới gốc cây gạo chỗ bóng mát và chờ. Tưởng ông ta đi xa lắm, ai ngờ đứng ngay chỗ cách đó không xa mà kéo khóa quần ra để giải quyết. Nhung đỏ mặt quay đi, không nghĩ ông này lại mất lịch sự đến thế. Tay xe ôm vừa tè vừa nói to:

Chà chà... Ngô năm nay được mùa quá cháu này... bắp nào bắp này to và dài ghê!

Nhung tưởng ông ta đã giải quyết xong rồi bèn quay lại xem ngô cả thế nào. Trời ơi, cô đã mắc bẫy tên dê già, lúc này lão ta đã tụt hẳn quần xuống hai đầu gối, thứ của nợ đang lung lẳng tòng ngồng nhìn đen đen đến phát sợ. Nhung sợ quá vội quay mặt đi, không nghĩ tay xe ôm lại biến thái vậy.

Thấy Nhung đã nhìn trúng, ông ta thích thú, đưa tay lên cầm cái đó rồi cố tình động chạm vào nó, vuốt vuốt cho nó cứng hơn trước, miệng thì lắp bắp:

Ngô gì mà dài thế không biết. Đây này, mày xem, toàn ngô ngọt hay sao đây? Vớ vẩn phía bên kia trông toàn ngô nếp, thấy cây nó lùn lùn thấp thấp.

Nhà mày có trồng cây gì không?

Vừa nói ông ta vừa tiến đến bên cạnh Nhung, tay vẫn cầm cái của nợ đó lêu lêu. Nhung sợ quá toan chạy đi thì ông ta bắt được, túm lấy hai tay Nhung. Lão ta ghì chặt rồi cúi đầu xuống nơi hai bầu ngực căng của Nhung và dụi dụi xuống đó. Nhung sợ hãi quá hét lên:

Cút ra. Buông tôi ra. Đồ dê già khốn nạn. Cút ra. Cút ra không tôi hét lên.

Gương mặt tay xe ôm càng lúc càng khoan khoái, ông ta cầm được hai tay cô nên cô không thể làm gì được. Lão ta mặc sức vùi đầu vào bộ ngực qua lớp vải áo và hít lấy hít để. Đúng là thân thể đàn bà trẻ tuổi thơm và dễ chịu quá, quần áo thơm hay da thịt thơm ông ta cũng không biết nữa. Đầu óc ông ta đang say mê hưởng thụ. Nhung giãy giụa, giằng co với tên dê già biến thái.

Cô em... yên nào. Cho anh một tí thôi rồi anh đưa về tận nhà, miễn phí tiền xe cho em. Chịu không?

Hắn nở nụ cười man rợ. Nhìn hắn lúc này Nhung sợ thật sự, cô không muốn cái gương mặt tởm lợm kia cứ ghì sát vào người mình như thế. Nếu như đó là Lâm thì tốt biết bao. Trong lúc sợ hãi cô ước gì Lâm xuất hiện và giải vây cho cô, hoặc có ai đó đi qua đây thì cô sẽ được cứu.

Nhung, giữa chốn đồng không mông quạnh thế này, tìm đâu ra người đi đường... Nhung bực quá chửi bậy:

Đmm lão khốn nạn.

Mày có buông tao ra không, thằng ch* già kia?

Đm nhà mày nữa???

Có tin là tao sẽ hét lên không?

Tay xe ôm khoái chí:

Em cứ hét lên đi.

Nào hét to lên. Chẳng có ai nghe thấy em nói gì đâu? À há... hôm nay anh sẽ chiều em ở đây. Khá thú vị đấy, hoang sơ giữa chốn thiên nhiên thế này... đảm bảo anh sẽ làm cho em thích...

Nào cho anh ôm cái.

Nhung điên quá, giờ chân lên đạp mạnh xuống bàn chân lão 1 cái đau điếng, bị đánh bất ngờ lão ta thả lỏng ra chút và tức giận, vung tay tát cái đốppp 1 cái vào mặt Nhung. Tai chị như ừ đi vì cái tát của đàn ông dùng nhiều sức lực, chị đau đớn nhìn lão ta bằng hai con mắt đỏ ngầu:

Con đ~ này. Mày dám đánh ông à?

Để xem mày còn đánh được nữa không?

Nào đánh đi. Đánh đi.

Tay xe ôm giương gương mặt lên đầy thách thức, nhân lúc Nhung còn đang choáng váng vì cái tát trời giáng, lão ta túm lấy tay cô và kéo vào bụi cây gần đó. Hắn gấp gáp, vội vã đạp đổ mấy cây cỏ cao lớn xung quanh để làm thảm trải. Rồi bất ngờ đẩy Nhung nằm ngửa lên đó, bóng cây cao che khuất khiến cho người đi đường có đi qua cũng chưa chắc phát hiện ra hắn đang giữ trò đồi bại trong này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Nhung giãy giụa, gào thét nhưng vô ích, hai tay bị ông chủ xe ôm ghì chặt xuống đám cỏ, đầu tóc cô rối tung lên, quần áo bắt đầu xộc xệch vì tấm thân của ông ta nằm trên đang giãy vò. Ánh mắt của hắn ta nhìn chăm chăm vào hai bầu ngực đang thờ hỏn hển vì mệt, vì kháng cự của Nhung, vẻ mặt đầy thèm khát, hắn khẽ liếm môi mấy cái, không do dự mà cúi mặt xuống hôn lên cổ, lên má Nhung. Thật ghê tởm, những sợi râu lõm chồm cọ vào cằm vào má Nhung khiến cô gai người.

Nhung nói trong sự tuyệt vọng và hoang mang:

ĐM thằng ch* này nữa. Có buông t*o ngay ra không thì bảo.

Thằng ch*****.

Cô em. Ngoan ngoan nào. Nằm yên thì sẽ chẳng sợ gì cả, thậm chí còn sướng nữa. Chiều anh 1 tí đi, xem này, của anh dài và to lắm, em sẽ thích ngay thôi.

Mà em càng chửi, càng cáu, càng tức giận lại càng làm cho anh n*ng hơn đấy...

Lão xe ôm ngồi hẳn lên đùi Nhung, hai chân cô bị sức nặng của cơ thể đàn ông đè lên khiến cô không thể dùng sức được. Tay thì bị ghì chặt, toàn thân lúc này bị tên xe ôm khống chế. Hắn ta cứ ngòm ngòm hôn cổ hôn gáy cô, trời nóng, giăng co giữa đôi bên khiến mồ hôi cô vã ra như tắm, chiếc áo sơ mi mỏng bây giờ đã ướt đầm đìa. Đó là điều bất lợi cho Nhung. Bởi chiếc áo ướt làm lộ cả áo lót bên trong ra, phần da thịt vì thế cũng lộ liễu hơn trước. Lão xe ôm thích thú:

Đúng là da thịt phụ nữ... cứ mon mồn thế này... cô em. Nhìn em hấp dẫn lắm.

Bình thường em đi khách được bao nhiêu???

Tên khốn nạn này nữa, hắn nghĩ Nhung làm Gái ư?

Đồ xấu xa. Huhu Nhung cứ chửi bới, gào thét song lại chẳng thể làm gì được tên biến thái đang đè trên người cô lúc này. Sợ Nhung có cơ hội chống cự, Tay xe ôm xảo quyết dùng miệng và răng cố gắng cời từng chiếc cúc áo trên người cô đang mặc. Nhung không được vì cúc rất chắc chắn, hắn ta bắt đầu bực bội, cái thứ của nợ kia cứ tổng ngồng mà dí sát vào háng cô, cọ đi cọ lại ở đó không ngừng. Nhung cảm nhận được lão ta đang rất hưng phấn, ánh mắt đỏ ngầu cùng thân dưới cứ nhấp nhô khiến cô biết điều đó.

Nhưng cô không ham muốn thứ đàn ông biến thái này, cô thích nhưng đó phải là người đàn ông mà cô yêu. Bực bội vì không cởi được áo, hắn ta khao khát được đưa tay vào bóp hai bầu ngực kia biết bao. Tên xe ôm khề nhồm người đứng dậy, hai tay vẫn ghì chặt tay Nhung, hắn đứng lên kiểu khom người, lắc lắc hai chân cho chiếc quần vải thô tụt hẳn xuống dưới. Nhanh như cắt, hắn rút hai chân ra khỏi chiếc quần, lúc này toàn bộ thân dưới của lão trần trụi, thứ của nợ cứ tồng ngồng ngay trước mắt cô khiến Nhung nhắm mắt lại, không muốn nhìn.

Cởi được quần của mình, tên xe ôm lại dùng bàn chân của mình và cọ sát vào hai đùi Nhung. Những ngón chân đáng ghét cứ rà soát lên xuống khu vực chiếc mu đang nhô cao của cô. Khi thật, bàn chân hắn ta mới kích thích bên ngoài quần mà Nhung lại cảm thấy cảm giác hưng phấn xuất hiện. Tại sao chứ? Không thể nào... mình không thể làm vậy với tên xấu xa bỉ ổi này... cô giãy mạnh hơn làm hắn ta ức chế dùng bàn chân đặt hẳn trên người cô, dùng lực ấn vào đó khiến cô muốn giãy không được, nằm yên cũng không xong.

Bởi vì bàn chân hắn đặt vào chỗ hiểm, nếu cô giãy nó sẽ làm cô đau, mà cô nằm yên thì những ngón chân kia sẽ cọ sát vào đó khiến cô kích thích. Huhuhh... Nhung thấy mình khổ quá, làm sao đây. Rồi hắn ta loay hoay tìm cách cởi quần cô ra, quần chun,.. chà chà thế này thì ngon rồi. Hắn ta dùng hai ngón chân quặp lấy chiếc chun quần và từ từ kéo xuống. Chiếc quần lót dần hiện ra sau khi chiếc quần dài bị kéo xuống, phần mông và đùi trắng nõn đang dần hiện ra làm hắn mờ mắt. Hắn thêm thường biết bao, mãi chú ý đến việc thỏa mãn ham muốn mà hắn quên ko chú ý cọc tiền cuộn chặt trong túi quần mà Nhung cất kỹ.

Nhung sợ hắn lấy mất tiền nên giãy kinh hơn. Có vẻ như hắn đứng cúi người, hai tay chống mãi xuống đất khiến cho mắt đà hoặc mỏi nên hắn nói lỏng tay hơn. Thừa cơ hội Nhung vùng tay và đẩy lão nằm ngửa ra, Nhung lồm cồm bò dậy, nãy giờ cô giãy co và hét nên mất khá nhiều sức. Lúc lồm cồm bò dậy, Nhung thấy hai tay mình như bị tê bại đi vì giữ chặt quá lâu, hai chân nhất thời đi loạn choạng. Định bỏ chạy ra ngoài đường, song cô chưa kịp chạy nhanh lại bị lão ta tóm lại.

Lần này lão ta tóm lấy cô từ phía sau, hai tay hắn vòng lên phía trước ôm trọn hai bầu ngực của cô. Thích chí hắn ta cười haha đầy mãn nguyện:

Em đừng mơ thoát khỏi tay anh...

Cái của nợ kia từ phía sau cứ dí vào mông cô, cứng ngắc đầy đáng ghét.

Buông tôi ra.. buông tôi ra.

Hắn ta lại hôn lên gáy Nhung, giữa trưa trời nắng nóng, người đàn bà thịt da phơi phới đang bị 1 tên biến thái ôm chặt và lợi dụng. Mồ hôi ướt đầm đìa trên cơ thể của cả hai. Tay Nhung vùng vẫy giữa không gian, hắn ta thỏa sức bóp nắn hai bầu ngực rồi từ từ xé toạc áo cô ra. Thịt da ngồn ngồn, cảm giác chạm tay trực tiếp lên ngực Nhung còn sướng hơn nhiều so với bóp ngoài áo.

Hắn ta điên cuồng túm tóc rồi lôi Nhung vào bụi cỏ ban nãy, đẩy cô ngã xuống cái râm đầu điển, hai bầu ngực phô bày ra rồi. Chỉ còn chiếc quần nữa thôi, hắn ta cúi xuống liếm láp hai núm nhọn nhọn của Nhung, thỉnh thoảng khẽ mút nhẹ và ngậm lấy nó, bú vào thật sâu như đứa trẻ con khát sữa. Vị mặn mặn của mồ hôi càng làm cho lão ta hưng phấn.

Dù quần Nhung chưa cởi được hết song qua lớp quần lót mỏng, thứ của nợ cứ dí vào đó và cọ sát cũng khiến hắn thích thú. Dường như quần cô cũng ẩm ướt rồi, hắn ta ngừng bú mút và nhìn vào mặt Nhung đang đỏ bừng:

Sao nào.. hả..

Quần cô em cũng ướt đầm rồi...

Để yên anh dứt vào xem nhé!

Thế này thì tron lăm, có được không hả... quá được đi chứ gì...

Của em là phải để anh cho vào thì hợp..khà khà...

Nhung tức điên lên vì bị bóc mẽ, không hiểu sao thân dưới của cô lại tiết ra nước nôi đầm đìa vậy nữa. Không biết phải làm sao, Nhung nhỏ 1 bãi nước bọt vào mặt hắn khiến hắn ta tức điên lên, vùng tay và cho cô 1 bạt tai nữa đau điếng:

Con đ~ này. Mày lại dám giờ trò với ông à??

Để ông mày xem... rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt.

Nói đoạn hắn ta ghé sát mặt xuống mặt cô, hắn liếm lên môi lên cổ cô, rồi bất ngờ ôm cô thật chặt, hắn nằm hẳn xuống, dù chưa đưa vào bên trong nhưng hắn cứ nháp nhò lên xuống như là đang làm thật vậy. Lúc này, Nhung bèn nghĩ cách thoát thân, cô giả vờ phối hợp, tay và người thả lỏng ra. Không bài xích nữa, bắt đầu khẽ rên rỉ.

Thấy Nhung như vậy hắn ta hoàn toàn không đề phòng, thậm chí còn mừng rỡ nữa. Tưởng đâu sẽ được cô em phối hợp để thỏa mãn, hắn cũng bớt dùng sức đi, hai tay không ghì Nhung nữa, đưa hai tay lên bóp nắn ngực cô. Nhung mắt nhắm nghiền. Miệng khẽ suyt xoa tỏ vẻ thích thú, thân dưới cũng phối hợp rướn lên cao mỗi khi hắn ta cọ sát.

Rồi bất ngờ cô nói:

Anh có muốn đưa vào bên trong không??

Không ngờ Nhung lại thay đổi xưng hô và dịu dàng như vậy, còn phải nói nữa sao, hấn ta đương nhiên muốn rồi.

Anh muốn. Anh muốn chứ. Em yên tâm đi. Anh sẽ làm em sướng, hai chúng mình cùng sướng đến phát điên em ạ.

Tin anh đi, nằm yên để anh cho vào trong nào.

Nhung khẽ rướn thân mình lên vờ để hấn kéo quần cô xuống, mồ hôi ướt nên chiếc quần bó chặt vào chân khó cởi hơn. Hấn không hề phòng, ngồi khom dậy để cởi quần cho cô. Lúc này Nhung co 1 chân lên cao giả vờ để hấn tụt quần ra. Nhung không phải, cô lấy đá và dùng sức, đương lúc gỡ chiếc ống quần hấn không chú ý, Nhung đạp 1 phát thật mạnh vào đúng tổ trướng và con chim ở giữa hai chân lão.

Lực mạnh vô cùng, đạp vào chỗ hiểm khiến lão đau quá nằm vật ra, kêu oai oái, hai tay đưa xuống ôm chỗ đó rồi chửi rủa:

ĐMM con ~... ông đây sẽ không tha cho mày đâu, dám đạp ông mày à???

Con đ~ kia...

Thừa cơ hội đó, Nhung lồm cồm bò dậy chạy đi, áo quần còn sộc xệch, thậm chí không màng cài cúc áo lại vì đường vắng không có ai, dép cũng chẳng biết đã lạc vào đám cỏ nào nữa. Hai chân Nhung luống cuống chạy thật nhanh, hấn ta bị đạp đau quá nhất thời chưa ngồi dậy và đi lại được, chỉ có thể nằm đó kêu đau đớn và không ngừng chửi rủa Nhung. Cô đã chạy 1 đoạn khá xa rồi vẫn nghe thấy tiếng gầm rú vì cánh đồng vắng giọng nói vang đi rất xa. Để tránh hấn chạy xe đuổi theo được mình, Nhung chạy qua 1 quãng trống rồi lại chui vào 1 vườn ngô nữa để trốn, cũng là để nghỉ vì đi một quãng dài cô đã mệt lả đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngồi nghỉ một lát trong bụi cây ngô, Nhung đỡ mệt hơn nhưng tâm lý vẫn còn hoang mang sợ sệt. Sờ vào túi quần tiền vẫn còn đó, may quá, lúc gãy giữa, giăng cò mà cục tiền không bị rơi ra ngoài, cả lúc chạy tháo thân cô cũng quên đi cục tiền. Nhung ngồi đó cài lại cúc áo, chỉnh sửa lại đầu tóc cho gọn gàng, quần áo cho chỉnh tề, xong mồ hôi ra nhiều quá nó vẫn còn ướt. Bây giờ có cho tiền chị cũng không dám thò mặt ra ngoài đường kia mà đi nữa, từ lúc ấy đến giờ không thấy tiếng lão xe ôm gào rú.

Có lẽ hết đau rồi. Sợ hấn đuổi theo, Nhung lần mò lối đi trong vườn ngô để đi tắt về thôn bên kia. Chẳng biết là thôn nào vì nhìn xa xa cô không định hình được, nhưng chỉ cần vào được làng, thì sẽ có cách tìm đến thôn cô ở. Nghĩ vậy Nhung rẽ lối và đi thật nhanh, tuy nhiên lá cây ngô rất sắc, lúc cô đi vội khiến lá cọ vào người làm mấy chỗ bị rách da và chảy máu, xót vô cùng khi nó thấm cả mồ hôi vào đó nữa.

Quả nhiên, khi đi được nửa quãng vườn ngô thì Nhung nghe thấy tiếng xe máy chạy, vườn ngô bao la rộng lớn nên yên tâm là hấn có tìm được vào đây và đuổi kịp cô cũng khó. Nên Nhung tò mò, kiễng chân lên cao và nhìn ra ngoài xem hấn ta đang đi đến đâu. Chiếc xe máy bon bon chạy xuống gần hết con đường đất rồi lại quay lên chỗ cũ và biến mất khỏi đường cánh đồng.

Có lẽ hấn hy vọng đi dọc đường xem có phát hiện ra Nhung không nhưng không thấy, mà hết con đường đất cũng đến 1 ngôi làng rồi. Nếu vào sâu trong đó e rằng sẽ bắt lọt cho hấn nên hấn đành quay xe ra về không. Đáng đời tên xe ôm khốn nạn, đã không được đồng tiền xăng xe nào... đã vậy còn bị đạp cho một phát suýt nữa thì của quý thọt vào bên trong.

Nghĩ vậy Nhung lại thấy buồn cười, rất may là cô đã thoát được lão ta, và dạy cho hấn 1 bài học nhớ đời. Chắc từ nay lão chừa, đi chọc gái linh tinh có ngày mất giống mà nghịch bậy. 😊:))))

Yên tâm là lão ta đã đi rồi, Nhung mon men đi ra phía ngoài vườn ngô, lối đầy dễ đi hơn và không bị xước tay chân chảy máu, đi một thoáng đã hết vườn ngô. Nhìn phía trước đã là thôn Hạ rồi.

Nhung, bây giờ là mấy giờ chiều Nhung cũng không biết, bởi cô không có đồng hồ cũng chẳng có điện thoại di động, mặt trời vẫn còn chiếu rọi trên cao, bầu trời trong xanh... có lẽ cũng tầm hơn 3h chiều gì đó. Chị suy nghĩ xem có nên đi nốt quãng đồng và vào làng bây giờ không? Bởi, Nhung vừa trải qua màn đấu tranh đẫm mồ hôi với tên khốn nạn xe ôm, đến đôi dép cũng chẳng còn mà đi, quần áo thì lấm bẩn do nằm lăn lộn ở dưới bãi cỏ. Tay chân thì trầy xước bởi lá ngô cọ vào, nếu mọi người nhìn thấy bộ dạng này của chị có lẽ sẽ coi thường nhiều hơn là chào đón.

Chị quá hiểu điều này, vì sống ở thôn bao nhiêu năm qua, miệng lưỡi dân làng đâu còn lạ gì nữa. Bởi vậy, suy đi tính lại, Nhung không về làng ngay mà lần lại vườn ngô thêm lát nữa. Chờ trời tối hấn chị mới vào làng. Làm gì để thời gian trôi qua nhanh được đây, Ngồi mãi cũng chán, Nhung bứt bứt mấy cây cỏ trong bụi ngô rồi ném linh tinh đi, đầu óc chẳng biết suy nghĩ điều gì.

Ánh nắng khiến cho đầu óc chị choáng váng, cả buổi sáng đi xe mệt mỏi nữa, gió hiu hiu thổi, hai mắt Nhung híp lại vì buồn ngủ. Con buồn ngủ kéo đến

thật mãnh liệt, Nhưng vợ vội mấy đám cỏ khô và dọn dẹp một chút quanh bụi cây ngô, trái đều để không bị cỏ đâm vào người. Núp bóng mát trong đó, Chị nhắm mắt là chìm ngay vào giấc ngủ.

Có lẽ lúc này quá sợ hãi khi gặp phải tên xe ôm biến thái nên khi vừa ngủ say Nhung liền gặp ác mộng. Chị mơ hân ta quay lại, lần mò vào vườn ngô và bắt gặp chị đang nằm đó ngủ. Lần này lão ta không tha cho chị nữa, thấy chị đang nằm yên, hân lao vào chị và hiếp chị tại trận. Quần áo trên người bị hân xé rách nhăm nhở, hân đưa cái lưỡi dâm đẳng hôn lên khắp người chị.

Và do khi này hân chưa được thỏa mãn dục tính nên hân không ngần ngại tụt quần ra, vuốt lên xuống một hồi cho của nợ cương lên... và mạnh bạo ấn sâu vào trong người chị. Đạt được ý nguyện vì hân đã ở trong đó rồi. Hân ta khoái chí, vừa đập vừa cười, vừa hít hà lại vừa rên rĩ, hân nói:

Đời trốn thoát khỏi ông đây à con ranh? Đừng mơ, mày có chạy đến trời ông cũng tóm được mày...

Ái chà chà... cái L con điếm** này cũng nhiều nước đáo để, bót ghê cơ, làm Ch*m ông đây cứ muốn xuất mãi..

Vừa nói lão ta lại đập mạnh hơn, tiếng da thịt chạm vào nhau nghe phạch phạch phạch, hân khoái chí nhấp nhô mãi không thôi. Hai con mắt hân híp lại vì sướng. Miệng hân khê rít lên:

Úi em ơi... chui vào trong L em sướng quá.. sướng quá... anh muốn xuất hết vào trong L em.

Em có sướng không? Ch*m anh to và ngon lắm, em sẽ lên mây... aaaaaa

Anh thích quá... thích quá...

Hân ta nói năng luyên thuyên hết cả, chắc so cảm giác quá sung sướng khi quan hệ nên hân nói linh tinh. Nhưng thì bị hiếp bất ngờ, chị không làm gì được, lúc hân ta làm liên tục không hiểu sao thật dưới chị lại phối hợp mà vài nước nổi ra ầm ầm. Chị hận mình sao lại có thể đạt được khoái cảm với con người biến thái ấy... Rồi hân ta bắt chị đứng dậy, Gác chân chị lên hông hân, hai tay hân đỡ người và 1 chân chị rồi đưa cái đó vào bên trong lần nữa.

Hân nhấp mạnh mẽ không ngừng nghỉ, thứ nước bôi trơn chị tiết ra không ngừng rồi hân cũng bắn hết vào trong đầy thỏa mãn. Hân gào rú lên vì sung sướng, hân buông chị nằm xuống và cười khà khà... nhìn bộ mặt hân thật đáng sợ....

Aaaaaa!!! Nhung giật mình tỉnh giấc vì sợ hãi. Thì ra chỉ là mơ thôi, nhưng sao cảm giác giống như thật vậy? Có lẽ do chị hoảng loạn quá nên mệt và ngủ mơ. Chị là mơ mà dưới quần lót chị cũng ướt đầm đìa, chán thật, cảm xúc trong mơ cứ ngỡ như vừa mới đây thôi. Chưa kịp hoàn hồn bởi giấc mơ ấy, Nhung giật mình ngồi dậy vì thấy trời đã nhá nhem tối. Thì ra chị đã ngủ 1 mạch không biết trời đất gì, loạng choạng đứng dậy, chị mon men theo đường đất mà tìm vào thôn Hạ.

Thôn này thì Nhung không lạ lắm gì nữa, lúc trước ở quê cô hay mò cua bắt ốc và đem đến chợ thôn Hạ này bán suốt. Vì thế đường trong làng cô thuộc lắm, đi một lèo đã đến. Trời nhá nhem tối nên người đi đường không ai chú ý đến sự xuất hiện của Nhung cả. Thấy giọng người quen nào đó, Nhung giả bộ đưa tay lên che mặt giả vờ ho mấy tiếng khiến không ai nhận ra chị.

Qua thôn Hạ là một cây cầu xi măng nhỏ bắc qua sông, quê chị nhiều sông ngòi lắm vì gần bãi bờ, đầm phá. Đi qua cây cầu kia, rẽ qua hai cánh đồng nữa là đến nhà chị. Bất giác chân chị chùn bước, mỗi bước đi trở nên nặng nề và chậm rãi hơn. Khi này chị hăm hở đi bao nhiêu thì bây giờ lại không có tâm trạng bấy nhiêu. Trời tối, đúng giờ ăn cơm nên ít người qua lại, ở quê không như thành phố, mà chỗ chị lại là vùng sâu vùng xa nên xe cộ chạy rất ít.

Hai chân chị đi mãi cũng mỏi nhừ, không biết là do mệt không đi được tiếp... hay chị sợ về căn nhà đó. Chị sợ gặp lại anh Hậu, chị sợ phải nhìn thấy cảnh trước đây, căn nhà ngói 3 gian lụp xụp, một gian buồng và hai gian nhà ngoài. Nhưng do tiết kiệm điện nên chị chỉ treo duy nhất một bóng đèn đỏ lờm ngay bàn uống nước, vừa để ăn cơm cũng vừa để chiếu sáng vừa phải. Nhìn cảnh sông đã thấy tối tăm rồi.

Nhung chị còn có nơi nào để đi nữa, nơi hào nhoáng sang trọng như căn nhà của Lâm xuất hiện giống như trong giấc mơ mà thôi, hãy thức tỉnh và đối diện với hiện thực đi Nhung ơi. Chị tự an ủi mình như thế, số kiếp đã vậy rồi, sinh ra đã số khổ. Phải gắn bó với người đàn ông đó cả đời mà thôi, nghĩ vậy lòng chị càng thêm nể!!

Đi mãi cũng đến căn nhà của chị. Phía trước là con sông, phía sau là cánh đồng, căn nhà tối om không có một chút ánh sáng, một số nhà bên vẫn còn khói bếp bay lên, Nhung ngó nghiêng xem có ai ở nhà không. Nhưng qua cái cổng đan bằng mấy thân tre, nhìn lọt được vào trong nhà chị, cửa đóng nhưng không khóa, hay là anh Hậu ở trong nhỉ? Đã về đến đây rồi tại sao không vào chứ? Nhưng như nghĩ ra điều gì, chị cất cục tiền thật kỹ, lờ như anh Hậu mà biết anh ấy lấy đi trả nợ thì coi như xong.

Chị đẩy cánh cổng tre và bước vào sân. Cảnh tượng thật khiến chị sợ hãi, hai bên đất sát vườn cỏ mọc lên cao ngang ngực chị. Mới có mấy tháng không ở nhà mà giống như nhà hoang quá, chiếc sân gạch đầy lá cây và rác rưởi, cỏ chỗ còn mọc rêu đen sì sì. Cánh cửa gỗ mục nát... nhìn mà thật sự chị chẳng dám bước vào bên trong, căn nhà mà chị ở mãi bao tháng ngày đây ư? Tại sao bây giờ nó trở nên xa lạ như thế??

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nhưng đẩy cửa bước vào trong, căn nhà tối tăm không nhìn rõ một thứ gì, chị tìm công tắc đèn và bật lên thì hời ôi, trong nhà cũng toàn rác. Nào là vỏ bao thuốc lá, mì tôm và bánh kẹo ọp ọt, những đồ ngọt bị kiến bu lấy xung quanh. Hai gian nhà ngoài kê được bộ bàn ghế cũ kỹ và chiếc giường để anh Hậu nằm nghỉ trưa.

Vì ở quê, ban ngày ban mặt mà hai vợ chồng nằm kè kè với nhau trong gian buồng sẽ bị người ta chê cười là dâm dăng đủ đốn. Bởi vậy, buổi trưa anh Hậu hay nằm ngoài đó ngủ, chị nằm trong gian buồng. Tối đến hai người mới ngủ chung với nhau, nếu hôm nào anh Hậu say rượu quá, mùi hôi khiến chị khó chịu thì chị sẽ ra chiếc giường ở căn nhà ngoài để nằm.

Trong góc giường có mấy cái quần áo của anh Hậu vứt tùy tiện ở đó, chắc lâu ngày chưa giặt. Không có chị. Chắc anh ở bẩn lắm. Chị thoáng lắc đầu. Đi vào phía gian buồng, tủ quần áo của chị bị lục tung hết cả, chắc anh Hậu lại tìm tòi xem có gì có thể bán được không, hoặc có tiền bạc gì không để đem đi uống rượu.. nhưng làm gì có tiền? Chưa làm ra tiền đã phải trả tiền nợ uống rượu cho anh rồi. Trong nhà có bao giờ biết đồng tiền nào dư giả???

Chị sắp xếp gọn gàng lại, lấy ra 1 bộ quần áo và chuẩn bị đi tắm gội một chút. Người chị bây giờ bẩn lắm, chân tay toàn đất cát trên ruộng ngô. Mùi mồ hôi khiến chị khó chịu. Trước khi tắm, chị chạy ra đóng cửa nhà lại, vào gian buồng. Kê chiếc giường chéo đi hướng khác, chị đào bới 1 hồi rồi nhét tiền vào 1 cái hũ thủy tinh và chôn xuống đó. Xong xuôi chị đặt lên trên 1 viên gạch vỡ và kê giường lên như cũ. Số tiền này, chị nhất định không để anh Hậu lấy đi.

Ra ngoài bề nước và giếng khơi, chị múc nước lên và tắm tấp cho đã. Nước mát làm chị tỉnh táo hơn, nghĩ đến những ngày ở nhà Lâm, hàng ngày tắm bồn xịn, vòi sen, sữa tắm đắt tiền, giờ đến 1 thời xa bông tắm cũng không có khiến chị chạnh lòng. Tắm xong chị giặt giũ bộ quần áo bẩn và đi tìm đồ để nấu nướng cái gì ăn cho đỡ đói.

Vào bếp bật cái bóng đèn đỏ lờ mờ, xem trong thùng gạo không còn lấy 1 hạt, góc bếp còn ít khoai lang và khoai tây từ bao giờ, Nhưng rửa sạch rồi cho vào nồi luộc, ngồi bên bếp lửa, khói bay nghi ngút thỉnh thoảng chị phát sặc sụa lên vì khói. Quen ở nhà Lâm dùng bếp gas đồ điện hiện đại rồi, giờ nhìn cái kiềng 3 chân khói lửa cháy đen xỉ... chị mới biết rằng quê mình còn nghèo nàn quá.

Đang nấu nướng thì phía cổng có người mở cửa đi vào, là bà lão nhà bên, bà chống gậy vừa đi vừa hỏi to:

Anh Hậu hôm nay về nhà sớm thế à?

Có món gì mà nấu ở dưới đây thế?

Nghe giọng Nhung liền chạy ra đáp:

Chào bà ạ. Là con ạ. Anh Hậu đi vắng chưa về bà ơi!

Con Nhung à?

Mày đi đâu mấy tháng nay giờ mới mò mặt về đây?

Nhưng nhớ lại lúc trước bị bắt đi là khi vừa thu hoạch lúa xong, khi đi không một ai biết nên chị đành nói dối:

Bà ơi con đi làm ở xa mới về bà ạ.

Ở nhà xong mùa vụ chả biết làm gì ra tiền nên con đi. Bà vào nhà ngồi chơi đã.

Thế à. Vậy thằng Hậu nó biết mày về chưa??

Dạ chưa. Lúc con về không thấy anh ấy đâu cả.

Nó đi suốt ngày có mấy khi khói bếp nổi lên đâu, nay tao thấy khói bếp nên mới sang xem thế nào. Ai ngờ mày về...

Dạ.

Con đang luộc mấy củ khoai, chắc cũng vừa lúc ăn được, bà ơi, bà vào đây ăn với con củ khoai rồi hãy về.

Thôi bà ăn no rồi, mày cứ ăn đi, vào nhà hỏi chuyện xem mấy tháng qua đi đâu làm gì thôi.

Nhưng mở nồi khoai luộc, vớt ra cái rễ đan bằng nứa rồi tắt đèn bếp theo bà lão hàng xóm lên nhà trên ngồi. Thú thực chị đói bụng lắm, bây giờ cũng gần 8h30 tối rồi, cả buổi chiều đi bộ mệt nên chị đói là người, vừa nói chuyện Nhung vừa bỏ khoai vào mồm ăn ngấu nghiến.

Rõ khổ. Đi xa về mà không nấu cơm nước từ tẻ mà ăn? Ăn khoai thế này có sợ đói không mày?

Bà lão ngồi ở ghế đối diện, ánh đèn đỏ chiếu vào mặt bà làm hiện rõ những nếp nhăn trên khuôn mặt.

Dạ. Chắc anh Hậu anh đi vắng nên chưa xát gạo bà ạ. Ngày mai cháu đem thóc đi xát rồi về nấu cơm, tối rồi ăn thế này cũng được. Nhà không còn hạt

gạo nào cả.

Thế mà lúc mày về không chạy sang bên nhà bà mà lấy, nhà tao còn gạo đấy.

Dạ. Có mình cháu ăn nên cũng không bỏ nấu, bà uống cốc nước đi ạ.

Bà lão nhìn cốc nước lâu ngày không cọ rửa, hai bên miệng cốc những mảng bám màu đen kịt bám lấy khiến bà e ngại, không dám uống, liền chối khéo:

Thôi, bà ngồi chơi tí thôi, ở nhà ăn uống no cả rồi, giờ già đêm hôm hay đi vệ sinh lắm, nếu uống nhiều là mất ngủ luôn.

Mày cứ ăn đi. Kệ tao ngồi chơi cũng được.

Nhưng nhìn cốc nước cũng đoán được bà cự từ chối vì lý do gì, chị ngại quá bèn nói:

Nhà cửa không có bóng dáng người phụ nữ là khổ thế đấy bà ạ.

Bà xem, cốc chén đen bẩn thế này anh Hậu nhà con cũng không biết lôi đem đi cọ rửa.

Sân vườn cỏ mọc cao gần bằng đầu người rồi... nhìn mà con chán quá.

Ừ. Nó đi suốt ngày ấy, có mấy khi về nhà đâu mà dọn dẹp.

À có mấy lần bố mẹ mày sang tìm nhưng không thấy ai ở nhà, mày đi làm mà không nói gì với ông bà bên ấy à?

Nghe bà lão nhắc đến bố mẹ chị mới chợt nhớ ra, đúng là chị đi vội vàng quá, là bị bắt đi, mà nhà chị nghèo không có điện thoại nên chẳng có cách nào liên lạc gì với bố mẹ cả.

Con vội đi nên quên không nói với bố mẹ con bà ạ. Sáng mai con qua nhà bố mẹ sớm cho ông bà yên tâm.

Thế mày làm ở đâu, công việc thế nào?

Con làm ở xa lắm bà ơi, con định về nghỉ ít hôm rồi lại tính tiếp. Ở quê không có việc thì con lại đi, ở nhà như này chán lắm bà ạ. Anh Hậu nhà con chẳng được như người ta...

Nói đến đây chị ngập ngừng. Chanh lòng không nói thêm được gì nữa. Bà lão ở đây cũng đã lâu nên anh Hậu là người thế nào bà không phải không biết nên bà thông cảm cho chị lắm. Nói chuyện mãi bà lão cũng đứng dậy đi về. Chị Nhung dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, vứt quần áo bẩn ra ngoài ngày mai sẽ giặt giũ, chị dọn dẹp lại gian buồng rồi vào đi nằm. Không biết anh Hậu đêm nay có về không nên trước khi ngủ chị chốt cửa cẩn thận rồi mới đi nằm.

Mấy tháng qua chị quen sống tại căn nhà khang trang, đầy đủ tiện nghi, chăn ấm đệm êm, dù là mùa hè nhưng ở nhà Lâm luôn trải đệm và phòng thì có điều hoà. Bởi vậy lâu không nằm trên chiếc giường tre, chiếu cói đơn sơ, chị thấy rất đau người, và cảm giác hơi khó ngủ. Không lẽ sương quen rồi, khổ không chịu được hay sao? Trần trọc mãi, màn đêm yên tĩnh, những con éch nhái ngoài bờ sông kêu râm ran, tiếng những con côn trùng vang lên rõ mồn một trong màn đêm yên tĩnh ở thôn quê càng khiến cho chị khó ngủ hơn.

Không biết trần trọc đã bao lâu, lần qua lần lại mãi chị cũng ngủ được. Vừa mơ mơ màng màng, vào giấc không được bao lâu chị lại bị tiếng gõ cửa làm phiền. Giật mình tỉnh giấc, đó là giọng anh Hậu, thì ra anh đã đi chơi về, còn uống rượu nữa thì phải, giọng lè nhè nghe đến chán. Cửa chốt trong, không lẽ để anh ấy đứng ngoài gõ âm ỉm cả đêm thì hàng xóm không ai được ngủ, dù tức tối song chị vẫn dậy và đi ra mở cửa cho anh.

Anh Hậu giật mình khi thấy người trong nhà là chị Nhung- vợ mình. Bởi lâu nay không hiểu sao chị mất tích một cách không dấu vết, nhưng do anh say xin suốt ngày nên cũng mặc kệ. Chỉ là hôm nay thấy chị về thì anh hơi bất ngờ tí thôi, hai mắt anh lèm nhèm vì trời tối, và vì rượu, Anh Hậu bước vào trong nằm vật xuống giường rồi bảo:

Mày đi đâu mấy tháng giờ, nay mới mò mặt về thế con kia?

Chị đã quá quen với cách nói chuyện này của anh nên chị lơ đã, không trả lời câu hỏi của anh, chị nói:

Khuya rồi đấy, nói ít thôi cho hàng xóm người ta còn ngủ!

Nói đoạn chị bỏ vào trong đi nằm, anh Hậu cũng thôi không nói gì nữa, vì thực ra anh cũng còn biết gì đâu là trời đâu là đất, rượu đã làm cho anh mê muội rồi. Tiếng ngáy đều đều của anh Hậu cho thấy anh đã ngủ say, nhưng chị lại không thể nào chợp mắt được nữa, hiện thực phũ phàng ấy đang bày ngay trước mắt, chị đang đối diện với nó và chấp nhận nó những tháng ngày tiếp theo sao???

Sáng sớm tỉnh mơ, tiếng gà gáy giòn giã chị Nhung không nằm thêm nữa, chị dậy dọn dẹp sân vườn và tìm kiếm cái gì nấu bữa sáng. Tìm cả gian bếp cũng chẳng còn nổi thứ gì để ăn cả, chị chán nản nghĩ lại, trước lúc chị bị bắt đi, sân nhà còn đầy thóc, số ít đã được đóng bao bị cất cẩn thận trong bếp rồi. Vậy mà bây giờ đến vỏ bao thóc cũng không còn 1 cái, gạo không có nổi 1 hạt trong thùng...

Có lẽ anh Hậu đã bị người ta đến bắt nợ cả rồi, bất giác chị ngồi khóc rưng rức, sao số chị lại khổ thế, chồng con thế này thì sống làm sao được, sao chị không bỏ quách đi. Một người đàn ông như thế này đáng để chị chịu đựng và hầu hạ sao??? Chị không tìm kiếm nữa vì biết có kiếm cũng chẳng ra thứ gì ăn được, chị bỏ đi giặt đồng quần áo bẩn của anh Hậu, không biết anh ta sống thế nào những ngày tháng qua khi không tiền, nhà không có gì để ăn

nữa?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hôm qua trước lúc chôn tiền xuống dưới chân giường, chị Nhung có để lại một số nhỏ nhỏ để còn dùng đến. Nhà chẳng còn gì để ăn, dọn dẹp giặt giũ xong chị đội cái nón rồi chạy ra đầu làng, ở đó buổi sáng người ta vẫn họp chợ, chị mua ít gạo, tương cà mắm muối, rau và ít thịt để trưa nấu cơm. Tranh thủ ăn bát bánh đúc nóng rồi mua cho anh Hậu 1 phần. Lâu ngày không thấy chị đi chợ, mọi người vây quanh hỏi han.

Nhung, Mày đi đâu mà lâu nay mất tích vậy?

Chị bán trái cây hỏi Nhung.

Em đi làm mới về chị ạ.

Làm cái gì đấy, có ăn thua gì không cho chị em đi cùng với, thoát cái cảnh nghèo này nào?

Chết trôi ấy mà chị, người ta còn chẳng chịu trả lương nên phải bỏ trốn về đây này!

Thế à.. sợ nhỉ, làm vậy thì nguy to.

Vâng, May mà còn về được nhà đấy!

Cơ mà đi ra ngoài có khác, da thịt cứ béo trắng đi nhỉ?

Tại quê mình gần biển, nước mặn và gió biển nên da dẻ không trắng đc. Ở đây họ dùng nước sạch nên da dẻ mới mịn màng thế chị ơi.

Thôi em về đây, chuẩn bị bữa sáng cho anh nhà em đã.

Nhung sợ đứng lâu thì chuyện trò không dứt ra được nên đành về ngay. Mấy chị còn hùa theo trêu chọc:

Da dẻ đẹp thế mai kia đi mò mẫm ở dưới sông dưới ruộng thì hỏng hết bánh kẹo à?

Thằng Hậu đêm qua thì ngon rồi, vợ mới đi mấy tháng nhìn như gái 18 vậy, chắc đêm qua hai đứa vật vã lắm đây... hé hé hé...

Tiếng cười đùa của mấy bà hàng xóm làm chị đỏ mặt, họ cứ nói vậy nhưng không có ác ý gì, Nhung bỏ đi rồi vẫn nghe tiếng các bà các chị bàn tán xôn xao. Đến nhà, chị bỏ gạo vào thùng, rau thịt chị đặt vào cái chạn gỗ rồi chốt cẩn thận kéo chó mèo nó xoi hết. Xong xuôi chị lại bỏ đi sang làng bên, nhà bố mẹ đẻ chị bên đó, chị sốt ruột muốn biết mấy tháng qua ông bà thế nào. Anh Hậu vẫn còn say giấc chưa tỉnh, chị đóng cổng cẩn thận rồi đi.

Trời nắng chưa qua ngọn tre, hãy còn sớm, chị rào bước thật nhanh đến nhà bố mẹ, con chó thấy chị đến thì vẫy đuôi mừng rỡ, không ngờ lâu như vậy nó vẫn nhận ra chị. Mẹ chị đang cho lợn ăn, thấy tiếng dép bà gọi to:

Ông ơi. Ông xem nhà mình có ai vào hay sao ấy? Tội nghe thấy tiếng bước chân đây này.

Bố chị đang tưới rau ở vườn sau nhà, nghe vợ nói vậy thì chạy nhanh ra phía trước, nhìn chị ông nói:

Cha bố con kia, mày đi đâu mấy tháng nay mà bây giờ mới mò mặt về hả?

Nói vậy chứ thấy con gái về ông mừng lắm, ông biết con gái ông khổ thế nào. Thấy chị đi lâu như vậy cũng đoán là do khổ quá nên chị bỏ đi, bởi vậy hai ông bà không ai trách chị cả.

Con chào bố.

Thì nay con về rồi đây.

Nói xong câu đó giọng chị nghẹn ngào. Bố chị chạy xuống chuồng lợn rồi nói nhỏ cho mẹ nghe:

Con Nhung nó về kia kìa, bà rửa tay lên nhà mà hỏi han xem sao, để đấy tôi làm cho.

Nghe đến đây mẹ chị hốt hoảng chạy ra ngoài, đội ào ào mấy gáo nước cho sạch cảm bã rồi đi vào nhà:

Sư bố mày, làm chúng tao hết hồn. Đi đâu thì cũng phải báo một câu chứ? Lo lắng không yên nữa.

Con chào mẹ ạ!

Thì con cũng đi vội quá nên chẳng kịp nói gì. Mà nhà mình lại chẳng có điện thoại, con cũng ko biết dùng nên đành vậy.

Bố mẹ đã ăn sáng chưa?

Chưa. Đã kịp ăn gì đâu, sáng ngày ra mới súc miệng hai nồi cám lợn, bố mày thì tưới mấy vườn rau, tao nấu nồi cháo đậu rồi, giờ ông ấy làm xong thì ăn.

Dạ. Anh cả bữa nay đi đâu vậy mẹ?

Hai vợ chồng nó cho con bé đi ra ngoài gần đầm đi làm thuê cho người ta, tháng về có mấy lần thôi. Ở nhà mà chết đói à?

Vâng. Bố mẹ gần đây có khỏe không ạ?

Khỏe.. nhưng chỉ cái không có tiền thôi. Rau củ tao trồng chẳng hiểu sao cứ lớn được chừng này là sâu nó lại ăn hết. Rõ chán, giống rồi phân bón các loại bao nhiêu tiền, thu hoạch chẳng được bao nhiêu..

Gương mặt mẹ chị hiện rõ sự thất vọng, nghe mà chị thương mẹ quá. Nhưng như vậy cũng chưa khổ bằng chị, hai ông bà nghèo song vẫn chăm chỉ làm ăn, không lười biếng, còn chị.. Có mình chị làm, chồng chị thì chơi bời... càng nghĩ càng chán.

Thấy chị im lặng, mẹ chị thôi không than thở nữa, quay ra hỏi:

Mày về thằng Hậu có nói gì không?

Mấy lần bố mày sang mà không gặp nó.

Không mẹ ạ. Anh ấy đi đến đêm mới về, ngủ giờ chưa dậy, con bỏ đi sang đây cũng chẳng biết.

Thế mày đi làm cái gì, ở đâu mấy tháng qua?

Con đi làm thuê cho người ta, lương không cao nhưng mà được cái thanh thản, ở nhà cũng làm vậy có khi vất vả hơn mà chả dư được đồng nào..

Nhưng giấu nhem chuyện chị bị bắt cóc.

Ừ. Thời gian qua tao với bố mày cũng tính rồi, hay là mày bỏ thằng Hậu đi. Cái thằng đàn ông như vậy sống với nhau làm cái gì cho nó khổ? Bố mày bảo có mỗi đứa con gái mà mày khổ quá, giờ ông ấy bảo không sợ xóm làng chê cười gì cả. Bỏ nó đi về đây ở với bố mẹ, nhà cửa giờ rộng rãi, vợ chồng thằng cả nó cũng không có nhà. Mày về phụ mẹ bán rau, nghèo tí cũng được nhưng còn hơn làm lụng vất vả hầu chẳng vô dụng kia...

Con cũng chán lắm... mẹ để con suy nghĩ thêm nhé.

Suy cái gì nữa con, mày bỏ đi vậy là tao biết mày khổ lắm rồi. Không phải nghĩ nữa, mai tao nhờ bác Hạnh, bác ấy rành mấy chuyện đơn từ bảo bác ấy giúp mấy cái thủ tục ly hôn. Nói là làm ngay đi, chờ ngày nào mày khổ ngày đấy...

Nhưng suy nghĩ lời đề nghị của bố mẹ chị, dễ hiểu thôi, ông bà ấy có mình chị là con gái. Nhìn con mình vậy có bố mẹ nào đành lòng để thằng đàn ông như vậy phá hủy tuổi xuân, lấy nhau lâu mà chị có đẻ được đứa con nào đâu. Khả năng do anh Hậu uống rượu nhiều nên t*ng trùng yếu, khả năng thụ thai không cao nên mãi chưa có con..chứ chị ở với Lâm ít bữa mà đã dính ngay được.

Mà con đi làm được ít tiền, biểu mẹ 1 ít mua cái gì cho bố ăn tẩm bổ thêm.

Nói đoạn Nhung lấy từ trong túi áo ra 200 nghìn đồng, là tiền Lâm cho từ hôm qua dúm vào tay mẹ.

Thôi. Mày cất đi mà tiêu, mà giữ cho khéo vào khéo về nhà thằng kia nó lại lột sạch.

Mẹ cứ cầm lấy, ở nhà con vẫn còn, đi lâu như vậy về chẳng mua được cho bố mẹ cái gì. Con áy náy lắm!

Thế mày đã qua nhà ông bà bên ấy chưa?

Bố mẹ thằng Hậu ấy.

Con chưa. Con định chiều nay mới qua bên ấy, hôm qua con đi xe về mệt nên đã đi đâu đc mẹ ơi, nhà cửa như bãi rác, dọn mãi chưa xong.

Ừ vậy chiều qua đó 1 tí kéo họ trách. Dù gì mình vẫn mang tiếng là con dâu, đi không một lời, giờ về cũng nên báo cáo 1 chút kéo họ trách.

Còn sau này đường ai nấy đi thì... kệ cha nó, muốn ra sao thì ra.

Vâng.

Thế trưa nay ở đây ăn cơm, tao bảo bố mày bắt con gà làm thịt.

Thôi. Con mua đồ ăn cả rồi, tí về nhà con nấu nướng, còn anh Hậu nữa. Hôm qua say khướt chắc chưa ăn uống gì.

Bảo nó uống ít thôi, tí tuổi đầu mà như con sâu rượu, có ngày chết non!

Bảo chẳng được mẹ ạ.

Mẹ Nhung xuống bếp bung nồi cháo đậu lên, múc ra từng bát nhỏ cho nguội rồi bảo:

Đây, cháo nóng hồi đây, hay làm thêm một bát rồi hãy về? Đậu nhà mình trồng được đây, ngon lắm!

Con ăn bánh đúc vẫn còn no mẹ ạ, công nhận bánh quê mình ngon, lâu lắm con mới được ăn.

Mẹ gọi bố vào mà ăn sáng đi, ăn muộn quá trưa lại không ăn được, con đi về đây, tranh thủ làm ít cỏ vườn và dọn dẹp cái chuồng lợn. Để lâu ngày nhìn sợ quá mẹ ạ.

Ừ. Không ăn thì về đi kéo nắng, hôm nay nắng to đây.

Mà này nhớ suy nghĩ lời mẹ nói đấy nhá, cứ quyết định đi, bỏ nó về ở với bố mẹ.

Dạ. Con về suy nghĩ thêm, hôm sau con lại sang.

Nhung bỏ về, ở trong nhà bố mẹ chị vừa ăn cháo vừa nói chuyện gì đó, ánh nắng hắt vào mặt chị, chị nghĩ đến lời mẹ nói mà cảm thấy mình như có thêm động lực để từ bỏ gã chồng nhu nhược kia. Vừa về đến cổng đã thấy anh Hậu đang ngồi trước hè hút thuốc Lào, anh viên 1 bì thuốc rõ to, châm lửa và rít 1 hơi thật dài, khói trắng nhả ra từ miệng anh bay nghi ngút trong không gian.

Có lẽ anh dễ bụng đói quá, vừa ngủ dậy đã bắn bì thuốc Lào to dùng nên anh say thuốc, nằm vật ngay ra hè, hai mắt trợn ngược lên, chân tay co quắp, miệng méo sệch đi, nhìn đến là sợ. Chị đi qua không nói gì cả, vì lúc này có nói thì anh Hậu cũng chả đáp lại được đâu. Trông như con nghiện thế kia, không hiểu sao chị lại có thể chung chạ chung gối với người đàn ông ấy được nữa???

Vào bếp mở cái chạn gỗ ra thấy bánh đúc mua về vẫn còn nguyên, thì ra anh Hậu chưa lôi ra để ăn. Chị đem lên nhà đặt lên bàn uống nước rồi bảo:

Anh ăn tạm bát bánh đúc, trưa em mới nấu cơm.

Lúc này anh Hậu đã tỉnh thuốc, anh ngồi dậy và nhìn chị chằm chằm, anh nói:

Mày đi đâu mắt hút vậy con đi mẹ kia?

Mày để ông ở nhà một mình thế này à?

Mày đánh đi ở đâu giờ về có tiền mua bánh cho tao ăn? Để mày định để tao chết đấy phỏng???

Anh im đi. Anh còn mở mồm ra nói được nữa à?

Lòng tự ái của chị trỗi dậy, chị khò sờ vì anh, chịu nhục vì anh, bị người ta bắt cóc đi cũng là vì anh... thế mà loại người như anh lại quay ra nhiech móc, chửi rủa chị. Ngay lúc này chị nghĩ đến lời khuyên của mẹ chị, bỏ quách thằng chồng ấy đi.

Á à. Con đ~ cái này... mày dám to tiếng với ông à?

Con đ~ kia, mày khôn hồn thì rút khỏi nhà ông, đừng để ông nhìn thấy cái mặt mày nữa!!!

Nhà này là của chung, không của riêng ai hết, tôi làm tôi xây dựng nó, tôi đi hay ở là quyền của tôi.

Anh có quyền gì mà đuổi.

Mày không đi thì mấy hôm nữa họ cũng đến bắt nhà thôi, bìa đỏ tao nộp cho họ rồi..

Cái gì??? Đồ khốn nạn kia, anh nói cái gì??

Bìa đỏ đứng tên tao, tao muốn làm gì mà không được???

Thực ra chị biết tổng là căn nhà này vốn chỉ còn cái xác không, bìa đỏ mất tích lâu lắm rồi. Có lẽ anh Hậu không có tiền chuộc nên họ sẽ tới bắt nhà. Chị thôi không đòi co với anh nữa, bỏ đi làm cỏ vườn và dọn dẹp. Tưởng anh Hậu oai lắm, chê vợ đi đánh đi, thế mà chị vừa đi khỏi, anh lao vào trong nhà, bung bát bánh đúc lên ăn cái vèo đã hết. Ăn xong còn liếm môi chẹp chẹp!!! Rõ chán.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Chiều hôm ấy, chị Nhung dọn dẹp tương đối ổn thỏa xong rồi đội nón đi ra khỏi nhà. Anh Hậu cũng đi mất từ lúc ăn xong bữa trưa, sau cuộc cãi vã nhẹ lúc sáng, hai người không nói thêm câu gì với nhau nữa. Có lẽ anh già mồm vậy thôi chứ có chị ở nhà anh được ăn no, quần áo thơm tho sạch sẽ. Mừng còn chẳng hết, nếu cứ giả mồm chửi có khi anh mất vợ, bởi vậy anh im lặng không dám hé răng câu nào.

Trước khi sang đến nhà bố mẹ anh Hậu, chị Nhung ghé vào quán nhỏ ven đường mua cho hai ông bà bên ấy hộp bánh quy và gói kẹo trái cây cho tụi nhỏ. Dầu gì chị cũng mang tiếng đi làm xa về, đến tay không ông bà ấy lại hoạch hộc. Đến nơi, chỉ có mẹ chồng chị ở nhà, thấy chị sang bà ta tru tréo lên:

Ồi làng nước ơi, con dâu nhà tôi nó đi đánh đi theo trai, bây giờ nó mới mò mặt về đây này...

Giọng bà ta ngoa ngoắt, chua loét còn lạnh lạnh khiến cả xóm người ta nghe được, họ kéo nhau đến xem kịch hay.

Con chào mẹ ạ!

Chị bước vào trong mà cổ họng nghẹn ngào, chị không ngờ thời gian chị không có ở nhà họ đã đánh giá chị thấp hèn như vậy. Họ đâu có biết chị vì đưa con trai oan nghiệt của họ mà phải tha phương, không biết ngày trở về... Nước mắt chị cứ chảy mãi không thôi. Mẹ anh Hậu lại bắt đầu nói tiếp, ánh mắt bà nhìn đông nhìn tây trông rất gian:

Chị mang những thứ này về, nhà tôi nghèo cũng không cần đến cái bánh cái kẹo chị bố thí.

Xin lỗi, những thứ ấy chị mua được bằng cách dặng háng ra cho lũ đàn ông nó sượng thì tôi phi, tôi phi nước bọt!

Thứ dơ bẩn!!!

Mẹ!!!

Chị Nhung nói như hét lên.

Tại sao mẹ lại nói con như vậy???

Tại sao mẹ không hỏi xem con đã đi đâu, làm gì?

Mẹ không thông cảm cho con, lại còn đi nói như vậy???

Á à.. cái à? Cái à?

Mày đi hỏi cả cái làng này xem, còn ai không truyền tai nhau mày đi đánh đi không con kia, giờ mày giả bộ thanh cao à?

Con trai nhà tao vô phúc mới lấy phải loại như mày... hừ hừ...

Bà ta vừa nói, hai tay chống nạnh, giọng đánh thép hét to cho cả làng nghe thấy. Lúc này Chị Nhung ước có cái lỗ nê nào dưới đất để chị chui xuống, quả thực chị nhục nhã vô cùng, người ngoài người ta đứng đó bàn tán, xì xào, chắc họ cũng nghĩ chị như lời mẹ chồng chị nói nên có người bĩu môi, quắc mắt lườm chị ra mặt.

Chị không thể thanh minh cho bản thân mình lúc này, vì có giải thích cũng chẳng ai tin cả. Nước mắt cứ chảy ra không thôi, quá xấu hổ trước dân làng, chị Nhung nói lí nhí:

Hôm nay mẹ không vui thì con xin phép đi về, lúc khác con lại đến. Con mua cho bố mẹ với các cháu ít bánh kẹo, gọi là quà đi xa về!

Nói xong Nhung toan quay người ra bỏ về thì bất ngờ bà ta cầm lấy cái túi đựng bánh kẹo chị vừa mua vứt cái bộp vào người chị, mồm tiếp tục tru tréo:

Mày mang về mà ăn. Nhà tao không cần ăn cái thứ này, mang về đi.

Sức chịu đựng của con người có giới hạn, chị cầm lấy túi kẹo rồi chạy như bay ra khỏi nhà bố mẹ anh Hậu, mặc cho người ta chỉ trỏ, xì xào, chị bỏ chạy thật nhanh, trên đường vì không chú ý nên thành ra lại chạy đến nhà mẹ đẻ chị. Thấy con gái hốt ha hốt hải, mẹ chị lo lắng hỏi con gái xem có chuyện gì:

Sao thế hả Nhung?

Sao mà như người mất hồn vậy?

Lúc này như tìm được người dựa dẫm, chị ôm chầm lấy mẹ rồi khóc òa lên, bao nhiêu nhục nhã, uất ức ứ nghẹn bấy giờ chị khóc như mưa, mẹ chị hiểu nên im lặng không nói gì. Cứ để yên cho con gái khóc cho đã đi, hai mắt chị sưng ngấn lệ, đỏ ngầu, mãi rồi cũng thôi, chị nói:

Con nghe lời mẹ.

Ngày mai mẹ nhờ bác Hạnh làm đơn ly hôn cho con, con không thể chịu đựng cuộc sống này thêm một phút giây nào nữa...

Mẹ chị không ngờ chị lại quyết định nhanh như vậy, bà mừng lắm, lúc sáng bà đề nghị như vậy chỉ sợ chị không đồng ý, sợ chị cam chịu số phận. Giờ thấy con gái quả quyết thì bà vui, song bà tò mò muốn biết vì sao chị khóc tức tưởi như vậy chạy đến đây đòi ly hôn nên hỏi tiếp:

Có chuyện gì kể mẹ nghe xem nào?

Chị Nhung sụt sùi kể lể:

Con nghe lời mẹ, chiều nay con qua bên nhà ông bà bên ấy, có mua ít bánh kẹo...

Vừa nói chị vừa nhìn xuống túi kẹo mình mua...

Ừ. Xong sao?

Con đem qua đó, vừa nhìn thấy con bà ấy đã chửi rủa, nói con đi đánh đi theo trai để có tiền về mua bánh kẹo...

Bà ấy bảo không cần thứ đó, rồi bảo con trai họ vô phúc mới lấy phải con

..

Quá xúc động nên vừa kể chị lại òa lên khóc, không ra đầu đuôi ngọn ngành gì nữa. Chỉ nghe vậy thôi là mẹ chị đã hiểu hết rồi, thì ra họ mắng chửi con bà, họ coi thường con gái bà đến thế. Nghĩ thương con, hai hàng nước mắt của bà lại tuôn ra như mưa theo con gái.

Được rồi. Nín đi, đừng khóc nữa, mai mẹ bảo bác Hạnh bác viết đơn rồi gửi đi, mình lo ít tiền là sẽ xong thôi. Nhanh chóng!

Dạ. Mẹ cứ nhờ đi, con có tiền đây rồi, mai mẹ đem gửi bác ấy luôn, càng nhanh càng tốt mẹ ạ.

Ừ.

Hai mẹ con tí tê mãi, chị Nhung đứng lên về bên nhà. Lần này không phải chị về để nấu cơm hay dọn dẹp gì cho anh Hậu cả, chị quay về là thu dọn quần áo của mình, tranh thủ lúc anh Hậu không có nhà, chị đào cái hũ dưới chân giường lên, nhét tiền vào người, ôm bọc quần áo vừa gấp và đi về nhà mẹ đẻ. Chị hứa, từ nay sẽ không bao giờ lưu luyến hay đặt chân vào ngôi nhà này nữa, sự đau khổ, tủi nhục trong suốt thời gian qua sẽ chấm dứt tại đây.

Ngày anh đón chị về nhà làng trên xóm dưới rình rang, giờ chị bỏ về nhà mẹ đẻ như một thân gái đầy tội lỗi. Trời hãy còn nắng, chị kéo chiếc nón che đi nửa khuôn mặt, lầm lũi nhìn xuống đường mà đi từng bước nặng nề. Ai nhìn, ai ngó nghiêng, ai xì xào chị cũng mặc kệ, bởi chị chịu hết nổi rồi. Thấy con gái ôm quần áo về nhà bố chị không nói gì cả, không khí nặng nề bao trùm lấy không khí gia đình, không ai nở nẩy một nụ cười.

Căn nhà nhỏ phía dưới là nơi mà trước đây chị và vợ chồng anh cả ở. Bố mẹ chị ở nhà trên, nhà dưới có hai gian buồng, vợ chồng anh cả ở 1 gian, chị Nhung 1 gian. Nay chị bỏ chồng về nhà thì lại vào gian buồng đó để ở, lâu lắm rồi chị mới được ngủ ở nhà của mình, cả ngày nay tất tưởi chạy đi chạy lại rồi dọn dẹp nhà cửa cho anh Hậu, đêm qua thì không ngủ được. Trở về nhà chị tìm được cảm giác bình yên, được bố mẹ bao bọc nên tâm hồn vì thế mà thoải mái, nhẹ nhõm hơn, chỉ trần trọc 1 lát là chị ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau chị hãy còn say giấc thì giật mình bởi tiếng đàn ông trung niên, nghe quen quen, chị mở mắt và lắng nghe:

Bác Hạnh à, em nhờ bác chút chuyện đây, bác xem có giải quyết ngay được không?

Bố chị hỏi trước.

Cái này thì dễ thôi, đơn giản mà, cô chú cứ yên tâm, cứ giao cho tôi. 1 thời gian là xong xuôi.

Vậy trăm sự nhờ bác giúp đỡ, chúng em học hành ít, chữ nghĩa không nhiều nên mấy chuyện này không rành lắm. Bác cố gắng giúp đỡ em nhé, lộ phí như nào vợ chồng em xin gửi bác chè thuốc ạ!

Mẹ chị nói thêm

Ấy, cô chú là chỗ thân tình, tôi giúp thôi, không phải khách sáo thế.

Nhưng bác nhận lời giúp đỡ là may mắn rồi, tiền xăng xe rồi các thứ nữa. Thôi bác cứ cầm tạm giúp em, có chi phí gì phát sinh bác cứ bảo, bác làm hộ thôi chứ có được lợi lộc gì đâu...

Chỉ mong nhanh nhanh để con Nhung nhà e nó giải thoát được thằng khốn nạn ấy bác a!

Nói đoạn mẹ chị cúi vào túi quần bác Hạnh mấy trăm gọi là tiền xăng xe và chè thuốc.

Cô chú khách sáo quá. Vậy tôi nhận, yên tâm tôi quen mấy ông bên tòa án, đảm bảo sẽ giải quyết nhanh thôi.

Được thế thì còn gì bằng nữa ạ.

Vậy em cảm ơn trước nhé.

Không có gì, thôi tôi đi về luôn đây.

Bác ở lại chơi đã, sáng nay bà nhà em đi chợ sớm mua được ít lòng lợn ngon lắm, bác ở lại chơi em đánh bát tiết canh, anh em mình uống chén rượu.

Bố chị giữ khách ở lại.

Thôi, tôi về không bà ở nhà lại kêu la thì khổ. Lúc khác tôi qua, thế nhé.

Nói đoạn bác Hạnh nổ chiếc xe máy bịch bịch rồi phóng đi mất. Thấy khách đã về, chị Nhung mới ngồi dậy, chải tóc rồi bước ra ngoài. Lâu lắm chị mới cảm nhận được không khí buổi sáng trong lành thế này, ngoài vườn rau chim hót líu lo chào ngày mới. Theo như lời bác Hạnh thì chắc hẳn chuyện ly hôn sẽ được giải quyết ổn thỏa, nghĩ đến mà chị cũng thấy hy vọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Lại nói về Lâm, buổi sáng hôm ấy sau khi giải quyết xong công việc, anh quay lại thì đã quá trưa. Anh lao xe như bay trên đường vì sợ đến muộn sẽ khiến Nhung phải chờ lâu. Sáng nay anh theo đám đàn em đi bắt nợ ở 1 doanh nghiệp nhỏ, đến sông bạc của anh chơi song định quýt tiền. Năm lần bảy lượt, vì anh nê hấn ta cũng có máu mặt nên nhiều lần để yên, lần này căng quá rồi, nếu không xử đẹp thì hấn sẽ không biết điều mà ngược lại còn hống hách nữa.

Bởi vậy nên anh về muộn, đến bệnh viện anh tìm hết cả các phòng khám mà chị hay khám nhưng không thấy chị đâu. Nghĩ giờ này chắc Nhung đói bụng nên đi ăn trưa hoặc mua sắm gì đó vì lúc sáng anh có đưa tiền cho chị, anh lại tức tốc chạy ra ngoài, đi tìm hầu hết các quán ăn gần bệnh viện, các con phố lân cận, tìm từng một cửa hàng thời trang hay phụ kiện, không bỏ sót nơi nào, chỉ sợ chị bị lạc. Nhưng tuyệt nhiên không thấy đâu cả.

Anh đói là người vì xong việc về định đưa chị đi ăn, giờ người không thấy đâu cả, anh thì đói meo. Anh hận mình vì muốn kiểm soát chị kỹ quá nên không cho chị sử dụng điện thoại. Giờ thì hay rồi, chẳng biết làm thế nào để tìm kiếm chị đây. Nghĩ 1 lát, anh hy vọng chị đã quay về nhà rồi, nhưng anh thật ngốc, chị là lần đầu tiên đến đây, đường xá hoàn toàn không biết gì, sao có thể biết mà về nhà anh được chứ. Nhưng anh vẫn hy vọng, mở điện thoại ra, Lâm bấm số ông bảo vệ:

A lô, ông chủ ạ!

Vẫn là câu nói quen thuộc của bác bảo vệ mỗi khi Lâm gọi đến. Lâm không chờ được mà hỏi luôn:

Nhung có về nhà không?

Dạ không thưa ông chủ.

Chẳng phải sáng nay ông đưa cô ấy đi khám bệnh sao ạ?

Vậy là xong rồi. Nhung không về nhà, 1 ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Lâm, hay là cô ấy bỏ trốn. Đúng vậy, rất dễ, trên đời này chẳng có cái gì mà không thể xảy ra được cả. Thấy Lâm im lặng, bác bảo vệ hỏi tiếp:

Sao thế ông chủ?

Có chuyện gì phải không ạ?

Mọi chuyện còn chưa rõ ràng nên Lâm không biết trả lời sao, đành nói:

Không có gì..

Và Lâm tắt máy. Anh như phát điên lên, đứng giữa đường anh bực tức lấy chân đá vào xe cộc cộc khiến người đi qua chú ý. Về mặt anh cau có, người

thì mệt mỏi, Lâm ngồi vào xe và đi đến 1 nhà hàng ăn bình dân. Ăn tạm gì đó rồi mới tính tiếp, Lâm đâm chiều, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà có đến 2 người đàn bà dám bỏ trốn. Là như nào??? Anh quá dễ dãi nên bị đám đàn bà đó coi thường vậy sao???

Lòng tự ái dâng lên tận cổ, Lâm bực mình gọi ra 3 lon bia, anh uống một lúc hết cả ba, no bụng không còn ăn được gì nữa. Bụng đói, tâm trạng căng thẳng lại sử dụng đồ uống có gas nên Lâm choáng váng, anh thấy khó chịu vô cùng, cảm giác như không thể làm chủ được mình nữa. Lâm sợ hãi thứ cảm giác này, anh bấm điện thoại gọi đàn em đến và đưa mình đến khách sạn nghỉ ngơi.

Tuồng anh bị ốm, họ chuẩn bị cháo và thuốc cho anh uống, dù mệt nhưng nằm xuống Lâm không thể ngủ được, đầu óc cứ căng như dây đàn. Ngần bó đi anh không truy cứu, nhưng Nhung thì khác. Với chị, anh đã đối xử với chị như thế nào? Có chỗ nào chưa tốt sao? Anh đâu để chị thiếu thứ gì? Chị cần gì anh đều có thể đáp ứng được, tại sao chị lại dám bỏ anh mà đi???

Anh thật không hiểu nổi, anh có gì không tốt, không lẽ người đàn ông như anh không để lại chút tình cảm gì với chị sao? Không lẽ anh không bằng người chồng cũ bê tha của chị à???

Càng nghĩ Lâm càng tức, tại sao lại có thể như vậy chứ? Anh không hiểu nổi. Chính anh cũng không biết tại sao anh lại dần vật bản thân mình như vậy khi chị bỗng nhiên biến mất. Không lẽ, là anh đã để hình bóng của chị vào trái tim mình rồi sao? Một người đàn ông bên ba chốn giang hồ, xã hội nhiều năm qua, bóng hồng không thiếu, song họ lại không khiến anh lưu luyến hay vẩn vương điều gì. Tại sao chị lại khiến anh có cảm giác đó, chị vừa mới rời khỏi anh không lâu, bản thân anh đã tự dần vật mình đến thế này rồi??

Nhung... Anh đã yêu em rồi sao?

Lâm nghĩ và tự hỏi bản thân mình như thế. Biết tìm chị ở đâu đây? Chị có thể đi đâu được nữa??? Dù rất muốn được tìm ra chị ngay lúc này, song công việc của anh rất bận rộn, anh không thể bỏ đó mà đi, việc ở sông bạc và nhiều tổ chức ngầm khác, nếu không có sự quản lý của anh chắc chắn sẽ rất phức tạp. Bởi vậy, công việc tìm kiếm chị anh giao cho 1 số đàn em của mình thăm dò, hầu hết các bên xe lớn nhỏ gần nơi anh ở anh đều cho người kiểm tra. Nhưng không thu lại được kết quả gì.

Cuối cùng anh nghĩ đến phương án tìm chị ở quê nhà, nơi mà ngày trước anh tìm đến bắt nợ anh Hậu. Đàn em của anh cũng về nhà chị một lượt, đến nơi nhà đóng cửa, họ theo lệnh mà làm nên đập tung cửa nẻo tìm kiếm trước sau song không thấy dấu vết nào chứng tỏ chị ở nhà, bởi quần áo hay đồ dùng của chị đều không còn gì cả. Nhà không có người ở, họ ra về tay không. Không tìm được Nhung, Lâm thất vọng lắm, nếu không về nhà thì chị có thể đi đâu được, hay là chị đi làm đồng nên ban ngày không có nhà???

Nghĩ thế, anh cho người theo dõi nhà chị mấy ngày, cả đêm lẫn ngày xem có ai ra vào không? Anh Hậu đi chơi đêm về thấy có người cứ quan sát nhà mình từ phía xa, anh sợ quá, tưởng có người đến đòi nợ nên anh Hậu sợ quá, mấy ngày liền không dám về nhà, anh toàn vật vờ ở bờ, ở bụi cây nào đó rồi ngả lưng như chết. Làng xóm thấy có người cứ đứng ở trước nhà chị thì cũng nghĩ chắc họ đến đòi nợ anh Hậu, không ai nghĩ rằng đám người này muốn tìm chị Nhung.

Người ta đồn nhau cả làng biết chuyện có người đi ô tô đến nhà anh Hậu đòi nợ, nhìn tướng mấy người đàn em dữ dằn thì họ đoán già đoán non rồi truyền tai nhau, phen này thằng Hậu bị nó bắt nhà cửa, không cẩn thận mất mạng như chơi. Tin đồn đến tai bố mẹ anh Hậu, ông bà ta sợ quá, sợ họ bắt con trai nên đánh tin để anh về bên đó ở, kéo mất mạng.

Rồi chuyện có người đi ô tô đến mai phục nhà anh Hậu cũng đến tai chị Nhung. Bố mẹ chị cũng biết chuyện này, bởi hằng ngày mẹ chị đi chợ bán rau nghe người ta đồn thổi nên bà biết cả. Bà nghĩ bụng:

May mà cái Nhung nghe lời bà, bỏ về bên nhà sớm, không thì... giờ này đến khổ với bọn đòi nợ!

Riêng chị Nhung thì khác, chị đoán chắc đám người kia không phải đến để bắt nhà, mà chắc chắn có lý do khác, vì căn nhà đồ nát đó họ cũng không thêm chú ý tới. Chắc chắn là người của Lâm, chị bỏ trốn nên anh cho người về tìm chị đây mà. Chị sợ hãi, chỉ sợ anh tức giận bắt được mà bắt chị về căn nhà đó thì chị khổ. Chị sợ anh không yêu chị, về đó chị không được tự do nữa, khó khăn lắm chị mới được thoải mái thế này.

Chuyện này chị biết hết nhưng lại làm ngơ, vờ như không biết gì, không tâm sự điều gì với mẹ chị cả. Chuyện ly hôn đang được xử lý, chắc ít bữa nữa là xong. Khi nào có giấy triệu tập ra tòa thì lúc ấy coi như giải quyết triệt để. Chị không thể ở nhà thêm nữa, chị phải đi kiếm việc làm thôi, nếu không, với tình trạng này, có ngày Lâm lục tung làng xóm lên mà tìm chị mất. Sớm muộn gì anh cũng sẽ biết thôi.

Nghĩ là làm, chị xin phép bố mẹ cho chị theo đám thanh niên trai gái đi ra đầm phá làm thuê, hàng ngày theo thuyền ra biển, sống những ngày ngư dân chài lưới. Đây là khu vực ven biển, quê chị giáp biển nhưng không nhiều lắm, có những căn nhà được nhà nước xây dựng để cán bộ quản lý để điều đến ở mỗi khi có mưa to gió lớn, nước lũ tràn về. Bình thường họ ít ở nên đám người làm thuê như chị sẽ ở tạm trong 1 căn phòng nhỏ ở đó.

Căn nhà khá lớn, bên ngoài còn có lán để xe, đàn ông con trai ngủ ngoài lán, phụ nữ được ưu tiên ở trong nhà. Hàng ngày cứ hơn 12h đêm mọi người theo thuyền đánh bắt ra biển, công việc của cánh đàn ông là kéo lưới và gỡ lưới, chị em phụ nữ phân loại thành phẩm thu được, như tôm, cá, sò, mực... phân chia thành những loại khác nhau. Từ to đến bé, trời sáng thuyền cập bến thì sẽ bán lại cho dân buôn. Công việc tuy vất vả nhưng khiến chị thấy thoải mái và quên đi được ưu phiền, tiền công cũng cao nữa.

Có điều, giải nắng dầm sương, nước da trắng bủng beo do ở trong nhà nhiều ngày nay thay thế bằng làn da ngăm ngăm, đậm đà hương vị gió biển. Tuy nhiên không vì thế mà nhìn chị xấu đi, nét đẹp rắn rỏi của người lao động càng khiến cho chị thêm hấp dẫn. Đám đàn ông cùng làm có người chưa vợ còn mê chị như điên điên, dù biết rằng chị đã có chồng và dính lùm xùm bao nhiêu chuyện ở quê. Không biết đó là tình cảm thật lòng của người đó, hay chỉ là thứ cảm xúc nhất thời, trai tân mạnh khỏe, muốn lợi dụng đàn bà nà dòng để thỏa mãn ham muốn đây?

Cậu thanh niên đó tên TẠ. ở quê các cụ hay đặt tên Tấn, Tạ, Yến, Gạo, Sò, Ngao cho dễ nuôi. Mà không ngờ ứng với cái tên Tạ đó, cậu ta rất khỏe,

người cứ lăm lăm như vâm, nhìn dáng điệu cậu ấy kéo lưới, đẩy thuyền rất thuần thực. Người đàn ông có sức vóc như vậy thì chị em phụ nữ... à nếu có vợ thì cậu ấy sẽ gánh vác được việc nặng trong gia đình. Nhìn Tạ, tự nhiên chị nghĩ đến anh Hậu, anh ta trái ngược hoàn toàn với Tạ, người cứ như đốt mừng toi, xanh xao yếu ớt ra. Lắm khi chị bày cỗ trước mặt mà anh ấy cũng chẳng làm ăn được gì. Chán ngắt!

Trai gái mà phải lòng nhau quả thực là điều khó giấu giếm nhất, Tạ cảm thấy mình ngày càng thích chị Nhung. Mỗi lúc nấu ăn tập thể, Tạ luôn tranh chân đi gánh nước sạch từ ủy ban về giúp chị, rồi nấu nướng cũng vây quanh để phụ 1 tay. Nhìn cái cách cậu ta chân thành giúp đỡ Nhung biết được cậu ấy là người thật thà. Nhung yêu thì không thể!

Vì chị còn chưa dứt khoát bỏ chồng, giờ lại mang tiếng đi đánh đĩ, người làng cùng nhau, nếu như chị mà có qua lại với Tạ, chắc chắn mọi người sẽ cười vào mặt chị, nói chị lẳng lơ, gạ gẫm trai nhà lành. Rồi bố mẹ cậu ta chưa chắc đã cho hai người đến với nhau, dù gì cũng là trai tân chưa vợ, lại kém tuổi chị nữa. Càng nghĩ càng thấy sự kết hợp này không có hậu.

Mà hơn cả, chị đã có người đàn ông ở trong lòng mình, dù không nói ra nhưng thú thực hàng đêm trước khi ngủ, chị luôn nghĩ về người đó. Biết anh ấy đến tìm nhưng chị lại lẩn tránh, tự mình cự tuyệt cảm xúc của chính mình. Đôi lúc lao động mệt mỏi chị cũng muốn buông xuôi lắm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên cố gắng thì hơn. Có duyên đây, nhưng sợ ông trời bất công, anh ở 1 giai cấp khác, chị thì... gần như là tận cùng của xã hội. Có sự cân bằng nào để nói tiếp câu chuyện tình cảm trong mơ mà chị vẫn nghĩ đây???

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Tìm kiếm một thời gian nhưng không thu được kết quả gì, độ này Lâm rất bận nên chỉ có thể nghe đàn em báo cáo về mà thôi. Lâm tạm thời không cho người tìm chị nữa, anh định bụng hết đợt này anh sẽ đích thân về đó và hỏi cho ra chuyện. Có khi nhìn đàn em hồ báo quá dân làng còn phải tránh xa, chứ nói gì muốn moi thông tin từ họ. Bởi vậy, từ đó nhà anh Hậu không có người canh chừng nữa, làng xóm lại đồn nhau chắc bọn chúng không bắt được con nợ nên bỏ đi rồi. Căn nhà anh Hậu vẫn bỏ hoang như thế.

Rồi chuyện ly hôn giữa chị Nhung và anh Hậu cũng được giải quyết, một sáng sớm khi chị Nhung vừa mới theo thuyền trở về bến thì thấy mẹ đã đứng chờ ở đó. Đoán mẹ tìm ra đến đây thì chắc là có chuyện rồi, lòng chị ngổn ngang trăm mối, chị sợ anh Lâm đã biết chuyện nên đến nhà tìm, mẹ ra đây thông báo. Chị nghĩ thôi mà chân tay chị cuống lên, gương mặt mệt mỏi sau một đêm thức trắng trên biển càng khiến chị u sầu hơn. Xuống đất liền, mẹ chị kéo sang 1 bên rồi nói:

Bây giờ có bận gì không con?

Dạ bây giờ con xong việc rồi. Đêm không ngủ giờ con về tắm gội rồi ngủ bù.

Nhung lo lắng song vẫn thành thực trả lời mẹ. Nhìn bộ quần áo ướt đẫm nước biển, nước da ngăm đen mẹ chị xót con gái nhưng không nói ra, bà nói tiếp:

Hôm nay xin nghỉ đi con. Ngày mai họ gọi lên hầu tòa giải quyết chuyện ly hôn con ạ. Nay về nhà nghỉ ngơi, ngày mai ra tòa rồi về hãy đi làm..

Con tưởng chuyện gì mà mẹ tìm ra tận đây.

Chị Nhung thở phào nhẹ nhõm vì tin tức mẹ vừa thông báo, may là không phải chuyện chị lo lắng ban nãy.

Sao mẹ không báo tin ai đấy rồi con về, mò mẫm ra đây làm gì cho mệt?

Tin quan trọng vậy mà còn đùa à. Nhờ người ta, có khi họ quên không nói thì hỏng hết chuyện chur gì nữa. Điều tao mong đợi nhất là cái ngày hầu tòa đây này, mà bỏ được nó, tao nhẹ gánh mà cũng cắt đứt thông gia thông giáo với cái ngữ khôn nạn ấy đi.

Cái thứ gì đầu mà... nhà dột từ nóc dột xuống.

Nghe mẹ chị nói mà cũng thấy ấm lòng, bà lo lắng cho chị biết bao, không biết con gái mình ra sao nhưng con mình đẻ ra, để người khác nhục mạ vậy... bảo sao những người làm cha làm mẹ như bố mẹ chị có thể chấp nhận được.

Vâng. Vậy mẹ chờ con một tí, con về qua chỗ ở, tắm gội tí vì người con đầy bùn đất thế này, về đường người ta cười cho.

Ừ. Vậy nhanh lên. Tao chờ.

Hai mẹ con chị dắt nhau về căn nhà của cán bộ đề điều, vừa đi vừa nói chuyện tiếp.

Mẹ có muốn ăn tôm cá gì không?

Hôm nay được mẻ cá mực ngon lắm, tươi rói, mà rẻ nữa, mực bằng ba ngón tay có 40 nghìn đồng một kg thôi.

Rẻ thế à? Sao chỗ mình nó bán đắt thế?

Thì đánh bắt trực tiếp về chẳng rẻ thì sao hả mẹ. Họ buôn về đó bán giá phải khác chứ? Tí con mua mỗi thứ 1 tí, đồ biển vừa sạch vừa lắm chất, lại giá rẻ về cho bố nhấm rượu. Hết ý.

Có tiền không mà mua?

Con có tiền. Ngày nào đánh bắt được nhiều thì có nhiều tiền mẹ ạ.

Chị Nhung ghé vào tai mẹ nói nhỏ:

Mới đi hơn chục ngày mà con làm được 3 triệu rồi đấy!

Nhiều thế cơ à?

Mẹ chị ngạc nhiên.

Vâng. Vậy mới nói thanh niên làng mình ham đi làm là thế mẹ ạ.

Tí con đưa mẹ cầm, mẹ giữ lấy có cần dùng thì dùng, không thì cất đi cho con.

Làm vậy có vất vả quá không, mẹ sợ lắm. Phụ nữ mà cứ nước non ướt át thế này dễ sinh bệnh, sau già yếu là không chịu được nắng gió đâu.

Con biết vậy nhưng mẹ bảo làng mình còn làm cái gì hơn được, buôn mấy bó rau rồi ngồi hết ngày cũng được dăm ba chục nghìn không bỏ ăn. Con ở đây ăn uống thoải mái toàn đồ biển đánh bắt về, không bán thì nấu lên mọi người cùng ăn, thỉnh thoảng mua gạo với tương cà các thứ thôi...

Ừ nhưng đi đêm vất vả lắm. Hay làm 1 thời gian nữa thì lên huyện xem, có khi đi bán hàng cho nó nhàn con ạ...

Chuyện trò mãi, Chị Nhung tấm gọi rồi ra xin phép chủ thuyền cho nghỉ mấy hôm giải quyết việc gia đình và ra về với mẹ. Thấy con gái đắm đuối vun vén mẹ chị mừng lắm, hy vọng ngày mai mọi việc suôn sẻ để ông bà được thanh thản cái thân. Có vẻ như bố mẹ anh Hậu cũng mong cho con trai bỏ chị Nhung lắm, vì thế nên sáng ngày hôm đó khi chị và bố mẹ chị có mặt thì họ đã đến từ bao giờ với cậu con trai quý hóa rồi.

Gương mặt anh Hậu hốc hác, chắc do uống nhiều rượu và hay bỏ bữa, trước đây từng là vợ chồng, ân ái thời gian dài. Giờ đây, tại nơi này, chỉ cần quan tòa phán 1 câu, hai người đường ai nấy bước, hoàn toàn trở thành người dưng. Chị thấy buồn, hợp hợp tan tan, những chuyện như thế này hy vọng chỉ đến 1 lần trong đời chị mà thôi. Bố mẹ chị sợ anh Hậu phá bình nên trước đó đã lên gửi tiền bác Hạnh làm luật trước để phía tòa án họ ưu ái cho bên nhà gái.

Quả nhiên, mọi việc rất suôn sẻ, hai người được xử lý hôn đúng theo thủ tục. Do chưa có con cái ràng buộc nên mọi chuyện cũng bớt nhi nhằng hơn, căn nhà đứng tên anh Hậu, song vẫn là tài sản của hai vợ chồng. Giờ anh bị người ta bắt nợ, chị không truy cứu nữa mà cho qua. Chị không thiết gì căn nhà đó cả, chỉ cần anh không mặt dày phá đám chuyện ly hôn là chị mãn nguyện rồi.

Bước ra khỏi tòa án, bố mẹ chị vui như vừa nhặt được thứ gì quý giá vậy, gương mặt rạng rỡ tràn đầy niềm tin. Chị vì thế mà cũng vui lây, cuối cùng chị cũng được tự do rồi!!! Bữa trưa hôm ấy bố mẹ Nhung làm cơm thết đãi họ hàng, vợ chồng anh cả cũng cho con về nhà chơi. Làm gì có nhà nào con gái bỏ chồng mà bố mẹ ăn mừng như nhà chị Nhung??? Chỉ có thể là người trong cuộc mới hiểu được niềm vui ấy mà thôi.

Chiều hôm ấy sau khi phụ bố mẹ dọn dẹp bát đĩa sau buổi liên hoan ly hôn thành công, chị Nhung lại lên đường ra bãi bờ đi làm. Chuyện chị ly hôn anh Hậu ai cũng biết cả, bởi vậy tối hôm đó khi ra đến nơi, Tạ- người vẫn thích Nhung thời gian gần đây quan tâm chị ra mặt. Trò chuyện hỏi han rồi các thứ khiến chị rất ngại, dù sao chị cũng mới ly hôn, có nhất thiết phải vò vập như thế không?

Sợ mọi người bàn tán nên ăn xong chị bỏ đi dạo trên đường để lộng gió. Một bên là dòng nước mênh mông, một bên là đất liền, gió thổi tung bay làn tóc của chị, Nhung đang nghĩ lại chuyện ngày hôm nay. Một ngày đáng nhớ trong cuộc đời, giải thoát được người đàn ông hèn hạ nhất mà chị gắn bó.

Đang lững thững bước đi thì bất ngờ có một vòng tay to lớn, thô ráp ôm chị từ phía đằng sau. Theo phản xạ, Nhung quay người lại, không ngờ rằng... người đàn ông đó là Tạ. Nhung hoảng hốt:

Tạ! Em đang làm gì vậy?

Buông chị ra đi, nếu không mọi người nhìn thấy sẽ không hay đâu em à!

Dẫu sao cũng là chỗ quen biết, chị không muốn làm to chuyện nên tế nhị nhắc nhở Tạ.

Không. Anh không muốn làm em của Nhung.

Nhung, hôm nay em đã chia tay thẳng thắn đó rồi phải không?

Hãy tin anh, anh có thể bảo vệ và che chở cho em quãng đời còn lại, chỉ cần em đồng ý, anh tin anh sẽ không phụ lòng em.

Em nói gì kỳ vậy?

Chuyện tình cảm không thể quyết định vội vàng được, chị biết em quý chị nhưng đó chỉ là cảm xúc nhất thời.

Em còn trẻ còn gặp nhiều cô gái hợp với em, hà có gì phải bám lấy người đàn bà bỏ chồng và nhiều tội lỗi như chị??

Anh không quan tâm đến điều đó, anh không tin những lời thiên hạ đồn đại về em.

Vì em, anh có thể bỏ qua tất cả.

Nếu em muốn anh sẽ chờ em đồng ý.

Chị chỉ coi em như người em của mình mà thôi, không hề có chuyện tình cảm nam nữ gì hết.

Em đừng nói linh tinh nữa, nếu không mọi chuyện đi quá xa là không dừng lại được đâu.

Anh chính là muốn cho mọi chuyện đi xa hơn!

Gió biển thổi mạnh, Tạ đứng phía sau, tay vẫn ôm chặt lấy Nhung, bàn tay rắn rỏi ấy khẽ nép vào người chị, cảm giác ôm 1 người phụ nữ mình thích trong tay rất khó tả. Tạ tham lam, cậu ta đưa tay lên cao hơn, tìm kiếm cảm giác mềm mại nơi bầu ngực người phụ nữ. Biết ý đồ của Tạ, Nhung đẩy cậu ta ra nhưng không được, sức cậu ta khỏe như vâm, chị cố cạy tay ra cũng khó.

Hãy để anh được bên em, anh muốn làm chỗ dựa cho em Nhung à!

Tạ không quan tâm Nhung đang làm gì, cậu ta thì thào vào tai chị, hơi thở nóng ấm phả vào tai vào gáy khiến chị nhột nhột.

Cậu không buông tay là tôi hét lên đây này!

Hét đi, anh muốn cho mọi người đến đây mà chứng kiến anh đang ôm người phụ nữ anh yêu trong tay.

Cậu điên rồi!

Nhung nói như hét lên.

Đúng vậy. Anh điên rồi.

Nói xong câu đó, Tạ không ngần ngại bế thốc chị lên cao, như bế đứa trẻ con và cụng nựng. Nhung không có cách nào để thoát thân, chị gấn gọng:

Nếu em bỏ chị xuống thì mình còn có thể nói chuyện, bằng không, từ nay chúng ta là người dưng.

Tạ cúi xuống sát mặt Nhung. Anh đang bế người phụ nữ ấy trong lòng mình, làm sao để cô ấy phối hợp đây, tại sao anh lại thích người đàn bà đã có chồng này chứ? Tạ cúi xuống định hôn lên môi chị thì Nhung quay mặt đi, được thể cậu ta hôn lên cổ chị, tham lam hơn, mặt cậu ta úp sát vào ngực chị, cảm giác rất tuyệt. Nhung giãy giụa, chị cắn vào vai Tạ.

Cậu ta đau đớn tức giận, không ngờ Nhung lại cự tuyệt mình như vậy, tức tối, Tạ không ân cần nữa, cậu ta ôm chị chặt hơn, chủ động hôn lên môi chị, nụ hôn ngấu nghiến đầy thêm khát!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Ứ ứ... ứ ứ...

Nhung bị Tạ khóa môi, cậu ta lấp đầy

Miệng chị bằng hai bờ môi đang khao khát, lưỡi Tạ tìm kiếm khoang miệng chị một sự ướt át và phối hợp. Nhung Nhung không muốn, chuyện này không thể xảy ra được, điều này chị chỉ muốn dành cho một người mà thôi, sao có thể để Tạ chiếm lấy được chứ???

Chị ứ ớ kêu trong cổ họng, nhưng toàn thân bị chi phối, không thể thoát ra được, hai chân chị đạp loạn xạ trong không trung, không lẽ... lần này chị bị

người đàn ông to khỏe này làm chuyện đó ư. Không thể nào, không thể nào, chị không muốn điều đó, không muốn chuyện tình cảm này phát triển thêm chút nào cả. Tạ sung sướng vì kiểm soát được người đàn bà ấy trong vòng tay, biết chị không làm gì được nên cậu ta sung sướng hôn hít...

Từ phía xa tiến lại là ba người đàn ông mặc đồ đen đang chậm chậm đi đến. Riêng người ở giữa, hai ánh mắt anh ta hiện lên sự khó chịu và bức tức khủng khiếp, bàn tay vo tròn thành nắm đấm. Người đi bên cạnh liền nói:

Đại ca!

Có cần em xử đẹp thằng kia không??

Người đàn ông đó liền giơ tay trái lên ra hiệu, ý anh là không nên mạnh động. Không ai khác, đó chính là Lâm. Tại sao anh lại có mặt ở đây giờ này? Tại sao trong lúc này anh lại xuất hiện... và... có rất nhiều câu hỏi dành cho sự xuất hiện của Lâm. Anh không nói gì cả, lặng lẽ đi đến gần đôi nam nữ đang ở kia. Từ phía xa anh đã phát hiện ra người phụ nữ ấy là Nhung, anh đâu có xa lạ gì tiếng rên rỉ của chị nữa, mấy tháng trời ân ái cùng nhau, còn điều gì ở chị mà anh không khám phá ra được.

Hướng hồ, tên kia đang cưỡng hôn chị mê say như thế, chị đương nhiên cũng phản kháng lại rồi. Tuy nhiên, vì quá nhập tâm nên Tạ không chú ý có người khác xuất hiện. Cả Nhung cũng vậy, chị không ngờ trong lúc chị bối rối muốn tìm cách thoát thân thì người đàn ông mà chị yêu, chị khao khát đang đứng cách chị mấy bước chân.

Nhìn thấy người phụ nữ mà anh yêu đang ở trong vòng tay người khác, máu anh sôi lên, Không nói nhiều, Lâm tiến đến và tung cước, anh đá 1 phát vào mặt bên phải của Tạ. Đang say mê hôn, bị đánh bất ngờ Tạ đơ người ra, ngẩng mặt lên nhìn với vẻ tức giận không kém:

Anh là ai, tại sao lại đánh tôi?

Bỏ cô ấy xuống!

Lúc này Nhung mới giật mình, khi nãy chị thấy may mắn vì Tạ dừng lại, không cưỡng hôn chị nữa. Song giọng nói kia vừa cất lên khiến chị hoang mang, tay chân rụng rời. Không thể nào, chắc chị nghe nhầm thôi, làm sao có thể chứ? Không thể, anh ấy không thể xuất hiện ở đây được. Chị chưa dám quay ra còn đang mông lung với sự suy đoán của mình thì anh cất lời:

Em còn chưa chịu đứng xuống à?

Là anh nói với chị sao?

Chị đơ người quay ra nhìn, giây phút ấy trái tim loạn nhịp, bởi không ai khác, người đàn ông trước mặt chính là Lâm. Không phải chị rất yêu anh sao? Ánh mắt anh nhìn chị cũng nói lên điều đó, là anh đang ghen à? Anh tức giận như vậy chứng tỏ là ghen rồi. Lúc bỏ trốn anh về đây chị đã hạ quyết tâm thế nào nhỉ, phải rời xa anh, quên anh đi thì mới yên ổn. Sao giờ đây chị lại không nghĩ thế. Gặp được anh ở nơi đây chắc chắn không phải là tình cờ nữa rồi, mà là duyên phận, đúng không ông trời ơi.

Như để kiểm chứng sự quan tâm của anh, nếu anh yêu chị thật, anh sẽ không để yên nếu chị ở bên người đàn ông khác. Chị tiếp tục diễn kịch:

Tạ! Sao anh không làm tiếp đi, quan tâm người khác làm gì?

Nói đoạn chị vòng tay lên ôm cổ tạ. Cậu ta hoang mang, khi nãy còn kháng cự chống đối, giờ xuất hiện người đàn ông kia chị lại phối hợp đến thế. Nhìn sự sang trọng của 3 người đàn ông kia, Tạ biết có chút không bình thường rồi. Cộng thêm cú đá vừa nãy, có cho tiền anh cũng không dám đắc tội thêm.

Tạ áp ứng:

Nhung xuống đi!

Cùng với câu nói đó là hành động thả Nhung đứng xuống đất, Tạ không đến mức ngu muội mà chọc giận 3 người đàn ông kia, nhìn đáng về là biết không phải bình thường rồi. Hơn nữa, sự bối rối của Nhung khiến Tạ đoán ra, chắc chắn hai người có quan hệ tình cảm gì đó. Không muốn lời thôi, Tạ để Nhung đứng đó và bỏ đi về phía căn nhà mọi người đang trú tạm. Tạ thích Nhung là thật, nhưng chủ đích của anh là muốn được yêu đương và lợi dụng chị mà thôi, vì chị là người đã có chồng và bỏ chồng, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn so với đám con gái chưa chồng. Nhung xem ra, lần này thì không được rồi!

Tạ đi khỏi, Nhung đứng chết trân ở đó, không tiến không lùi, không 1 câu nói gì với Lâm, chị đang nghĩ gì vậy?

Về mặt Lâm đã giãn ra một chút, tuy nhiên anh vẫn chưa hết cơn giận. Anh giận chị nhiều lắm, vì chị anh đã mệt mỏi tìm kiếm biết bao, vì chị anh đã lặn lội đường xa để hỏi thông tin về chị. Vậy mà vừa gặp lại chị đã khiến anh thất vọng rồi. Nếu có người nói anh nghe chắc anh cũng nhận, bởi đúng là vậy. Chị đâu có gì, gia cảnh không có, ngoại hình cũng không đến mức quá xuất sắc... thậm chí đã từng có gia đình nữa... Anh thật ngốc khi đem con tim mình trao cho chị, để bây giờ anh phải tự đau khổ, dằn vặt thế này.

Hai đệ tử của Lâm biết ý nên tránh xa ra, đi về phía xe ô tô cách đó 1 đoạn. Lúc này Lâm mới nói:

Cậu ta là thế nào với em?

Ánh mắt Lâm vẫn không rời khỏi chị. Gió biển thổi lồng lộng, mùi hương nước hoa quen thuộc lại đưa tới mũi chị, nó thơm và dễ chịu làm sao? Nhung

nhìn lại anh, nói về thách thức:

Như thế nào thì anh cũng thấy rồi, hỏi thừa!

Anh đâu có mù! Nếu như em yêu cậu ta, tại sao lúc bị hôn em giãy giụa như thế, miệng còn ú ớ phản kháng như vậy? Đó là hành động của người đang yêu sao?

Thì ra anh ấy đã quan sát tất cả, Nhưng bị bắt lỗi, đành bào chữa:

Như nào thì có liên quan gì đến anh?

Anh còn chưa hỏi tội em vì sao em bỏ về đây đây? Em có biết anh tìm kiếm em đến phát điên không hả?

Sao em nhấn tâm với anh như vậy???

Em... em...

Nhưng lúng túng.

Còn nữa, mới xa anh không được bao lâu đã đi chìm chuột thẳng khác là thế nào? Anh đã đánh dấu vào đấy rồi, em tưởng cứ thế mà cho người khác tùy tiện động vào à?

Không nói nhiều nữa, theo anh đi về nhà.

Nhưng chợt dạ, anh ấy đã tìm đến đây được thì chắc hẳn đã biết nhà chị rồi, làm sao bây giờ... vậy chẳng phải mọi chuyện bại lộ rồi sao??

Em không về. Đêm em còn đi làm, anh thích thì đi mà về?

Vậy em trả nợ cho anh đi.

Nhưng lúc này mới nhớ ra mình biết anh là do anh Hậu nợ nần. Song chị ý thức được ngay việc mình vừa ly hôn lúc sáng, có nghĩa là... giờ chị không còn là vợ anh Hậu nữa, thì chị hoàn toàn không phải chịu ràng buộc và trả nợ cho bất kỳ ai. Nghĩ vậy chị liền nói:

Xin lỗi, nếu anh muốn trả nợ thì anh tìm anh Hậu mà đòi. Tôi ko có nghĩa vụ phải trả nợ cho anh ta.

Em là vợ của hắn, hắn không trả được thì em phải trả thay!

Lâm nhún mạnh.

Xin lỗi anh, tôi và anh ta đã cắt đứt quan hệ vợ chồng rồi, tôi ko có nghĩa vụ phải trả nợ cho anh ta nữa?

Tức là... hai người đã ly hôn?

Lâm đã biết chuyện này song anh giả vờ như chưa biết gì.

Đúng vậy, nếu anh không tin có thể đi hỏi.

Từ bao giờ.

Vừa mới sáng nay!

Anh tin hay không thì tùy.

Vừa mới chia tay chồng lúc sáng, tối đến đã kịp ôm trai lạ, cô cũng bản lĩnh quá rồi nhỉ.

Bây giờ tôi tự do, tôi quen ai làm gì hoàn toàn có thể. Anh có tư cách gì mà cấm đoán tôi?

Tư cách gì à??

Lâm tiến đến và ôm chị thật chặt, người phụ nữ anh dày công tìm kiếm, chị không phản kháng, ngược lại còn rất vui nữa.

Tư cách là người đàn ông của em, là bố của những đứa con do mình sinh ra!

Có được không?

Giọng Lâm dịu xuống, Nhưng khẽ vòng tay lên ôm người đàn ông đó vào lòng. Câu nói của anh khiến chị hạnh phúc biết bao.

Mà sao chưa gì da dẻ đã ngăm ngăm đi thế này rồi?

Giữa hai người thực sự không còn khoảng cách gì nữa, câu nói của anh khiến chị thấy vui...

Thì hàng ngày em lam lũ trên thuyền, cùng làm việc, hơn nữa nơi này nước mặn, gió biển hỏi sao không đen được?

Lâm nghe mà xót xa.

Tí nữa em lại chuẩn bị ra khơi đây này!

Là đi đâu?

Em theo mọi người lên thuyền đi đánh bắt!

Ra biển sao?

Vâng.

Anh không cho em đi, đó không phải là công việc dành cho em, em đi về cùng anh.

Em không về đâu.

Không về anh khác có biện pháp.

Anh định làm gì chứ?

Lâm không nói, khẽ nâng cằm chị lên, đặt ngón trỏ lên môi chị, anh nói:

Anh cấm em, từ nay không được phép cho bất kỳ người đàn ông nào đụng chạm đến bờ môi này, vì nó là của anh, hiểu không?

Em không hiểu gì cả!

Không hiểu này... không hiểu này...

Lâm cù nách Nhung khiến chị nhột mà cười như nắc nẻ, sẵn tiện bóp nhẹ 1 cái vào ngực chị đánh dấu bản quyền.

Cả đây nữa!

Chị thích thú cười sung sướng.

Hai người đàn em của Lâm ngồi trong xe nhìn thấy tất cả, lần đầu tiên họ thấy anh phát điên vì một người phụ nữ rất bình thường. Họ không hiểu ở chị có điểm gì tốt, điểm gì đặc biệt mà khiến anh mất ăn mất ngủ như vậy. Không quản công việc, không quản đường xa tới đây. Điều đó chỉ chứng tỏ anh đã bị ái tình làm cho mê muội mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Không chỉ hai người đệ tử - đàn em của Lâm thấy khó hiểu, mà chính anh cũng cảm thấy không hiểu nổi bản thân mình. Đêm hôm qua, anh không ngủ được, có một động lực vô hình nào đó thôi thúc khiến anh phải đi tìm Nhung cho kỳ được. Anh bôn ba, lăn lộn chốn giang hồ đã nhiều năm, tiếp xúc với nhiều loại người, đàn ông có, đàn bà cũng có. Người tốt thì rất nhiều... và kẻ xấu cũng tồn tại song song, bởi vậy nắm bắt tâm lý và đánh giá người khác anh có thể hiểu được.

Và với Nhung, anh thấy chị là mẫu phụ nữ đơn giản, không quá cầu kỳ và phức tạp, hơn nữa bản chất không xấu, dù được anh nâng niu, đặc cách hơn hẳn những người khác, nhưng chị không lợi dụng, không đòi hỏi. Ngay cả ngày hôm ấy, Nhung có ý muốn bỏ trốn, nếu chị muốn 10 triệu, 20 triệu hoặc hơn thế anh hoàn toàn có thể đưa cho chị, vì anh tin chị thật thà. Thế mà anh đưa 2 triệu chị còn chối đây đẩy, không có lòng tham.

Mà người thật thà, chân chất như chị có thể bỏ trốn đâu xa được chứ? Chắc chắn là về quê hương, nơi mình được sinh ra và gắn bó rồi. Và tâm lý của người bỏ trốn dĩ nhiên sẽ đề phòng, làm sao có thể ngang nhiên sống tại căn nhà đó để bị bắt một lần nữa. Nắm bắt được điểm này, Lâm mạnh dạn về quê chị một lần nữa, sai khiến đàn em bao nhiêu ngày nhưng kết quả không như mong đợi khiến anh thất vọng.

Buổi sáng hôm nay cũng là ngày Nhung ra tòa làm thủ tục ly hôn, ở một nơi khác, Lâm tranh thủ giải quyết mọi công việc cần thiết và cùng hai người đàn em của mình lái xe về nơi mà Nhung đang ở. Đi đường dài song anh không thấy mệt, trong đầu chỉ suy nghĩ làm sao để có thể sớm tìm ra Nhung mà thôi.

Xe đi đến nơi, vẫn ngôi nhà đó lúc xế chiều, cái lần mà anh về đây đầu tiên và mang theo chị đi. Căn nhà vẫn ở đó nhưng nhìn hoang sơ và tiêu điều hơn lúc trước. Anh vẫn nhớ như in bóng dáng của chị khi đang dọn sân thóc, người phụ nữ hai cánh tay rắn rỏi, làm việc thoăn thoắt, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt ửng hồng vì mệt vì nắng.

Ánh mắt chị ngơ ngác khi thấy người lạ mặt xuất hiện, rồi về sợ sệt, chống cự khi bị đàn em của anh bắt đi. Mọi thứ như vừa mới ngày hôm qua đây thôi, mà giờ đây mọi thứ đã thay đổi quá nhiều. Lâm biết sự việc đàn em của mình đến đây nhiều lần song không tìm được kết quả gì, bởi vậy lần này đến đây, anh ra lệnh cho họ đánh xe đi đến 1 nơi khác vắng vắng và chờ tin của anh. Nếu cần anh sẽ liên lạc.

Lâm chọn trang phục giản dị, vẻ ngoài nhẹ nhàng, để người làng không đề phòng và nghi ngờ. Anh mới đến đây nên mọi thứ còn quá ngỡ ngàng, bao quanh ngôi làng này là những cánh đồng bao la, xen kẽ là những kênh mương nước chảy phục vụ cho việc tưới tiêu trồng cấy. Về yên bình đến ngạc nhiên, nhưng không thể phủ nhận là quá nghèo. Chủ yếu là những căn nhà cấp 4 lụp xụp không là trát gì, công nêo cũng chẳng ra hồn, nhà nào nhà nấy rêu mốc mọc xung quanh bám kín lấy những viên gạch trên tường nhà. Lâm đi bộ lang thang gần đó vì anh biết trong nhà kia không có ai ở cả.

Đi một quãng thì anh gặp một chị gái, thấy người lạ vào làng, lại điển trai trắng trẻo chị ấy liền bắt chuyện:

Chú ở nơi khác đến đây à? Tìm nhà ai phải không?

Đang không biết hỏi ai thì gặp bà chị hay mồm, Lâm nhoen miệng cười rồi đáp:

Dạ, chào chị. Em ở nơi khác mới đến đây, em muốn tìm nhà một người bạn mà không rõ là nhà nào, số điện thoại thì không liên lạc được chị ạ.

Chú hỏi chị thì đúng rồi. Ở làng này ai chị cũng biết... chỉ có điều...

Chị gái ngập ngừng...

Sao hả chị?

Có điều... chỉ sợ chú đến nhầm làng thì tôi chịu, còn người trong làng này cứ nói tên tôi chỉ cho.

Dạ.

Chị có biết ai tên là Nhung không?

Nhung à?

Dạ.

Nhung thì có đấy, nhưng chú phải nói xem nó là con cái nhà ai...

Em không biết bố mẹ cô ấy tên gì, chỉ biết chồng cô ấy Tên Hậu!

Lâm thật thà.

À.. cái Nhung. Đúng rồi, con bé này chị biết, nhưng mà chú mày là gì của nó?

Em là bạn cùng chỗ làm của Nhung, nay em có việc đi qua nên ghé vào chơi.

À...cái Nhung nghe bảo mới đi làm xa về, thế làm cùng chỗ chú à?

Rõ khổ chú ạ....

Chị gái bắt đầu kể lể:

Con bé này số nó khổ lắm, lấy phải thằng Hậu nát rượu lại cờ bạc, một mình nó bươn chải nuôi chồng, còn trả nợ cho chồng mà bố mẹ thằng Hậu còn không coi ra gì đấy.

Căn nhà phía cuối kia là nhà nó với thằng Hậu ở lúc còn sống với nhau.

Chú không biết chứ, sáng nay hai đứa nó ra tòa ly hôn rồi, bố mẹ con bé mừng lắm, trưa nay làm com thết đãi họ hàng ăn mừng vì con gái bỏ được chồng cơ mà...

Nghe chị gái kể chuyện Lâm cũng thấy vui, xem ra lần này anh tìm kiếm được thông tin bổ ích rồi.

Khổ thế chị nhỏ. Em làm cùng thấy cô ấy cũng tốt tính, không ngờ lấy phải chồng nhu nhược như vậy..

Mà chị có biết bây giờ Nhung ở đâu không ạ?

Nó chia tay thằng Hậu thì về bên bố mẹ đẻ nó rồi, ở đấy làm gì nữa cho khổ đời con gái.

Tiếc thế chứ nì, con gái nhìn cứ phây phây ra mà gặp phải thằng Hậu tì, mấy năm ở cùng mà không có được mụn con.

Nhưng mà thế cũng may, có con thì giờ lại khó mà bỏ nhau, con cái nó nín kéo tình cảm... haizzz

Chợt nhận ra mình hơi nhiều lời, chị gái kia thôi không huyền thuyên chuyện chị Nhung nữa, chị hỏi:

Thế chú có muốn tìm nó không, nhà bố mẹ nó đi hết quãng đường thẳng này, rẽ qua cây cầu kia, đi đến nhà có nhiều cây cau thì là nhà nó ở. Ở đây chỉ có mình bố mẹ con Nhung trồng cau thôi.

Thông tin tuyệt vời biết mấy, Lâm cảm ơn chị gái và tiếp tục đi bộ. Anh sợ gọi đàn em đến thì gây chú ý cho dân làng, bởi với không gian hẻo lánh thế này, xuất hiện một chiếc ô tô sang trọng ắt hẳn sẽ gây chú ý với nhiều người. Mà qua cách nói chuyện của chị gái, anh cũng đoán được người dân làng này cũng rất nhiều chuyện, kể vanh vách như vậy... nếu anh không phải là bạn của Nhung mà là kẻ thù, không biết chị gái ấy còn nói xấu theo kiểu nào được nữa??

Bởi vậy anh âm thầm tự mình đi và tìm hiểu. Có lẽ đi bộ sẽ khiến cho người ra có cảm giác gần gũi hơn là đi ô tô hỏi chuyện. Theo lời chị gái kia hướng dẫn, Lâm đi mãi cũng hết quãng đường, đi qua cây cầu anh hướng mắt về phía căn nhà có hàng cau mọc san sát nhau và vurun cao qua mái nhà. Chắc hẳn đó là nhà của chị rồi. Bỗng nhiên anh thấy tim mình đập nhanh, hồi hộp khó tả, sắp được gặp chị rồi, bây giờ nếu nhìn thấy anh, chị sẽ thế nào nhỉ? Có bỏ trốn hay sợ sệt không?

Anh tự nghĩ ra những dáng vẻ khác nhau của chị khi hai người gặp lại nhau. Đến nơi, trời cũng xẩm tối, nhìn từ bên ngoài vào, căn nhà cấp 4 xây bằng gạch đỏ nhưng mái lợp bằng lá cây gì đó, rất thẳng và đều, cảm giác đến 1 thôn quê bình dị mà anh đã xem ở bức tranh nào đó.

Phía trước nhà là vườn rau rộng được phân chia thành nhiều luống khác nhau, tuy nhiên không thể rộng và đẹp mắt bằng trang trại mà anh đang sở hữu được. Một người đàn ông trạc ngoài 50 tuổi đang hí hoáy gánh nước và tưới đều lên các luống rau, dáng vẻ mệt nhọc, lưng áo lấm tấm mồ hôi... có lẽ đây chính là bố của Nhung rồi.

Phía căn bếp, khói đang bay nghi ngút từ mái nhà, một người phụ nữ đang nhóm lửa và nấu nưóng gì đó, vẻ mặt nhìn có chút hơi quen, có lẽ đây chính là mẹ của Nhung. Bố mẹ chị đây rồi, vậy Nhung đâu? Anh cứ đứng đó ngập ngừng, không biết nên vào hay thế nào? Bố Nhung đang tưới rau, ông cảm giác như có ai đó đang nhìn mình, chợt dạ ông dừng tay rồi ngừng đầu lên nhìn.

Quả nhiên có một thanh niên mặt trắng trẻo, ăn mặc gọn gàng đang đứng bên ngoài, ánh mắt cứ đau đáu nhìn vào nhà ông như tìm kiếm một thứ gì đó. Ông háng giọng rồi nói vọng ra:

Ai ở ngoài đấy đấy?

Có việc gì không?

Tìm kiếm gì vậy cháu.

Bị hỏi bất ngờ, Lâm ấp úng:

Chào bác ạ!

Cháu đang tìm nhà một người bạn, nhưng cháu mới đến lần đầu nên không biết chính xác là nhà nào...

Bố Nhung cảnh giác, sợ người lạ mặt, bởi vậy ông hỏi thăm dò:

Tìm ai, nhà nào? Phải hỏi tên chứ cậu thập thò vậy người ta tưởng người xấu lại đuổi đi đấy.

Ấy ấy... không không bác ơi.

Cháu không phải người xấu.

Lâm vội thanh minh.

Vậy như nào???

Cháu đến tìm Nhung.

Lúc này bố chị ngạc nhiên thật sự, vì quê nghèo như nhà ông đâu có thanh niên nào trắng trẻo, sáng sủa vậy? Tìm con gái ông có việc gì nhỉ? Mà chị đã có chồng rồi, thậm chí vừa mới ra tòa ly hôn sáng nay... không thể nào, nếu nó có bạn trai thì ít nhất cũng phải đợi thời gian nữa, sao có thể nhanh vậy được. Nghĩ ngợi mãi ông nói:

Tìm Nhung có việc gì? Mà cậu là gì của nó?

Dạ. Cháu là bạn của Nhung, cháu cùng chỗ làm với Nhung lúc trước, nay có việc đi qua đây nên nhân tiện ghé thăm cô ấy và hai bác ạ.

Bác yên tâm đi, cháu không có ý gì đâu.

Lâm sợ bố Nhung không tin nên rào trước đón sau.

Đúng là con gái ông mới đi làm xa một thời gian thật, theo lời kể của Nhung thì ông biết thế. Vậy có lẽ cậu thanh niên kia nói thật. Ông bỏ gánh nước đang tưới dở xuống rồi đi ra khỏi vườn, lưng thưng bước ra sân rồi tiến thẳng đến chỗ Lâm đang đứng. Một thanh niên cao to, khỏe mạnh, ăn mặc chừa chu sạch sẽ thế kia, gương mặt cũng ưa nhìn, không giống là người xấu lắm...

Bạn của Nhung à?

Dạ.

Vậy mời cậu vào nhà chơi.

May quá, bố chị đã đồng ý cho vào nhà rồi.

Lâm theo chân bố chị đi vào nhà, trong gian nhà có kê bộ bàn ghế bằng gỗ lim, trên bàn là bộ điều cày, chắc ông ấy nghiện thuốc Lào. Một bình sứ nhỏ tỏa ra khói nghi ngút, mùi thơm lạ lạ chắc là loại nước uống bằng lá cây gì đó...

Cậu ngồi xuống đi.

Bố chị mời anh ngồi, tiện tay ông lấy bình sứ và rót ra 1 cốc nước màu xanh nhạt mời Lâm uống:

Uống đi cháu, nước trà xanh nhà trồng đấy, mát mát dễ chịu lắm!

Dạ cháu xin bác.

Cái Nhung hôm nay không có nhà, nó đi làm rồi, hôm khác cậu tới thì may ra gặp được.

Nghe bố chị nói chị đi làm, Lâm hơi thất vọng vì không gặp được chị. Ông nói tiếp:

Nhung mà kệ nó, nó đi làm thì chả sao cả. Cậu là bạn nó đường xa đến đây thì cứ ở đây ăn cơm với bác. Mấy khi mới đến...

Dạ... hay là thôi, hôm khác cháu quay lại rồi ăn cơm cùng bác được không ạ?

Không được. Xa xôi vậy mà đến, giờ cũng tối rồi, cậu định đi đâu, cứ ăn cơm rồi hẵng hay. Mà ăn xong thì ngủ lại, mai bác nhắn cho nó về, bạn bè mấy khi gặp nhau...

Dạ. Vậy cháu ở lại ăn cơm, lát bác cho cháu địa chỉ cháu sẽ đến gặp cô ấy ạ.

Gặp thế à? Định đi luôn sao?

Dạ tối cháu qua nhà bạn ngủ, cháu gửi cho Nhung ít đồ mẩy chị làm cùng gửi bác ạ.

Ừ. Thế cũng được. Cứ ăn uống no say đã rồi bác cho địa chỉ. Cách đây hơn chục km thôi.

Muốn gặp Nhung nên anh không thể từ chối lời mời của bố chị. Bởi vậy trong lúc hai ông bà dọn cơm đãi khách, Lâm nhắn tin cho đàn em tự đưa nhau đi ăn tối, lát nữa anh gọi thì quay lại đón. Cơm tối xong xuôi, Lâm theo chỉ dẫn của bố mẹ chị, trên đường có hỏi thăm 1 vài người, Lâm cuối cùng cũng tìm được đến nơi. Và bây giờ, người phụ nữ anh tìm kiếm bấy lâu... cuối cùng cũng ở trong vòng tay của Lâm rồi. Gió biển rì rầm, những lọn tóc thổi tung lên vương vào mặt anh không buồn gỡ, tranh thủ tận hưởng khoảnh khắc được ôm nhau thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Cứ đứng như thế mãi, Nhung sốt ruột giục Lâm:

Muộn rồi, anh đi về đi, đêm khuya ở đây không có chỗ ngủ đâu.

Anh không về, khó khăn lắm mới tìm được đến đây, em nói xem anh làm thế nào có thể quay về được nữa?

Nhưng ngạc nhiên:

Tại sao lại không quay về được?

Anh đến đây được thì cũng có thể về được. Mà quên, em chưa hỏi, anh tìm ra đây bằng cách nào thế?

Bí mật!

Nói đi không em giận.

Thì anh hỏi bố mẹ em chứ gì?

Cái gì? Anh tìm được nhà em rồi à?

Nhưng tròn mắt nhìn Lâm.

Chứ sao? Có gì mà em phải ngạc nhiên...

Ý em là... anh nói hết mọi chuyện thời gian qua của em cho bố mẹ biết rồi à?

Không có. Anh đâu có ngốc như vậy.

Anh nói dối là bạn làm cùng nên hai bác mới tin tưởng mời vào nhà ăn cơm đấy...

Lại cả ăn cơm nữa, trời ơi anh cũng to gan quá rồi đấy.

Em nghĩ anh là ai mà không dám làm chuyện đó??

Vậy còn hai cậu kia thì sao? Nhìn bặm trợn, hồ báo thế mà mẹ em cũng cho vào nhà à?

À không. Anh tự mình đi vào thôi, hai đứa nó anh không cho vào, tránh đi xa xa chứ. Nhìn mặt anh thế này dễ gây thiện cảm với các cụ là chắc rồi, nếu không đã chẳng cho anh địa chỉ của em.

Chán thật! Bố mẹ mình dễ tính thế à?

Nhưng phụng phịu.

Nếu không vậy thì làm sao anh có thể gặp được em, không những thế còn bắt được quả tang đang gian dâm với trai lạ. Em nói xem, hôm nay anh xử em thế nào?

Tội của em ấy?? Phải nói là to cực là to luôn, không thể một lời có thể kể hết được.

Nhưng nhìn Lâm đang nói huyền thuyên, chị cảm nhận anh như người khác vậy, gần gũi khác hẳn với vẻ lạnh lùng quyết đoán mọi khi.

Nói chuyện với chị hoàn toàn không có khoảng cách. Ước gì... ước gì... lúc trước khi ở bên nhau, anh cũng thế này, có lẽ chị đã cam tâm tình nguyện mà ở vậy với anh mãi. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, trong cái rủi cũng có cái may, nhờ trốn về mà chị đã chấm dứt được cuộc hôn nhân như một vết nhơ của cuộc đời chị. Dù bây giờ vất vả nhưng chị không bị ràng buộc bởi một lý do gì hết, hoàn toàn tự do tìm hiểu và lựa chọn người mà mình yêu.

Lâm thấy chị trầm tư liền lo lắng:

Em sao thế? Lại suy nghĩ gì à?

Em đang nghĩ... vì sao anh lại đến đây tìm em? Bỏ cả công việc và mọi thứ như vậy? Em không hiểu nổi con người anh nữa, anh nói đi, tại sao vậy?

Lâm cười mỉm, gục đầu xuống vai chị thì thảo:

Chính anh còn không hiểu nổi mình, em nghĩ xem làm sao em có thể hiểu được sự điên rồ ấy của anh!

Vậy có nghĩa là hành động ấy chỉ là bộc phát thôi à, không có lý do khác sao?

Nhưng hơi thất vọng.

Không phải thế. Ý anh không phải vậy.

Em có tin hay không thì tùy... nhưng mà nói thật, vắng em anh cảm thấy cứ thiếu vắng cái gì đó, anh đi đâu làm gì cũng không thấy thoải mái. Đầu óc chỉ toàn nghĩ đến việc tìm kiếm em, tìm kiếm không ngừng, muốn được gặp lại em...

Như vậy, có phải là em đã bước vào trái tim anh rồi không??

Nghe Lâm nói từng câu từng chữ khiến chị rất vui, anh ấy đã thừa nhận có tình cảm với mình rồi, sự quan tâm và lo lắng ấy được biểu hiện bằng sự tìm kiếm chị đến phát điên. Chuyện này chị có thể chứng nhận được vì thời gian chị ở nhà có nghe mọi người đồn đàn em của anh suốt ngày canh chừng nhà anh Hậu.

Em không biết...

Vậy anh hỏi em, em có tình cảm gì với anh không?

Không biết!!!

Không biết mà để cho người ta ôm thế này à?

Vậy anh buông tay ra đi.

Anh không buông.

Em về đi ngủ đây, đêm em còn lên thuyền ra biển nữa.

Anh không cho em đi, đó không phải là công việc mà em nên làm. Em xem, mới xa anh ít bữa mà da dẻ đã đen sạm đi thế kia...

Không biết ở 1 số chỗ có bị tàn phá đi không nữa??

Lời nói của anh đầy ý tứ.

Tàn là tàn thế nào? Em đi thuyền chứ có làm gì đâu mà tàn, gió biển thì đương nhiên là đen rồi.

Anh không biết nhưng hôm nay em phải theo anh về, nếu không đừng trách anh!

Anh lại bắt đầu rồi đây.

Anh làm sao?

Công việc của anh em đâu có can thiệp. Tại sao em làm gì anh cũng can thiệp. Mà em nhắc lại lần nữa, em không phải con nợ của anh đâu, em hoàn toàn tự do rồi.

Anh quản người phụ nữ của anh không được sao?

Chuyện này đồn ra ngoài chẳng phải họ sẽ cười thằng Lâm này để người đàn bà của mình chịu khổ sở à???

Ai làm người phụ nữ của anh chứ?

Nhưng nghe Lâm nói câu đó thì sướng rơn rồi nhưng vẫn giả bộ.

Không nói nhiều, bây giờ anh cho em hai sự lựa chọn.

Lựa chọn gì?

1 là em về cùng anh.

2 là em vẫn phải về cùng anh!

Đùa à? Lựa chọn kiểu gì mà cứ phải về cùng anh thế?

Đúng vậy. Vì em không còn lựa chọn nào khác, nếu em từ chối thì...

Thì sao??

Anh sẽ bắt cóc em 1 lần nữa!

Nói xong Lâm bế bổng chị lên, ôm chị thật chặt và đi về phía xe ô tô, hai người đàn em hiểu ý bèn tiến xe lại gần.

Anh bỏ em xuống, bỏ em xuống đi.

Em ngại à?

Mà số em có phước thật, trong 1 buổi tối mà có tận hai người đàn ông bế em thế này?

Anh có nên ghen tị với em không?

Nhưng xấu hổ vì nghĩ lại chuyện khi nãy Lâm chứng kiến, Tạ bé và cưỡng hôn cô...

Anh định đưa em đi đâu?

Đi khỏi nơi này..

Nhưng em còn đi làm..

Không làm gì hết! Anh không cho phép em làm gì cả...

Quần áo của em ở đó!

Mai anh mua cho em không thiếu thứ gì, đừng mang những thứ ấy về nữa..

Lâm bỏ chị vào ghế sau rồi nhanh chóng đóng cửa xe lại.

Đại ca, bây giờ đi đâu được a??

Về khách sạn của thi trấn này đi, tạm thời đêm nay ngủ lại đây, ngày mai tính.

Anh cho em về nhà.

Em ngồi yên cho anh!

Lâm quay sang nhìn Chị nghiêm túc và nhắc nhẹ.

Nhưng lặng yên không nói gì nữa, vì bây giờ trong xe có thêm hai người đàn em của anh, rất không tiện để trò chuyện. Mà giờ chị đã lên xe của anh rồi, mọi chuyện còn có thể theo ý chị được sao? Bởi vậy chị ngoan ngoãn ngồi yên và nhìn xe bon bon chạy. Đến 1 khách sạn gọi là to nhất huyện chị ở, xe đậu vào bãi, hai người đàn em một phòng, chị và anh 1 phòng, ai về phòng người nấy nghỉ ngơi. Có lẽ hai thanh niên bặm trợn kia đi theo anh cả ngày cũng mệt mỏi lắm, về khách sạn là họ hào hứng hơn hẳn. Lâm dặn dò mấy câu rồi đóng cửa phòng mình lại. Khi cánh cửa vừa đóng, Lâm lao vào ôm chị 1 cách nồng nhiệt.

Không còn giới hạn nào cho cả hai nữa, chị nhớ anh, cả anh cũng vậy, hai con tim đang khao khát tình yêu đến cháy bỏng. Nụ hôn mở đầu, hai tấm thân bắt đầu ườn ọ cuốn lấy nhau, anh lần lượt cởi bỏ quần áo chị ra, hai bộ ngực trần dính lấy nhau, môi lưỡi kháng khí.

À... anh nhớ ra là đi cả ngày anh chưa tắm..

Em chờ anh chút được không?

Nụ hôn mê mẩn làm Nhung đỡ dần, chị khẽ gật đầu.

Mà em vào tắm cùng anh đi, nước ngoài biển có khi không sạch bằng ở đây được đâu.

Ai bảo anh không sạch?

Anh bảo.

Nói đoạn Lâm kéo tay chị đi vào nhà tắm, khách sạn này không có bồn tắm nhưng vòi sen thì khá to. Treo lơ lửng trên đỉnh đầu, Lâm vẩy van nước, từ trên cao dòng nước ấm từ từ phun xuống những dòng nước li ti ấm áp dễ chịu, Lâm lại ôm chị, hai người trần trụi ôm nhau dưới làn nước không ngừng chảy. Tóc ướt hết cả nhưng họ mặc kệ, lại quấn lấy nhau, bàn tay anh rà soát khắp nơi trên cơ thể chị, hai bầu ngực chị theo cảm xúc mà ườn cao lên như gọi mời, Lâm cúi xuống và dày vò hai núm nhon đó bằng môi lưỡi của chính mình.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Có lẽ kể từ ngày chị bỏ trốn anh về đây, cả hai đều không có màn đụng chạm thân thể mãnh liệt thế này. Tay anh lại mon trón phía thân dưới của chị, dòng nước ấm chỗ đó lại chảy ra hòa vào làn nước từ vòi sen chảy xuống. Cái đó của anh đã vurun lên từ bao giờ, nó đang cọ vào chân chị đây gọi mời.

Anh thêm quá, không chờ được nữa, kéo 1 chân chị lên cao góc vuông 90°, rồi từ từ đưa cái đó ấn sâu vào trong người chị. Cơ thể chị sẵn sàng thả lỏng và đón nhận vật thể đang tiến sâu vào, càng lúc càng chặt chẽ nơi sâu thẳm, anh nắc nhe cả hai tê tái, chị bị kích thích quá nên không kiềm được cảm xúc nữa, bật ra tiếng rên rì. Trong phòng tắm, nước chảy tí tách rơi xuống sàn, tiếng rên rì của đôi nam nữ khi đang thỏa nắn lẫn nhau, tiếng da thịt tiếp xúc nhau khiến cho bầu không khí trở nên ngọt ngào hơn bao giờ hết.

Chị cứ rướn thân mình lên để đón nhận, anh thì không ngừng đưa vào chỗ đó mạnh mẽ và dứt khoát. Bên trong chị tại sao lại ấm và chặt chẽ đến vậy, mấy lần anh cảm thấy nóng ở đầu cậu nhỏ. Chỉ trực muốn phóng thích ra mà thôi... nhưng sợ làm chị thất vọng, Lâm ngừng lại. Tắt vòi sen, Vớ lấy cái khăn tắm và lau qua cho cả hai, anh tham lam không muốn rời khỏi nơi mê cung huyền bí đó, nhưng bắt buộc phải rút ra và bế chị ra ngoài giường.

Cả hai vẫn chưa lau khô hẳn, trên tóc vẫn còn đọng những giọt nước, chị nằm úp trên giường. Lâm đứng dưới nền nhà có trải thảm, chị cong thân dưới lên, hai bờ mông nhô lên gọi mời, chỗ đó cũng khiêu khích anh, Lâm không ngần ngại đỡ lấy hai bờ mông đó và nhét cái của mình vào từ phía sau. Thuận đà anh làm tới không ngừng, chị bấu chặt ga mà rên rì thỏa mãn, mỗi lần đập sâu cả chị và anh đều phê tới bến, trong tư thế này anh càng vào sâu hơn trước, cảm giác hưng phấn tột độ, anh làm thật nhanh và trút hết vào người chị như thể hiện sự yêu thương anh dành cho chị, đó là nỗi nhớ, sự khao khát và nhớ mong thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Về phần bố mẹ Nhung, bố chị tiếp đón Lâm vì đơn thuần ông nghĩ là bạn bè ở xa đến, hơn nữa nhìn gương mặt cậu ấy cũng thật thà, đáng tin cậy. Nhưng mẹ chị không nghĩ vậy, bà đoán già đoán non về mối quan hệ giữa Nhung và Lâm. Bởi nếu như có quà cáp hay đồ dùng gì đó có thể gửi lại đây rồi khi nào Nhung về ông bà đưa lại cũng được. Nhưng Lâm dứt khoát muốn xin địa chỉ và đi gặp chị ngay buổi tối hôm ấy, có lẽ không phải bạn bè bình thường. Đêm hôm ấy bà nghĩ nhiều về chuyện này, phải chăng gần nửa năm trời đi làm xa, Nhung đã phải lòng anh chàng này rồi.

Phải lòng thì cũng là điều dễ hiểu, bởi về ngoài lịch lãm, điển trai như Lâm bà nhìn còn ưng bụng. Huống chi con gái bà? Thêm nữa, lần này trở về quê, bà chỉ khuyên nhủ đôi điều ấy vậy mà chị đồng ý bỏ anh Hậu luôn. Trước đây khi chưa đi khỏi làng, cuộc sống hôn nhân của chị bế tắc thế nào không phải bà không biết. Nhưng bà khuyên con gái cỡ nào chị cũng không dám bỏ anh Hậu, chị còn ảnh hưởng của tư tưởng nhà quê, lạc hậu quá, chị cứ nghĩ bỏ chồng là điều cấm kỵ của phụ nữ... thế nên luôn cam chịu mà không dám rời bỏ người đàn ông ấy.

Vậy thì... trong chuyện này, ắt hẳn chị đã có động lực. Mà không ai khác, mẹ chị hiểu ra rằng, vì trong lòng chị có hình bóng của người đàn ông khác nên mới dễ dàng thỏa hiệp với bà mà dứt khoát ly hôn. Nhưng cậu thanh niên ấy là ai, nhìn trẻ trung đầy nhưng cách nói chuyện rất khôn ngoan, từng trải. Ắt hẳn không phải còn ít tuổi nữa.

Quả không sai, bao nhiêu nghi ngờ về chuyện này đã được giải đáp cho bà vào buổi sáng ngày hôm sau. Khi mẹ chị vừa gánh mấy cái rổ chậu đựng rau bà vừa bán hết ở chợ về thì đã thấy chị có mặt ở nhà. Bà không ngạc nhiên lắm khi vừa mới chiều qua chị còn dứt khoát đòi ra ngoài bến sớm để kịp đêm đi thuyền, chị nói muốn kiếm thêm thật nhiều tiền. Ấy vậy mà bây giờ đã có mặt ở nhà rồi, chắc lại nghe lời bạn trai nên về đây.

Bà khẽ nói bằng quơ:

Cái Nhung hôm nay không đi làm mà lại bỏ về à con?

Mẹ đã về đấy ă?

Nhung từ trong nhà chạy ra đỡ quang gánh cho mẹ.

Sao, đêm qua có đi thuyền không?

Con có!

Điều, mày nói điều nó vừa thôi. Đêm đi thuyền mà mặt mũi tỉnh như sáo thế này à? Chân tay không lấm lem gì cả...

Thì con tắm gội rồi mới về chứ?

Gì mà nhanh vậy được? Thôi đừng giấu nữa, cậu thanh niên kia đâu rồi??

Thanh niên nào ă?

Nhung giả bộ không biết gì. Hihi.

Hôm qua nó còn ăn cơm với bố mẹ đây mà nì, giờ lại bảo không biết. Chắc nó ra đấy nói mấy câu gì nên xuôi lòng mà bỏ về đây đúng không?

Mẹ này!!!

Con là vì mệt nên mới về.

Thôi. Có chuyện gì thì cứ kể cho mẹ nghe, mẹ có mình mày là con gái, không thương yêu, quan tâm mày thì thương ai hả Nhung.

Mẹ đoán thẳng kia nó có ý với mày rồi, ngồi ăn cơm nó nói chuyện mẹ quan sát được cả. Cứ đòi xin địa chỉ để gặp mày bằng được nói là đưa đồ gì đó.

Nhung mẹ không tin, có đồ thì phải mang theo người chứ? Hôm qua nó đi người không, làm gì có đồ đạc gì...

Bị mẹ đoán được hết rồi...

Nhưng phụng phịu.

Cha bố cô. Tôi đề ra cô mà tôi còn không biết đấy, nhưng mà mẹ nói này, tìm hiểu kỹ đi đã nhé, mày mới bỏ chồng xong, mẹ không muốn mày lấy chồng đâu. Khổ lắm con ạ!

Mẹ cứ làm như người ta lấy con đến nơi rồi không bằng ấy?

Thì mẹ cứ dẫn trước vậy, cho mày cảnh giác, chứ nó ở xa vậy, biết đường nào mà lần? Chỉ sợ nó lợi dụng mình thì sao?

Nó cao ráo đẹp trai thì thiếu gì gái theo, mình nhà quê chỉ sợ nó chán nó bỏ thì khổ con ạ!

Nhưng con tin anh ấy!

Mẹ biết ngay mà, thế nào mày cũng nói câu ấy. Bố mày chưa biết chuyện đâu, ông ấy chỉ nghĩ hai đứa mày là bạn thôi...

Vâng. Vậy tạm thời mẹ đừng nói cho bố biết, cứ coi như bạn bè đi ạ.

Thế hôm nay về là có chuyện gì đấy?

Con định bỏ đi thuyền, thôi không làm ở đó nữa.

Vậy giờ làm ở đâu? Hôm trước mẹ khuyên mày nghỉ đi vì lao động đêm hôm già người lại vất vả. Mày dứt khoát không chịu. Vậy mà thằng Lâm nó vừa xuất hiện cái mày bảo nghỉ là nghỉ, con với cái. Đúng là đại trai hết chỗ nói.

Thì mẹ khuyên trước, anh ấy khuyên sau nên dần dần con mới tỉnh ngộ mà mẹ!

Sư bố chị. Khéo cái!

Hìhì.

Mà nó đâu rồi? Đã về chưa?

Anh ấy phải về đi làm chứ mẹ, con đang định nghỉ đi thuyền xong quay lại chỗ cũ làm việc. (Chỗ cũ ở đây là: đi theo Lâm □□)

Cũng được, nhưng có xa quá không?

Không xa mẹ ạ. Mẹ không thấy con đi về da dẻ trắng trẻo đấy à?

Làm nhẹ nhàng mà không phải thức khuya, mẹ yên tâm đi, lần này con sẽ mua điện thoại liên lạc cho mẹ yên tâm. Con bỏ anh Hậu là mẹ mừng quá còn gì nữa...

Ừ. Cũng đúng.

Mẹ chị gật gù.

À tiền lần trước con đem về, mai mẹ cho con mượn lại con đi mua hai cái điện thoại, con một cái, bố mẹ ở nhà một cái. Nhà mình quá lạc hậu rồi mẹ ạ, điện thoại không biết dùng, sau mẹ gọi cho con hay anh cả đều được, không phải lo lắng như trước nữa.

Thế có đắt không Nhưng?

Đúng tâm lý mấy người già, hay chất chiu và tiết kiệm, thấy bảo mua điện thoại là mẹ chị lại sốt sắng giá cả.

Bình thường mẹ ạ, con làm có tiền lại gửi về cho mẹ.

.....

Bước đầu trấn an phụ huynh đã thành công, ngay buổi chiều hôm ấy Nhung chuẩn bị và lên đường đi làm đúng như những gì chị nói với mẹ. Khi bố chị đưa lên bên xe, ông dặn dò mấy câu rồi đi về. Nhung ngồi đó và chờ Lâm đến, đêm qua hai người đã bàn bạc với nhau, buổi sáng chị về xin phép bố mẹ, anh ở lại khách sạn để chờ rồi chiều nay cùng nhau đi cả. Ngồi ở ven đường chờ Lâm, Nhung mở điện thoại ra bấm số anh, chị mới mua nên chưa biết dùng hết chức năng. Chỉ duy nhất nghe và gọi.

Anh nghe máy bảo chờ đúng 5 phút là có mặt. Chị ngồi đó chờ, được một lát thì thấy xuất hiện bóng dáng người đàn ông quen quen. Trời ơi, không ai khác, đó chính là lão xe ôm biến thái lần trước đưa chị về đường cánh đồng và đòi giờ trò đòi bại. Đường như hắn ta vừa đi chở khách ở đâu về, đi qua đoạn chị đang ngồi. Hắn rẽ vào quán nước phía bên kia công bến và gọi 1 ly trà đá cỡ lớn, 1 hơi uống hết sạch. Sợ hắn ta phát hiện ra mình, Nhung kéo cái mũ áo xuống che đi nửa khuôn mặt, ngồi quay lưng đi, hai tay cầm chắc điện thoại và chờ đợi Lâm đến.

Tìm chị đập nhanh vì Nhung nhớ lại chuyện lúc trước, một mình chị vật lộn với hấn ở cánh đồng ngô, hì hục bỏ trốn như tù nhân trốn trại. Quả thực rất đáng sợ, bởi vậy giây phút này chị cảm thấy rất bất an. Sợ hấn phát hiện ra chị thì nguy to... huhu... làm thế nào đây? Chị lại bấm điện thoại gọi cho Lâm nhưng anh không nghe, ấn máy bận. Chị càng lo lắng hơn, sao anh nói 5 phút mà mãi chưa thấy đâu, muốn chị ngồi đây sợ hãi mà chết hay sao???

Liền sau đó là tiếng xe ô tô bóp còi inh ỏi. Nhung giật mình quay lại thì may quá, là xe của Lâm. Thì ra anh đang trên đường đến đây nên không nghe điện thoại, cũng không gọi lại cho chị. Lâm chị một phen hú vía. Lâm xuống mở cửa xe rồi xách đồ lên cho chị, ngồi vào xe rồi mà cảm giác run rẩy sợ hãi vẫn chưa tan biến, mặt chị tái mét đi. Lâm lo lắng:

Em sao thế?

Mới chờ có chút mà mặt mũi sao thế này? Say nắng à? Hay bị ốm rồi??

Em không sao...

Thực ra chị sợ hãi chuyện kia nhưng không dám nói ra, xe đã chạy được 1 đoạn Nhung yên tâm quay đầu lại nhìn 1 lần nữa xem có thấy mặt mũi tên xe ôm đâu không. Nhung xa rồi. Không thấy nữa, lúc này chị mới thở phào, thoát rồi, thoát rồi!

Sao thế? Em vừa gặp ai à?

Lâm nghi hoặc bộ dạng và thái độ của chị.

Không có.

Nhung nói dối.

Vì đây là lần thứ 2 em xa nhà nên có chút vương vấn, hơi buồn anh ạ.

Tưởng thế nào. Đi rồi lại về chứ có bắt đi hẳn đâu mà sợ!

Lúc trước chẳng phải anh nhốt em mấy tháng trời còn gì...

Lúc ấy khác. Bây giờ khác, bây giờ em đi với anh đã là một thân phận hoàn toàn khác, khi nào em muốn thì anh đưa em về gặp bố mẹ là được mà.

Nhung thấy yên tâm hơn với câu nói của Lâm.

Mà này, anh bảo sao, không phải mang đồ đạc gì hết. Toàn mấy cái quần áo như này à???

Kệ em. Hơi quê mùa tí nhưng mà em quen mặc rồi. Với lại, nói là đi làm, nếu không mang quần áo theo chẳng phải bố mẹ sẽ nghi ngờ sao?

Ừ. Vậy đem theo cũng được, đến nơi anh mua cho cái khác.

....

Lâm còn muốn nói nhiều chuyện hơn với chị, nhưng trên xe còn có hai người đàn em nên anh thôi không nói gì nữa. Nhung đi 1 đoạn thì hơi mệt, chị gục đầu vào anh rồi ngủ thiếp đi. Cảm giác lần thứ 2 đi khỏi nhà thật thích. Vẫn là không gian trong chiếc xe này, lần đầu tiên chị ngồi trong xe bị bật kín miệng bằng băng keo... còn lần này thì khác. Vẫn mùi thơm nước hoa sang trọng, xe êm, bên cạnh còn có người đàn ông quyền lực, trên người toát ra vẻ lạnh lùng cuốn hút, anh ấy vì chị mà lặn lội đường xa tìm kiếm. Bây giờ lại là bờ vai vững chắc cho chị tựa vào, liệu chị có mù quáng quá không? Tin anh vô điều kiện, dù biết rằng phía sau anh có rất nhiều mối quan hệ phức tạp...

Nhung chị mặc kệ, chị không nghĩ nhiều được như thế, bởi con người chị xưa nay đơn giản, chị chưa từng được hưởng thụ cảm giác yêu đương đến mãnh liệt như hiện tại. Nếu như nói chị đang mơ, chị thà ngủ mãi để được sống với giấc mơ tuyệt đẹp ấy. Ở đó. Có anh, người mà chị đã đem lòng yêu đến điên dại, bất chấp vào biển lửa, hố sâu, giờ chị đã bước theo anh là không hề hối hận. Chỉ mong anh đối với chị giống như chàng hoàng tử trong mơ mà cô bé lém lỉnh vẫn hằng ao ước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Kết thúc

Nhung mơ màng ngủ, đến khi xe dừng lại hấn chị mới tỉnh giấc. Xe dừng lại trước 1 căn nhà hai tầng nhỏ nhắn và xinh đẹp, chị khẽ neho mắt lại vì hầy còn chưa tỉnh giấc. Lâm cựa quậy người rồi quay sang hỏi chị:

Em có mệt không? Có cần ngồi thêm lát nữa rồi mới xuống không?

Hình như có gì đó không đúng, đây rõ ràng đâu phải là căn nhà to lớn mà Nhung vẫn ở lúc trước nhỉ?? Nhà anh đâu phải ở đây? Chỗ này rất nhiều nhà, dường như là 1 con phố nhỏ với nhiều ngôi nhà xinh đẹp tương tự. Anh đi nhầm nhà sao? Hay anh định làm gì? Nhung thắc mắc trong lòng.

Đây là đâu vậy anh? Sao còn chưa đến nơi nữa?

Đến nhà rồi, em tỉnh rồi thì mình vào nhà thôi.

Chị không nhầm chứ. Anh nói đây là nhà, vậy căn nhà lúc trước của anh biến đâu mất rồi??

Nhung đây đâu phải nhà anh?

Nhung hỏi lại.

Ngốc!

Lâm khẽ nhéo má Nhung 1 cái.

Em cứ vào đi đã, lát anh sẽ giải thích cho em nghe. Được không?

Nhung gật gù rồi theo Lâm bước xuống xe đi về phía căn nhà. Anh bấm chuông 1 lát có người ra mở cửa, một phụ nữ tuổi trung niên gần bằng mẹ chị ra mở cửa.

Cậu chủ đã về ạ!

Bác cầm túi đồ này vào trong giúp cháu.

Đây là???

Bác giúp việc nhìn thấy sự xuất hiện của Nhung nên có chút ngạc nhiên, bởi so với vẻ lịch lãm sang trọng của Lâm thì Nhung có phần hơi quê mùa trong bộ quần áo màu tối.

Bạn gái của cháu. Bác đừng hỏi nhiều, để cô ấy tự nhiên.

Tôi biết rồi.

Biết tính Lâm nghiêm túc nên bà ấy không nói gì thêm. Lặng lẽ làm theo lời cậu chủ. Hai người đàn em của Lâm qua nay đi theo anh cũng khá mệt mỏi rồi, anh dặn đo họ mấy câu rồi cả hai đánh xe đi mất. Còn anh đi vào trong nhà, dặt tay Nhung lên lầu trên rồi cùng trò chuyện.

Đây là đâu hả anh?

Lâm vừa chốt cửa phòng Nhung không kìm nổi tò mò mà hỏi luôn.

Nhà anh chứ đâu?

Sao em không biết?

Bây giờ biết cũng chưa muộn mà..

Lâm nhìn Nhung ánh mắt tinh nghịch.

Anh không nói thật là em giận, em không ở đâu.

Thì anh nói thật, mà em gọi điện về cho mẹ đi, cho hai bác yên tâm.

Em gọi ngay đây.

Nhung mở máy ra bấm số và gọi cho mẹ, bố chị cầm máy:

A lô! Nhung đây à con?

Dạ. Con đây bố ơi. Bố mẹ ăn cơm tối chưa ạ?

Bố chưa. Con lên đến nơi chưa? Có mệt lắm không?

Bố vừa tưới rau xong, chờ mẹ may tắm giặt rồi mới ăn cơm tối.

Dạ. Con vừa lên đến nơi, con khỏe không mệt gì cả bố ạ. Con gọi về cho bố mẹ yên tâm thôi, bố mẹ ăn cơm đi ngày mai con gọi sau nhé!

Ừ. Vậy tắt đi kéo tốn tiền con ạ.

Công nhận có điện thoại rồi Nhưng mới thấy tiện lợi biết bao, có thể nói chuyện với bố mẹ hằng ngày thì chị không lo buồn, không lo cô đơn nữa rồi.

Tắt điện thoại, Nhưng quay ra thì Lâm đã bỏ đi tắm gội, anh về quê chị từ hôm qua, nay lại đi xe đường xa, có lẽ thấy khó chịu nên bỏ đi tắm trước. Nhưng soạn quần áo từ trong túi xách ra chờ anh tắm xong sẽ vào sau, lát sau anh đi ra thấy chị vẫn định mặc lại mấy bộ quần áo kia liền nói:

Em bỏ mấy thứ này đi cho anh, không mặc nữa!

Không mặc thì em biết mặc gì bây giờ?

Bộ quần áo em đang mặc cũng bẩn rồi anh ạ!

Ở bên anh không cần mặc gì cả!

Nói xong mặt Lâm lạnh tanh.

Nhưng nhìn anh vẻ lờ mờ.

Anh đùa thôi, quần áo của em anh đã chuẩn bị cả rồi. Từ mai đừng mặc mấy bộ ấy nữa, nhìn già hơn so với tuổi rất nhiều.

Ý anh là anh bảo em già???

Lại không à? Em xem bộ anh đi xong lang thang trên biển, phơi sương phơi gió, em nhìn da dẻ em đi.

Lâm kéo Nhưng lại đứng trước gương lớn. Quả vậy, nhìn chị đen đi rất nhiều, thậm chí còn đen hơn cả Lâm nữa. Nhìn anh bóng bẩy bao nhiêu thì nhìn Nhưng quê mùa và giản dị bấy nhiêu. Bộ quần áo làm chị già đi nhiều thật. Nhưng ngẫm thừa nhận nên im lặng không nói gì.

Thế nào?

Anh nói đúng không?

Thôi nghe lời anh, cất mấy thứ này đi, quần áo trong tủ em tùy ý mặc.

Sao lúc nào anh cũng chuẩn bị sẵn quần áo phụ nữ vậy?

Không lẽ... anh bao nuôi gái ở đây sao??

Em lại nghĩ xấu cho anh, đặc biệt chuẩn bị cho em mà còn bị nghĩ xấu nữa... Không nhanh đi tắm còn ăn tối, anh đổi ý quần áo cũng không cho mặc bây giờ..

Anh dám sao?

Chuyện gì mà anh không dám??

Hừ..

Nhưng khẽ hừ 1 tiếng rồi bỏ vào trong đi tắm, ngoan ngoãn nghe lời như cún con, Lâm nhìn bộ dạng ấy của chị mà thấy vui lây trong lòng. Cuối cùng người phụ nữ ấy trở về trong vòng tay của anh rồi. Tranh thủ lúc chị tắm, Lâm lấy túi xách đựng quần áo của chị đem xuống dưới nhà nói bác giúp việc bỏ vào thùng rác. Anh muốn người phụ nữ của anh được ăn diện đẹp đẽ, hiện đại hơn.

Trên bàn ăn dưới tầng 1, bữa tối đã được chuẩn bị sẵn, bác giúp việc chắc bận làm gì đó, hoặc bác ấy không được phép ngồi ăn chung với cậu chủ nên biết ý lánh đi.

Anh ơi, anh vẫn chưa nói cho em biết đây là đâu?

Vẫn câu hỏi cũ Nhưng hỏi lại.

Tất nhiên là nhà anh rồi.

Sao bây giờ anh mới nói?

Nếu chuyện gì anh cũng ngồi đây kể hết cho em nghe thì có đến cả tháng em cũng không biết hết được.

Nhưng mà...

Nhưng phụng phịu.

Nhưng gì..

Anh biết em đang ghen cả tò mò nữa. Bây giờ thế này, anh nói ra em không được nghĩ linh tinh nhé.

Dạ.

Nhà này anh mua lâu rồi, bác giúp việc cũng ở đây từ lúc mới mua. Hằng ngày dọn dẹp nhà cửa, khi nào anh ghé qua bác ấy sẽ chuẩn bị cơm nước. Hoặc có khi anh bận không về căn nhà trong kia được thì anh về đây ngủ.

Lý do vì sao thỉnh thoảng anh không về nhà ban đêm là anh về đây nghỉ ngơi.. nhưng hoàn toàn không có dẫn cô gái nào về đây cả.

Em là người đầu tiên đến đây đây!

Tin được không?

Không tin mai em hỏi bác giúp việc, có sao anh nói vậy, chứ em nghĩ anh là người thế nào mà lặn lội xa xôi như thế đưa em về đây?

Lâm nói bằng ánh mắt chân thành khiến chị giây phút đó rất tin tưởng anh và cảm động vô cùng. Chị không hỏi gì thêm nữa vì đúng là ở thời điểm hiện tại anh quá tốt, chị có nằm mơ cũng không nghĩ chuyện của hai người có thể tiến triển đến ngày hôm nay. Kể cả anh có đưa cô gái nào về nhà này trước đây thì chị cũng có quyền gì quản? Bởi anh là trai chưa vợ, tự do yêu đương và làm những gì hoàn toàn có thể theo ý muốn của mình. Hơn nữa, chị cũng là đàn bà từng có chồng, đâu còn trong sạch nữa mà có quyền bắt bẻ quá khứ của anh. Chỉ mong anh hiện tại và tương lai để hình bóng của chị trong trái tim của mình, chị cũng toàn tâm toàn ý mà yêu thương và nguyện được sống bên anh mãi.

Ăn tối xong cả hai bỏ lên phòng ngủ, hôm nay anh muốn ở nhà cả buổi ở bên chị. Ngồi ngoài ban công, vẫn thói quen cũ, Lâm nhâm nhi bình trà nóng hổi và đọc báo, Nhưng thì mơ mộng ngắm bầu trời mùa thu gió man mác thôi. Tâm hồn chị thư thái nghĩ lại những chuyện đã qua, nó giống như một giấc mơ vậy, mà không đúng. Còn hơn cả trong mơ, ở đây thật tốt, chỉ có 1 mình chị và anh, không có thêm người nào khác cả, hoàn toàn thoải mái và thư giãn. Xung quanh lại ồn ào nhộn nhịp chứ không như ở căn nhà chị đến trước đây của anh, ở đó lòng dạ mọi người thật đáng sợ. Thấy chị trầm tư Anh ko tập trung đọc báo được nữa mà quay ra ôm chị vào lòng:

Em đang nghĩ gì mà đắm chiêu thế?

Em đang nghĩ... mọi chuyện xảy đến với em thời gian qua cứ giống như là trong mơ vậy. Hãy nói với em đây là hiện thực đi anh, hãy nói là em không mơ đi..

Không nghĩ Nhưng lại mơ mộng vậy, Lâm khẽ nhéo vào bụng chị 1 cái đầy âu yếm rồi ghé tai chị thủ thỉ:

Đúng vậy! Em không mơ đâu, hoàn toàn là sự thật!

Chị gục đầu xuống chạm trán với anh, hai con người ở hai thế giới khác biệt, dường như họ chẳng có gì liên quan đến nhau... ấy vậy mà lại ở bên nhau, hòa hợp đến kinh ngạc. Tình cảm của cả hai dành cho nhau không đơn thuần chỉ là yêu nữa, mà họ cần có nhau, thiếu vắng nhau cả hai đều đau khổ.

Hôm nay về nhà mới... em nghĩ xem có cần vận động chút để bày tỏ sự vui mừng không nhỉ?

Đang yên lặng, câu nói của Lâm phá tan sự suy tư của cả hai.

Vận động như nào???

Như nào á? Như nào thì nhắm mắt lại sẽ biết...

Nhưng biết rõ ý đồ của anh song còn ra vẻ ngây thơ vô tội. Chị ngoan ngoãn nhắm mắt lại... Lâm hôn lên mắt, lên trán, lên má... rồi hai bờ môi anh khẽ đặt lên môi chị. Hai bờ môi mềm phảng phất vị trà xanh thơm ngát ngây, chị say mê đón nhận. Anh ngồi gần chị hơn, hai cánh tay bắt đầu di chuyển trên người chị. Mọi vị trí nhạy cảm, những bộ phận gợi tình của chị khiến anh hứng thú anh đều không bỏ qua. Chiếc váy mỏng chị mặc quả thực anh rất ưng ý...

Chiếc cổ rộng và hở bạo khiến hai bầu ngực chị lấp ló, đây là lý do vì sao anh muốn chị thay đổi cách ăn mặc. Tay anh khẽ luồn qua chiếc váy hở bạo và tiến vào bên trong sờ soạn, tìm kiếm sự tròn trịa và căng nảy nơi bầu ngực. Một tay anh kéo tay chị đưa xuống phía thân dưới của mình và đặt lên đó, chị hiểu ý khẽ nắn bóp qua chiếc quần đùi anh đang mặc. Bản năng của anh đã trỗi dậy, bằng chứng là cái đó đã nhô lên cao trong chiếc quần đùi rộng rãi.

Môi vẫn không ngừng mút mát và lưỡi quấn lấy nhau, tâm trí của cả hai giờ này chỉ nghĩ đến giây phút ân ái hoan hỉ mà thôi. Vừa hôn anh vừa vòng tay lên bế chị vào lòng và đi vào trong phòng ngủ. Đèn sáng từ từ biến mất, ánh đèn mờ ảo hiện lên, Nhưng không mảnh vải che thân đang nằm trên giường, phía trên người chị là thân hình cao lớn vạm vỡ của Lâm. Anh đang đè chị ra và thỏa mãn, cả hai quần quai rên rỉ vì sung sướng, tay chị bám chặt vào người anh trong vô thức, Còn anh... Anh say mê ra vào trong người chị.

Mỗi lúc anh tiến vào chị đều rướn người lên đón nhận, hai bộ phận có gì ngăn cách mà tiếp xúc trực tiếp với nhau. Sự ẩm ướt và trơn ẩm của chị bao trọn lấy thứ đàn ông gân guốc và dài của anh, cả hai cứ chìm đắm ngập lặn trong men say ái tình, từng hơi thở, từng nhịp đập, từng tiếng rên rỉ thỏa mãn vang vọng trong căn phòng.

Cảm giác làm ở nhà mình có thú vị hơn không?

Lâm đang đập mạnh bỗng nhiên dừng lại hỏi chị.

Nhưng gật đầu, chị đang dở miếng, hai mắt hơi híp lại vì phê.

Em có muốn lâu hơn 1 chút không?

Hỏi xong câu đó, Lâm rút cái đó ra gần đến ngoài xong lại bất thành linh đưa vào thật nhanh và sâu bên trong người chị, bị bất ngờ tấn công, Nhung thích quá bật ra tiếng:

Umm.. um..

Áhh áhhh...

Tần suất Lâm làm nhanh và đều đặn hơn khiến chị không thể làm chủ được mình nữa, cho đến khi anh làm mạnh hơn dứt khoát hơn và bắn hết tinh lực vào sâu bên trong chị... Chị thực sự bị đánh gục bởi sự mạnh mẽ và bản lĩnh đó của anh.

...

Thời gian sau, Lâm cho Nhung đi học thêm về các lớp làm đẹp, spa và thẩm mỹ. Nhung sáng dạ nên học hỏi rất nhanh, khi có bằng cấp ổn định, Lâm không ngần ngại mở một spa thẩm mỹ chăm sóc sắc đẹp do Nhung làm chủ. Đúng 1 bước lên bà chủ quả không sai, Anh yêu chị hơn cả bản thân mình, tất cả những gì Lâm làm chỉ muốn cho chị được vui. Bởi chị vui anh cũng sẽ vui, muốn dành những thứ tốt đẹp nhất dành cho người phụ nữ của đời mình.

Từ 1 người phụ nữ quê mùa, đen đúa, không hiểu biết về xã hội, Nhung dần trở thành bà chủ lớn của trung tâm chăm sóc sắc đẹp với người đàn ông quyền lực hậu thuẫn phía sau. Chị dần có những mối quan hệ xã hội rộng lớn hơn trước, ngoại giao khéo léo và đặc biệt ngày càng yêu thương người đàn ông của mình hơn. Chị hiểu ra rằng, cuộc sống không phải là không có tình yêu, mà nó chỉ đến muộn 1 chút thôi. Nhờ có tình yêu chị mới tìm thấy chính mình, dám khao khát, dám quyết định và buông bỏ. Dám đấu tranh để tìm được tình yêu, hạnh phúc của đời mình. Tình yêu chính là niềm tin, là hy vọng, là ngọn đèn thấp sáng trong đêm đông cuộc đời đầy sóng gió của chị, dẫn đường chỉ lối để chị có được như ngày hôm nay. Nếu như là mơ, chị nguyện được mơ mãi mãi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Chủ Nợ Của Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.